

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Harry Potter a Metody Racionality V.

Eliezer Yudkowsky

Překlad: Jaromír „Kerray“ Matýšek

Redakce: Tomáš Beneš

Ilustrace obálky: Lily Yao Lu

#HPaMR

K volnému šíření vydává spolek Archetypal

archetypal.cz/HPaMR

Neprodejné

v. 20240206

Prohlášení: Harry Potter patří J. K. Rowlingové a metody racionality nepatří nikomu. Český překlad používá zažité překlady bratrů Medkových. Tuto knihu je možné beze změn tisknout i bezplatně šířit a kopírovat. Aby nebyly porušena autorská práva a ochranné známky, nesmí se prodávat.

Tato fanfiction se podle čtenářů začne skutečně rozjíždět kolem kapitoly 5. Pokud jí nepřijdete na chuť ani po kapitole 10, vzdejte to.

Na stránkách [Archetypal.cz](https://archetypal.cz) najdete

- Všechny knihy #HPaMR v aktuální verzi a v různých formátech
- Od [2020 vychází #HPaMR i jako audiokniha](#)
- Široké spektrum zajímavého čtení – mj. původní scifi Eliezera Yudkowského, autora #HPaMR, <https://archetypal.cz/2016/eliezer-yudkowsky-three-worlds-collide/>
- Možnost přihlásit se k odběru informací o nových překladech
- Přihlášku do spolku, kde můžete číst novinky s předstihem a podílet se na vydávání dalších překladů
- (Připravujeme) Možnost nechat si knihu jako člen spolku vytisknout a poslat tuto knihu

- Stránku s možností darovat peníze na podporu vydavatelské činnosti spolku i jiným způsobem, než jen na transparentní účet 2000388374 / 2010 (IBAN:CZ7220100000002000388374)

Na stránkách HPMOR.COM najdete:

- Celou sérii knih v angličtině v různých formátech
- Audioknihu načtenou v angličtině
- Spoustu fanouškovských obrázků a výtvorů
- Informace o tom, jak se dozvědět to, co ví hlavní hrdina
- Spoustu dalších věcí

Recenzováním, komentováním a šířením této knihy budete působit radost.

Text obsahuje spoustu vodítek: očividných vodítek, méně očividných vodítek, i vskutku obskurních vodítek, u kterých bylo překvapující, že se našli čtenáři, kteří je úspěšně rozluštili. Text také obsahuje ohromnou spoustu důkazů ponechaných přímo všem na očích. Je to racionalistický příběh: jeho tajemství jsou rozluštitelná a mají být luštěna.

Příběh byl podáván seriálovou formou, běžel po předurčené množství sezón a jednotlivé epizody byly samostatnější celky, ve kterých se postupně rozvíjela hlavní příběhová linie směřující k závěrečnému rozuzlení.

Všechna zmíněná věda je skutečná věda, nicméně mějte na paměti, že mimo toho, co se říše vědy týká, nemusí být názory postav zároveň i názory autora. Ne všechno, co hlavní hrdina podniká, je lekcí moudrosti, a rady, udílené temnějšími postavami, mohou být nedůvěryhodné nebo dvojsečné.

Názvy kapitol mají v českém překladu dvě části, druhá je explicitní podle [Explicit chapter titles](#), první obsahuje název kapitoly, jak je při postupném psaní a zveřejňování označoval E.Y.

Tento překlad se stále vyvíjí. Jednou za čas si [stáhněte aktuální verzi na https://archetypal.cz/HPaMR](#). Pokud narazíte na překlep, chybu nebo pro něco vymyslíte lepší formulaci, prosíme napište nám do komentářů nebo pošlete email na chyby@archetypal.cz – stačí zkopírovat pár slov kolem a případně přidat vlastní opravenou verzi.

85. Tabu za tabu, dohry, část 3., Vzdálenost – Fénix

{{"chapter":85,"link":"https://archetypal.cz/2021/tabu-za-tabu-dohry-cast-3-vzdalenost-fenix/","id":30411}}

Pomalu a nemilosrdně se táhlo dlouhé schodiště k vrcholu havraspárské věže. Zevnitř se schodiště zdálo stoupat přímo, ale zvenku jste viděli, že logicky musí jít o spirálu. Na vrchol havraspárské věže jste se mohli dostat jen po těch dlouhých schodech bez zkratek. Jeden kamenný schod za druhým ubíhal Harrymu pod nohama, stlačován dolů jeho unavenýma nohama.

Harry dohlédl, že se Hermiona dostala bezpečně do ložnice.

Zůstal v havraspárské společenské místnosti dost dlouho na to, aby posbíral pár podpisů, které by se později Hermioně mohly hodit. Jen pár studentů podepsalo, kouzelníci nebyli vycvičeni k přístupům jako ,dokaž to nebo sklapni' nebo ,dej vlastní krk na špalek a udělej předpověď nebo přestaň předstírat víru ve svou teorii' jako u mudlovské vědy. Většina z nich neviděla žádný *nesoulad* v tom, že jsou příliš nervózní, než aby podepsali prohlášení o tom, že jim Hermiona může jejich omyl do konce života vyčítat, ale přitom navenek jednájí, jako by si byli jistí její vinou. Ale už jen to, že podpisy sbíral, by jim

mělo stačit, až pravda vyjde najevo, kdyby někdo někdy Hermionu znovu podezříval z něčeho temného. Aspoň by si něčím takovým nemusela projít *dvakrát*.

Poté Harry společenskou místnost spěšně opustil, protože všechny ty laskavé, odpouštějící nálady, do kterých se vmyslel, bylo postupně těžší a těžší udržet. Někdy si Harry říkal, že nejhlubší rozpor v jeho osobnosti vůbec nemá co do činění s jeho temnou stránkou; byla to spíš propast mezi altruistickým a odpouštějícím Abstraktně Uvažujícím Harrym a mezi frustrovaným a našťvaným Harrym Ted' a Tady.

Kruhová plošina na vrcholu havraspárské věže nebyla nejvyšším místem v Bradavicích, ale havraspárská věž stála dost stranou od hlavní části zámku, takže na horní plošinu nešlo vidět ani z astronomické věže. Šlo o tiché místo k přemýšlení, když jste měli děsnou spoustu myšlenek. Místo, kam skoro žádní další studenti nechodili – existovaly dostupnější soukromá místa, pokud vám šlo jen o to soukromí.

Nocí zažehnuté pochodně Bradavic byly hluboko pod ním. Samotná plošina nenabízela moc překážek; schody se vynořily z nezakryté mezery v podlaze, ne ze svislých dveří. Z tohoto místa tedy byly hvězdy tak viditelné, jak jen to na Zemi bylo možné.

Hoch ulehnul uprostřed plošiny bez starosti o to, jestli si zašpiní hábit, a hlavu nechal odpočívat na kameny vydlážděné podlaze, takže až na sotva viditelné špičky cimbuří na okrajích zorného pole a tenounký srpek měsíce zbyl z reality jen svit hvězd.

Špendlíkové hlavičky světla se v temném sametu třpytily a mihotaly jiným druhem krásy, než byla jejich stálá záře během Tiché noci.

Harry abstraktně zíral do prázdna a jeho mysl se zabývala jinými věcmi.

Tento den začala tvá válka s Voldemortem...

To řekl Brumbál po tom incidentu se zachraňováním Bellatrix z Azkabanu. Byl to tehdy falešný poplach, ale ta věta dobře vystihovala ten sentiment.

Uplynuly dvě noci od chvíle, kdy jeho válka začala, a Harry nevěděl s *kým*.

Brumbál si myslel, že jde o lorda Voldemorta, který vstal z mrtvých a udělal svůj první tah proti chlapci, který jej předtím porazil.

Profesor Quirrell seslal na Draca detekční kouzla v obavě, že bláznivý ředitel Bradavic se pokusí Harryho obvinít ze smrti Luciusova syna.

Nebo to profesor Quirrell celé zařídil, a *proto* věděl, kde najít Draca. Severus Snape si myslel, že bradavický

profesor obrany byl obvyklý podezřelý, dokonce *ten* obvyklý podezřelý.

A Severus Snape sám mohl anebo vůbec nemusel být důvěryhodný.

Někdo Harrymu vyhlásil válku, a prvním výpadem zamýšlel sejmut jak Draca, tak Hermionu, a jen velmi těsně se Harrymu podařilo Hermionu zachránit.

Nešlo to nazývat vítězstvím. Draco byl odstraněn z Bradavic, a pokud to neznamenal konec, nebylo jasné, jak by to šlo zvrátit, nebo v jakém stavu bude Draco, když se vrátí. Kouzelnická Británie teď považovala Hermionu za vinnou z pokusu o vraždu, což ji může ale nemusí přimět udělat rozumný krok a odejít. Harry obětoval celé své jmění, aby ji neztratil, a tuto kartu šlo zahrát jen jednou.

Nějaká neznámá moc proti němu udělala výpad, a ačkoliv se mu podařilo úder částečně vykrýt, stejně to byl *fakt silný zásah*.

Alespoň si po něm jeho temná stránka výměnou za záchranu Hermiony nic nežádala. Možná protože jeho temná stránka *nebyla* imaginární hlas jako třeba Mrzimor; Harry si mohl *představovat*, že jeho mrzimorská část chce něco jiného než on sám, ale jeho temná stránka taková nebyla. Jeho ‚temná stránka‘, pokud to Harry měl nějak vystihnout, byl jiný způsob, jakým se Harry někdy

projevoval. Harry právě teď nebyl našťvaný, a ptát se, co by 'temný Harry' chtěl, bylo jako volat na číslo, kde to nikdo nezvedá. Ta myšlenka se sama o sobě zdála trochu zvláštní, mohli jste něco dlužit jinému způsobu, jakým se někdy projevujete?

Harry zíral na náhodné hvězdy, rozsypaná mihotavá světýlka, u kterých si lidský mozek nedokázal pomoci, aby v nich nenacházel tvary imaginárních souhvězdí.

A pak tu byl ten závazek, který Harry odpřisáhl.

Draco má Harrymu pomoci zreformovat Zmijozel. A Harry má přijmout za nepřítele kohokoli, o kom uvěří, po důkladném racionálním zvážení, že zabil Narcissu Malfoyovou. Pokud si Narcissa nikdy neušpinila své vlastní ruce, pokud skutečně byla upálena zaživa, pokud vrah nebyl oklamán – to všechno byly podmínky, o kterých si Harry pamatoval, že si je kladl. Nejspíš to měl všechno sepsat, nebo ještě lépe vůbec neměl dávat slib, který zahrnoval tolik výhrad.

Našly by se způsoby, jak se vymanit, pokud by byl tím druhem člověka, který by si dovolil zracionalizovat únik. Brumbál se *ve skutečnosti* nepřiznal. Nepřišel a nepřiznal, že by to udělal. Byly tu důvěryhodné důvody pro skutečně-vinného Brumbála, proč by se tak měl chovat. Ale zároveň

to bylo něco, co byste očekávali ve chvíli, kdy Narcissu upálil někdo jiný, a Brumbál se jen tvářil, že to byl on.

Harry potřásl hlavou a o kamennou podlahu si uhladil vlasy na jedné straně a pak na druhé straně. Pořád mu zbývala jedna cesta ven, Draco by ho z toho slibu mohl vyvázat. Mohl by alespoň Dracovi popsat situaci a promluvit si s ním o možnostech, až se znovu potkají. Vyvázání nevypadalo jako pravděpodobný výhled – ale myšlenka, že to s někým bude moci upřímně probrat, vlastně stačila na uspokojení té jeho části, která trvala na dodržování slibů. Přestože věc jen odložil, bylo to lepší než považovat dobrého člověka za nepřítele.

Ale je Brumbál dobrý člověk? zeptal se hlas Mrzimora. Pokud Brumbál někoho zaživa upálil – nebylo to celé o tom, že dobrý člověk může zabíjet, ale nemůže zabíjením způsobovat utrpení?

Možná ji zabil okamžitě, řekl Zmijozel, a pak Luciusovi lhal o tom upalování zaživa. Ale... pokud by existovala nějaká možnost, jak by si Smrtijedi mohli magicky ověřit, jak Narcissa zemřela... a pokud by ohrozil rodiny na straně Světla tím, že by byl přistižen při takové lži...

Opatrně s tím, co si tu chytře zracionalizujeme, varoval Nebelvír.

Musíš očekávat, že reputace bude mít dopad na to, jak se k tobě druzí chovají, řekl Mrzimor. Jestli se rozhodneš, že máš dost důvodů upálit ženu zaživa, jeden z předvídatelných vedlejších účinků bude, že se dobří lidé rozhodnou, že jsi překročil meze a musíš být zastaven. Brumbál to měl očekávat. Nemá právo si stěžovat.

Nebo možná očekává, že budeme chytřejší, řekl Zmijozel. Ted', když už víme, co víme – bez ohledu na přesné detaily celého příběhu – můžeme skutečně věřit, že Brumbál, je hrozný, hrozný člověk, který by měl být naším nepřítelem? Uprostřed strašlivě krvavé války Brumbál zapálil jednoho nepřátelského civilistu? To je špatné jen podle komiksových norem, ne podle jakéhokoli realistického historického standardu.

Harry zíral na noční oblohu a vybavoval si historii.

Ve skutečném životě, ve skutečných válkách...

Ve druhé světové válce existoval plán sabotovat nacistům vývoj jaderných zbraní. O mnoho let dřív byl Leo Szilard prvním člověkem, který si uvědomil možnost spustit řetězovou jadernou reakci, a přesvědčil Fermiho, aby nepublikoval objev, že vyčištěný grafit je levný a účinný moderátor neutronů. Fermi věc chtěl publikovat ve prospěch velkolepého projektu mezinárodní vědy, která stála nad nacionalismem. Ale Szilard přesvědčil Rabiho, a

Fermi se podvolil většinovému hlasu jejich malé tříčlenné konspirace. A tak o mnoho let později bylo deuterium jediným moderátorem neutronů, který nacisté znali.

Jediný zdroj deuteria pod kontrolou nacistů byla zabraná továrna v okupovaném Norsku, která byla odstavena bombami a sabotáží, což stálo život dvacet čtyři civilistů.

Nacisté se pokusili odeslat již vyčištěné deuterium do Německa na palubě norského civilního trajektu *SS Hydro*.

Knut Haukelid a jeho asistenti byli objeveni nočním hlídačem civilního trajektu, když se snažili dostat na palubu, aby mohli provést sabotáž. Haukelid hlídači namluvil, že se snaží uniknout před gestapem, a hlídač je nechal jít. Haukelid zvažoval, že nočního hlídače varuje, ale to by mohlo ohrozit misi, a tak mu Haukelid jen potřásl rukou. A civilní loď se potopila do nejhlubší části jezera s osmi mrtvými Němci, sedmi mrtvými zaměstnanci, a třemi mrtvými civily. Někteří z norských záchránců lodi se domnívali, že přítomné německé vojáky by měli nechat utopit, ale tento názor neprošel, a tak byli němečtí přeživší zachráněni. A byl to konec nacistického jaderného programu.

Což znamená, že Knut Haukelid zabil nevinné lidi. Jeden z nich, noční hlídač lodi, byl *dobrým* člověkem. Někým,

kdo z dobrého srdce a vyšších morálních pohnutek vzdoroval příkazům, aby Haukelidovi pomohl, a sám tím riskoval. Na oplátku jej nechali utonout. Zpětně v chladném světle historie se zdálo, že nacisté se získání jaderných zbraní ani neblížili.

A Harry nikdy nečetl nic, co by naznačovalo, že se Haukelid zachoval nesprávně.

To byla válka ve skutečném životě. Při zvážení celkových škod a ohrožení bylo to, co Haukelid provedl, o poznání *horší* než to, co možná Brumbál provedl Narcisse Malfoyové, nebo co Brumbál možná udělal, aby se proroctví dostalo k lordu Voldemortovi, což jej přimělo zaútočit na Harryho rodiče.

Kdyby Haukelid byl komiksový superhrdina, nějak by dostal všechny civilisty z lodi, zaútočil by přímo na německé vojáky...

...než aby nechal zemřít jediného nevinného civilistu...

...ale Knut Haukelid nebyl superhrdina.

A Albus Brumbál také ne.

Harry zavřel oči a několikrát polkl, aby potlačil náhlý pocit staženého hrdla. Bylo najednou velmi jasné, že zatímco Harry se snažil svým životem dostat ideálům Osvícenství, Brumbál byl tím, kdo doopravdy *bojoval ve válce*. Nenásilné ideály byly laciné, když jste byli vědec,

žijící v *Protego* bublině udržované policisty a vojáky, a měli ten luxus, že jejich činy můžete zpochybňovat. Albus Brumbál nejspíš začal s alespoň tak silnými ideály jako byly Harryho vlastní, pokud ne silnějšími, ale Brumbál svou válku nepřestál bez zabíjení nepřátel a obětování přátel.

Jsi o tolik lepší než Haukelid a Brumbál, Harry Pottere, že budeš schopen bojovat bez jediné oběti? I ve světě komiksů je jediným důvodem, proč hrdina jako Batman vypadá úspěšně, to, že čtenáři si všímají jen smrtí Důležitých Pojmenovaných Postav, a ne případů, kdy Joker zastřelí pár bezejmenných kolemjdoucích, aby předvedl svoje padoušství. Batman není o nic menším vrahem než Joker, protože Batman mohl všechny ty Jokerem ukončené životy zachránit, kdyby ho býval zabil. To je to, co muž jménem Alastor zkoušel sdělit Brumbálovi, a Brumbál potom litoval, že mu zabralo tak dlouho, než změnil názor. Opravdu se budeš snažit chovat jako superhrdina a nikdy neobětovat ani jednu figuru, nezabít ani jednoho nepřítele?

Harry na okamžik unaveně odvrátil pozornost od dilematu a otevřel oči, aby se znovu zadíval na noční polokouli, která po něm žádná rozhodnutí nevyžadovala.

Na okraji zorného pole visel úzký bílý srpek Měsíce, který světlo opustilo před jeden a čtvrt vteřinou, vzdálený

nějakých 375 tisíc kilometrů v prostoru simultaneity Země.

Nahoře kousek na bok byla Polárka, severní hvězda, první hvězda, kterou se Harry naučil na obloze určit tím, že sledoval okraj Velkého vozu. To byl ve skutečnosti systém pěti hvězd se zářivým centrálním superobrem, 434 světelných let od Země. Byla to první ‚hvězda‘, kterou se Harry naučil od svého otce tak dávno, že nedokázal určit, kolik mu tehdy bylo.

Matná mlha, která tvořila Mléčnou dráhu, tolik miliard vzdálených hvězd, že se z nich stala nejasná řeka, rovina galaxie, která měla sto tisíc světelných let v průměru. Jestli z toho byl Harry v úžasu, když se to dozvěděl *poprvé*, byl příliš mladý, než aby si na to svoje poprvé teď po těch letech pamatoval.

Ve středu souhvězdí Andromeda byla hvězda Andromeda, která byla ve skutečnosti galaxií Andromeda. Mléčné dráze nejbližší další galaxie, vzdálená 2,4 milionu světelných let, obsahující odhadem zhruba bilion hvězd.

Vedle takových čísel ‚věčnost‘ bledla závistí, protože ‚věčnost‘ byla nevýrazná a nudná. Myslet si, že hvězdy jsou ‚nekonečně‘ daleko bylo mnohem méně děsivé, než se snažit zjistit, kolik je 2,4 milionu světelných let v metrech.

2,4 milionu světelných let krát 3,1 milionů sekund za rok, krát rychlost fotonu 300,000,000 metrů za vteřinu...

Bylo zvláštní zvažovat, že takové vzdálenosti *nejsou* nedosažitelně daleko. Ve vesmíru existovala magie, věci jako obraceče času a létající košťata. Snažil se nějaký kouzelník někdy změřit rychlost přesunu přenášečem nebo fénixem?

A lidské chápání magie nemohlo být ani trochu *blízko* zákonům, na kterých magie stála. Co všechno by se dalo dělat s magií, kdybyste jí *opravdu* rozuměli?

Před rokem letěl táta na Australskou národní univerzitu v Canbeře na konferenci, kam byl pozván přednášet, a vzal Harryho a mámu sebou. A tak navštívili Australské národní muzeum, protože, jak se ukázalo, v Canbeře prakticky nebylo, co jiného dělat. Prosklené vitríny předváděly vrhače kamenů, vytvořené australskými domorodými Aborižinci, které vypadaly jako velké lžíce na boty, hladké a vyřezávané a pečlivě ozdobené. Za těch 40 tisíc let, co se do Austrálie z Asie nastěhovali anatomicky moderní lidé, nikdo nevynalezl luk a šípy. Přimělo vás to docenit, jak *neočividná* byla myšlenka Pokroku. Proč byste vůbec považovali Vynález za něco důležitého, když všechny vaše hrdinské příběhy z minulosti byly o velkých válečnících, a ne o Thomasu Edisonovi? Jak by mohl

někdo mít podezření, když s velkou péčí vyřezával vrhač na kameny, že jednoho dne lidské bytosti vynaleznou vesmírné rakety a jaderný reaktor?

Mohli jste se podívat na oblohu na oslepující světlo Slunce, a usoudit z toho, že vesmír obsahuje silnější zdroje energie než pouhý oheň? Uvědomili byste si, že když to základní fyzikální zákony dovolí, jednoho dne by lidé mohli čerpat ze stejných energií jako Slunce? I kdyby nic z činností, které si dokážete představit s vrhačem nebo s pletenými nádobami, žádná nápopvěda z běhání po savaně a nic z toho, co můžete získat z lovení zvěře, nedokázalo něco takového zajistit, byť jen v představě?

A to se dnešní mudlové ještě ani nedostali nikam blízko toho, co mudlovská fyzika říkala, že je možné. A přesto většina mudlů, jako lovci a sběrači konceptuálně uvázaní ke svým vrhačům, žila ve světě vymezeném tím, co šlo dělat s auty a telefony. Přestože mudlovská fyzika explicitně dovoľovala věci jako molekulární nanotechnologie nebo Penroseův proces pro získávání energie z černých děr, většina lidí si to v mozku řadila do stejné sekce jako pohádky a historické knihy, pěkně daleko od své osobní reality: *Za sedmero horami a sedmero řekami*. Nebylo tedy překvapující, že kouzelnický svět žil v konceptuálním vesmíru ohrazeném ne základními zákony

magie, které ani nikdo neznal, ale jen povrchními pravidly známých kouzel a zaklínadel. Nemohli jste sledovat, jak je dnes s magií zacházeno, a nevzpomenout si na Australské národní muzeum, když jste si uvědomili, na co se díváte. I když Harryho první dojem byl mylný, tak či tak bylo stále nepředstavitelné, že by *základní* zákony vesmíru obsahovaly speciální případ, kdy lidské rty musí vyslovit ‚Wingardium Leviosa‘. A přesto i to prchavé chápání magie stačilo na to, aby zajistilo věci, které mudlovská fyzika považovala za *navždy nemožné*: obraceče času nebo vodu vykouzlenou z ničeho pomocí *Aguamenti*. Jaké byly *ultimátní* možnosti vynálezů, když základní zákony vesmíru umožňovaly jedenáctiletému s hůlkou porušit téměř každé omezení mudlovské verze fyziky?

Jako lovec-sběrač vzhlížející ke Slunci, který by z toho měl uhodnout, že uspořádání vesmíru umožňuje získat jadernou energii...

Nutilo vás to zvažovat, že třeba dvacet tisíc milionů milionů milionů metrů konec konců není zase tak moc daleko.

Za Abstraktně Uvažujícím Harrym byl ještě jeden stupeň, kterého mohl dosáhnout, když si udělal čas, aby se dal dohromady ve správném prostředí. Stupeň, který byl vzdálený jak od Abstraktně Uvažujícího Harryho, tak od

Harryho Tady a Ted'. Při pohledu nahoru na hvězdy jste si mohli zkusit představit, co si o vašem dilematu budou myslet vzdálení potomci lidstva – za sto milionů let, když se hvězdy protočí velkými galaktickými posuny do zcela nových míst, čímž se všechna známá souhvězdí rozpadnou. Byl to základní teorém pravděpodobnosti, že pokud jste znali odpověď po zapracování budoucích důkazů, měli jste odpověď vzít za svou. Pokud jste *znali* svůj cíl, už jste v něm byli. A analogicky, ačkoliv ne úplně podle teorému, pokud jste dokázali uhodnout, co si potomci lidstva o něčem budou myslet, měli byste to považovat i za svůj názor na tuto věc.

Z tohoto úhlu pohledu se představa zabití dvou třetin Starostolce zdála mnohem méně lákavá než ještě před pár hodinami. I kdybyste to *museli* udělat, i kdybyste zcela jistě věděli, že to je pro kouzelnickou Británii ten správný krok a že v Příběhu všehomíra to dopadne hůř, když to neuděláte... i jako nutnost by smrt myslících bytostí byla tragédií. Jedním z hlavních zdrojů zármutků na Zemi, na té prastaré Zemi, kde to všechno kdysi předaleko v pradávných dobách začalo.

On není jako Grindelwald. Nezbyvá v něm nic lidského. Jeho musíš zničit. Šetři si svůj hněv na to, pouze na to –

Harry zlehka zahýbal hlavou a jak tam ležel na kamenné podlaze a díval se nahoru a ven a dopředu v čase, hvězdy v jeho zorném poli se trochu naklonily. I kdyby Brumbál měl pravdu, a jejich skutečný nepřítel byl naprosto šílený a zlý... za sto milionů let se organická bytost známá jako lord Voldemort pravděpodobně nebude zdát tak moc odlišná od všech ostatních zmatených dětí Prastaré Země. Ať už si lord Voldemort způsobil cokoli, ať už to byl jakýkoli temný rituál, který se na čistě lidské škále zdál tak strašlivě definitivní, nešlo o něco, co by technologie stovky milionů let nedokázala napravit. Zabít ho, i když jste to *museli* udělat, abyste ochránili životy druhých, by pro budoucí myslící bytosti znamenalo jen jednu další smutnou věc. Jak byste se mohli dívat na hvězdy a myslet si něco jiného?

Harry zíral na mihotavá světýlka Věčnosti a přemýšlel, co si budou děti dětí dětí myslet o tom, co Brumbál možná udělal Narcisse.

Ale i když jste se na tu otázku zkoušeli dívat takto, ptát se, co si budou myslet potomci lidstva se pořád zakládalo jen na vašich znalostech, ne jejich. Odpověď pořád pocházela jen z vás a pořád mohla být mylná. Pokud jste sami neznali číslovku na stém místě čísla pí, tak jste

nevěděli ani to, jak jej budou počítat děti dětí dětí, přestože šlo o triviální skutečnost.

Pomalů – ležel tam a hleděl na hvězdy déle, než plánoval – se Harry posadil. S protestujícími svaly se zvedl na nohy, došel k okraji kamenné plošiny na vrcholu havraspárské věže. Kamenné cimbuří kolem hrany věže nebylo vysoké a nebylo tedy ani bezpečné. Představovaly značení, ne zábradlí. Harry se moc nepřibližoval k okraji; nebyl důvod cokoli riskovat. Když se díval dolů na Bradavice, očekávatelně ho zaplavil omámený pocit, rozhoupaný stav pojmenovaný závrať. Jeho mozek bláznil, zdálo se, protože země pod nohama byla tak *daleko*. Mohlo to být klidně 50 metrů.

Zdálo se, že z toho plyne lekce o tom, že věci musí být *neuvěřitelně* blízko, než je mozek dokáže pochopit dost dobře na to, aby z nich cítil strach.

Byl to vzácný mozek, který dokázal silně prožívat i věci, které nebyly blízko v prostoru ani v čase, na dosah...

Předtím si Harry představoval, že jít do Azkabanu bude vyžadovat plánování a spolupráci dospělého komplice. Přemísťování, košťata, kouzla na neviditelnost. Nějaký způsob, jak se dostat do nižších úrovní, aniž by si toho

bystrozoři všimli, aby si dokázal zajistit vstup do centrální jámy, kde čekaly stíny Smrti.

A to stačilo k tomu, aby tu představu odložil do budoucnosti, kde byla bezpečně oddělena od *ted*.

Neuvědomil si až dodnes, že by to mohlo být tak prosté jako najít Fawkese a říct mu, že už je na čase.

Opět ho zaplavovaly vzpomínky, vzpomínky, které se Harrymu nikdy nedařilo zapomenout na dlouho. Ačkoliv kameny pod jeho nohama nebyly hladké jako z kovu, ačkoliv se všude kolem něj rozpínala měsíční obloha, nějak bylo jednoduché si představovat sám sebe uvězněného v dlouhé kovové chodbě, osvětlené matným oranžovým světlem.

Noc byla tichá, tichá dost na to, aby i vzpomínky byly jasně slyšitelné.

Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!

Ne, nechtěla jsem, prosím neumírej!

Neberte mi to, ne ne ne –

Svět se rozmlžil a Harry si utřel oči rukávem.

Kdyby za nějakými těmi dveřmi byla *Hermiona* –

Kdyby byla Hermiona vsazena do Azkabanu, Harry by povolal fénixe a přesunul se a spálil mozkomory do posledního a to, že je to celé šílené a on se svým životem

chce dosáhnout víc, by na tom nic nezměnilo. Prostě to jen bylo – bylo to – bylo to prostě jak se věci mají.

A ta žena, která za těmi dveřmi *byla* – nebyl někde někdo, komu i ona byla drahá? Nebyla to jen Harryho vzdálenost od jejího života, která bránila jeho mozkou nechat se unést a vtrhnout do Azkabanu a *zachránit ji bez ohledu na cokoliv*? Co by byla dostatečná pobídka? Potřeboval by znát její tvář? Její jméno? Její oblíbenou barvu? Hnalo by ho to do Azkabanu, aby zachránil Tracy Davisovou? Hnalo by ho to tam zachránit profesorku McGonagallovou? O mámě a tátovi to bylo bez diskuze. A ta žena říkala, že je něčí matkou. Kolik lidí si přálo mít takovou moc, aby mohli Azkaban zničit? Kolik vězňů v Azkabanu v noci o takové zázračné záchraně snilo?

Žádný. Je to šťastná myšlenka.

Možná by *měl* Azkaban srovnat se zemí. Stačilo by najít Fawkese a říct mu, že nadešel čas. Představit si střed jámy mozkomorů, jak ji viděl z koštěte, a nechat fénixe, aby ho tam přenesl. Vykouzlit pravého patrona pěkně nablízko a k čertu se vším, co by mělo přijít pak.

Stačilo najít Fawkese.

Mohlo by to být tak jednoduché, jako pomyslet na ten plamen, zavolat ptáka z ohně ve svém srdci –

V temnotě zablikala hvězda.

Než na ni Harryho oči přeskočily reflexem, vytrénovaným na meteorových sprškách, jiná jeho část byla překvapena, že tam ten astronomický fenomén pořád vidí, nejasnou hvězdu, jejíž jas teď viditelně pomalu slábnul. Na okamžik se Harry podívoval, jestli nevidí místo meteoru novu nebo supernovu – šlo je *vidět* takhle se zjasnit? Měla první fáze novy tehle žlutooranžový odstín?

Pak se nová hvězda znovu pohnula, a zdála se vedle zjasňování i růst. Náhle to vypadalo, že je *blízko*, ne tak daleko, že na vzdálenosti přestávalo záležet. Jako když se to, co považujete za hvězdu, ukáže být letadlo, osvětlený tvar, který vlastně dokážete rozeznat...

...ne, není to letadlo...

Pochopení se zdálo šířit z Harryho hrudníku jako mravenčící vlna a chystal se ho polít pot.

...pták.

Řezavý výkřik rozčísł noc a ozvěnou se vracel od střech Bradavic.

Přibližující se tvor za sebou při letu nechával oheň, trousil zlaté plameny jako jiskry ze svého peří, jak jeho mocná křídla bila znovu a znovu. I když se vznesl nahoru velkou křivkou, aby se vznášel několik kroků od Harryho, i když plameny jeho příletu zhasly, tvor sám se zdál být

stále stejně jasný, jako by na něj svítilo nějaké neviděné slunce a ozařovalo jej.

Velká svítící křídla, rudá jako západ slunce, a oči jako zářivé perly, sršící zlatým ohněm a odhodláním.

Fénixův zobák se otevřel a vydal hlasité zakrákání, které Harry chápal, jako by šlo o vyslovené slovo:

POJĎ!

Aniž by si to uvědomil, s očima fixovanými na fénixe odstoupil od okraje střechy a celé tělo se mu třásl a zatínalo se, pěsti se mu po bocích svíraly, a ustupoval a ustupoval.

Fénix se znovu ozval zoufalým, žadonivým zvukem. Tentokrát to nepřišlo jako slova, ale jako pocity, ozvěna všech pocitů, které kdy Harry k Azkabanu cítil, a všechna ta pokušení to *rozjet*, prostě s tím něco *udělat*, zoufalá potřeba to *hned* nějak vyřešit a už neotálet, vše obsaženo v ptačím výkřiku.

Pojďme. Je čas. Ten hlas promlouval z nitra Harrymu, ne fénixovi, z takové hlubiny, že ji nešlo oddělit a pojmenovat třeba ‚Nebelvír‘.

Všechno, co bylo třeba udělat, bylo postoupit vpřed a dotknout se fénixových spárů, a přeneslo by ho to tam, kde potřeboval být, kde si nepřestával myslet, že by být měl, hluboko v centrální jámě Azkabanu. Harry ten obraz

viděl ve své mysli, zářící nesnesitelným jasem, představu sebe sama, jak odhazuje všechny své strachy a *volí* –

„Ale já –“ zašeptal Harry, aniž by si uvědomoval, že něco říká. Zdvihl své třesoucí se ruce, aby si utřel oči, ze kterých vytryskly slzy, zatímco se fénix před ním udržoval ve vzduchu mohutnými máchnutími křídel. „Ale já – jsou tu i další, které musím zachránit, jiné věci, které musím udělat –“

Ohnivý pták vydal ohlušující výkřik a chlapec uhnul jako před úderem. Nebyl to příkaz, nebyla to námitka, bylo to *vědění* –

Chodby ozářené matným oranžovým světlem.

V Harryho hrudníku se objevilo svíravé nutkání, touha to prostě *udělat* a mít to za sebou. Mohlo by ho to stát život, ale kdyby neumřel, mohl by se zase cítit *čistý*. Mít principy, které byly něco víc než jen omluva pro nečinnost. Byl to *jeho* život. Mohl ho spotřebovat, kdyby se tak rozhodl. Mohl s ním udělat, co bude chtít...

...pokud není dobrým člověkem.

Chlapec stál na střeše a jeho oči byly přimknuté ke dvěma bodům ohně. Hvězdy klidně mohly mít dost času se ve svých souhvězdích posunout, zatímco tam stál a trápil se tím rozhodnutím...

...které se...

...nezmění.

Chlapcovy oči zaletěly ke hvězdám nad nimi a pak se podíval na fénixe.

„Ještě ne,“ řekl chlapec sotva slyšitelným hlasem. „Ještě ne. Je tu příliš mnoho dalších věcí, které musím udělat. Prosím přijď později, až budou i další, kteří dokážou vykouzlit skutečného patrona – možná za půl roku, snad –“

Beze slova a beze zvuku ptačí formu obklopila koule ohně, sršící a s planoucími bílými a karmínovými žílami, jako by se chystal pohltnout vše, co se nacházelo uvnitř, a když z ohně zbyl jen šedý kouř, už tam žádný fénix nebyl.

Na vrcholu havraspárské věže bylo ticho. Chlapec postupně sundal ruce z uší a ještě si utřel své vlhké tváře.

Pomalu se otočil –

A pak vykřikl a uskočil a téměř spadl přes cimbuří, ačkoli to by nejspíš v přítomnosti toho druhého kouzelníka nevadilo.

„A tak se stalo,“ řekl Albus Brumbál. „Tak se stalo.“ Na jeho rameni byl fénix a nerozlušitelným ptačím pohledem zíral na místo, kde předtím byl ten druhý fénix.

„Co tu děláte?“

„Eh?“ řekl starý muž v opačné části ploché střechy. „Pocítil jsem přítomnost bytosti, kterou Bradavice neznají, a tak jsem samozřejmě přišel.“ Ruce starého čaroděje se s třasem pomalu zvedly a sundaly půlměsíční brýle, a druhou rukou si do hábitu otřel oči a čelo. „Netroufal – netroufal jsem si mluvit – věděl jsem, že tuto volbu nad všechny volby musíš učinit sám –“

Harryho začala naplňovat zvláštní předtucha, vybublala v něm jako pocit nevolnosti v žaludku.

„– a že na té volbě všechno záleží,“ řekl Albus Brumbál stále skoro šeptem, „to jsem věděl. Ale která volba povede do temnoty jsem se neodvažoval hádat. Alespoň jsi zvolil podle sebe.“

„Nevím –“ řekl Harry a pak se jeho hlas zastavil.

Strašlivá hypotéza nabírala na důvěryhodnosti...

„Fénix přichází k těm,“ řekl starý kouzelník, „kdo jsou odhodlaní bojovat. Přichází k těm, kteří jsou ochotni jednat i za cenu vlastního života. Fénixové nejsou moudří, Harry, nemají jiný způsob, jak nás posuzovat, než být svědkem naší volby. Myslel jsem, že jdu na smrt, když mě fénix odnesl bojovat s Grindelwaldem. Nevěděl jsem, že mě Fawkes bude dosycovat a léčit a zůstávat mi po boku –“ Hlas starého kouzelníka na okamžik selhal. „Nemluví se o tom – měl by sis Harry uvědomit, proč se o tom nikdy

nemluví – kdyby věděl, fénix by nesoudil. Ale tobě už to teď Harry můžu říct, protože fénix přilétá jen jednou jedinkrát.“

Starý kouzelník přešel přes plošinu na havraspárské věži na místo, kde stál chlapec, ve kterém zapouštěla kořeny strašlivá hrůza.

Při duelu s Grindelwaldem jsem nemohl vyhrát, jen s ním dlouhé hodiny bojovat, dokud nezkolaboval vyčerpáním, a i já bych potom zemřel, kdyby nebylo Fawkese –

Harry ani nevěděl, že mluví, dokud mu neuniklo zašeptání –

„Takže jsem mohl –“

„Mohl jsi?“ řekl prastarý kouzelník a jeho hlas zněl mnohem starší než ve svých obvyklých polohách. „Teď je to potřetí, co pro někoho z mých studentů fénix přišel. Jedna ho poslala pryč, a myslím, že ji ten žal zlomil. Pak tu byl bratranec tvé kamarádky Levandule Brownové, a ten –“ hlas starého kouzelníka se zlomil. „Už se nevrátil, chudák John, a nezachránil nikoho z těch, které chtěl zachránit. Říká se, mezi těmi několika znalci fénixů, že se nevrací ani jeden ze čtyř. A i kdybys přežil – pro život, který budeš muset vést, Harry Jamesi Pottere-Evansi-Verresi – pro volby, které budeš muset vykonat, a pro cestu, po které budeš muset kráčet – abys musel pořád slyšet křik fénixe –

kdo by dokázal říct, jestli by tě to nepřipravilo o rozum?“ Starý kouzelník opět pozvednul rukáv a ještě jednou si s ním přejel po obličeji. „Měl jsem z Fawkesovy společnosti větší radost ve dnech, které předcházely boji s Voldemortem.“

Chlapec nevypadal, že poslouchá, a jeho oči se upíraly na rudozlatého ptáka na rameni starého kouzelníka. „Fawkesi?“ řekl chlapec rozechvělým hlasem. „Proč se na mě nepodíváš, Fawkesi?“

Fawkes naklonil hlavu, aby se na chlapce zvědavě zadíval, a pak se zase odvrátil a dál hleděl na svého pána.

„Vidíš?“ řekl starý kouzelník, „neodmítá tě. Fawkesa možná už nezajímáš tady tím způsobem, a ví –“ kouzelník se kysele usmál, „– že nejsi zrovna loajální jeho pánovi. Ale ten, koho někdy volání fénixe osloví, nemůže být někým, kdo by se fénixům nelíbil.“ Hlas starého kouzelníka se zase změnil v šepot. „Na rameni Godrica Nebelvíra nikdy nikdo fénixe neviděl. Ačkoliv to není zapsáno ani v jeho pamětech, myslím, že musel svého fénixe poslat pryč, než si vybral rudou a zlatou za své barvy. Možná ho pocit viny ponoukl jít dál, než by si jinak troufal. Nebo ho to možná naučilo pokoře a respektu k lidským nedostatkům a selháním...“ Kouzelník sklonil hlavu. „Ve skutečnosti nevím, jestli tvoje volba byla

moudrá. Ve skutečnosti nevím, jestli byla správná nebo nesprávná. Kdybych to věděl, Harry, řekl bych ti. Ale já –“ Brumbálovi se zase zlomil hlas, „jsem jen bláznivý mladý kluk, který se stal bláznivým starým mužem, a nemám žádnou moudrost.“

Harry nemohl dýchat, nevolnost přetékala a zdála se zaplňovat celé jeho tělo a žaludek měl pevně sevřený. Byl si náhle a děsivě jistý, že selhal, nějakým nenapravitelným způsobem selhal, selhal právě tuto noc –

Chlapec se otočil a rozběhl se k okraji havraspárské plošiny. „Vrať se!“ Jeho hlas selhal a pak zesílil v křik. „Vrať se!“

Závěrečná dohra:

Probudila se v děsu silným nádechem, probudila se s neslyšitelným výkřikem na rtech a nepřicházela žádná slova, nedokázala pochopit, co viděla, *nedokázala pochopit, co viděla* –

„Kolik je hodin?“ zašeptala.

Její drahokamy vykládaný zlatý budík zašeptal: „Bude jedenáct večer. Klidně spi dál.“

Její povlečení bylo propocené stejně jako její noční košile. Zdvihla hůlku položenou vedle polštáře a očistila se, než zkusila znovu usnout a po čase uspěla.

Sybila Trelawneyová znovu usnula.

V Zapovězeném lese kentaur, probuzený nepopsatelnou předtuchou, přestal hledět na noční oblohu, kde nacházel jen samé otázky a žádné odpovědi, a když si jinak poskládal nohy, Firenze znovu usnul.

Ve vzdálených zemích kouzelnické Asie prastará čarodějka jménem Fan Tongová, která své unavené dny už většinou prospala, řekla svému praprapravukovi, že je to v pořádku, a že to byla jen noční můra, a znovu usnula.

V zemi, kde mudlorození nedostávali žádný zvací dopisy, se dívka příliš mladá, než aby měla vlastní jméno, kolébala v rukou rozladěné, avšak milující matky, až přestala plakat a znovu usnula.

Nikdo z nich neměl klidný spánek.

86. Ověřování více hypotéz – Znamení zla a Pošuk Moody
 {"chapter":86,"link":"https://archetypal.cz/2021/overovani-vice-hypotez/","id":31058 }}

(Titulky mezinárodních zpráv, 7. dubna 1992)

Toronto Magical Tribune:

BRITSKÝ STAROSTOLEC

SVĚDKEM, JAK ,CHLAPEC-KTERÝ-PŘEŽIL'

VYDĚSIL MOZKOMORA

EXPERT NA KOUZELNÉ BYTOSTI:

„PROSTĚ KECAJÍ“

FRANCIE, NĚMECKO OBVIŇUJÍ BRITÁNII

ŽE SI CELOU VĚC VYMYSELELA

New Zealand Spellcrafter's Diurnal Notice:

CO BRITSKÉ ZÁKONODÁRCE PŘIPRAVILO O ROZUM?

STANE SE TO I NAŠÍ VLÁDĚ?

ODBORNÍCI VYBÍRAJÍ 28 DŮVODŮ

PROČ UŽ SE TO MOŽNÁ STALO

American mage:

Z KLANU VLKODLAKŮ

BUDOU PRVNÍ OBYVATELÉ WYOMINGU

Jinotaj:

MALFOY UPRCHL Z BRADAVIC

PROTOŽE SÍLY VÍL SE PROBOUZEJÍ

Denní věštec:
LEGÁLNÍ KLIČKY OSVOBODILY
„ŠÍLENOU MUDLOROZENOU“
POTTER VYHROŽUJE MINISTERSTVU
ÚTOKEM NA AZKABAN

Hypotéza: Voldemort
(8. dubna 1992, 19:22)

Všichni čtyři se znovu shromáždili kolem starého stolu ředitele Bradavic, s jeho zásuvkami v zásuvkách uvnitř zásuvek, ve kterých jsou uložena veškerá lejstra Bradavické školy. Legenda říkala, že ředitelka Shehlová se v tom stole jednou ztratila, a že tam vlastně pořád někde je a nebude z něj propuštěna, dokud si svoje papírování nedá do pořádku. Minerva se příliš netěšila na chvíli, kdy tyto zásuvky zdědí, až jednoho dne zdědí celý stůl – pokud se toho někdo z nich dožije.

Albus Brumbál seděl za svým stolem a vypadal pochmurně, leč usebraně.

Severus Snape stál vedle vyhaslého krbu a jeho popela, a zlověstně se tyčil jako upír, kterým podle některých studentů předstíral, že je.

,Pošuk' Moody se k nim měl připojit, ale zatím nedorazil.

A Harry...

Chlapcovo drobné, hubené tělo, bylo usazeno na opěradle jeho židle, jako by energie, které jím probíhají, byly příliš silné na to, aby mohl normálně sedět. Rozhodný obličej, umaštěné vlasy, odhodlané zelené oči, a v tom všem rozeklaný blesk jeho nikdy se nezahojivší jizvy. Vypadal teď zachmuřeněji i ve srovnání s dobou před týdnem.

Minerva na okamžik zaletěla vzpomínkou k výletu s Harrym do Příčné ulice, který se zdál odehrát už před celými věky. Tenhle vážný chlapec nejspíš byl nějak *uvnitř* Harryho i tehdy. Nebyla to celé její chyba, ani Albusova. A přitom bylo něco téměř nesnesitelně smutného na kontrastu mezi tím mladým chlapcem, kterého potkala poprvé, a tím, co z něj udělala kouzelnická Británie. Harry neměl úplně obyčejné dětství, to jí bylo jasné, Harryho adoptivní rodiče jí říkali, že málo mluvil a s mudlovskými dětmi si skoro nehrál. Bylo smutné pomyšlení, že Harry si užil jen několik měsíců hraní si s ostatními dětmi v Bradavicích, než jej o tu možnost připravily nároky války. Možná Harry dětem svého věku ukazoval ještě jinou tvář, když nemusel čelit Starostolci. Ale nedokázala

nepředstavovat si dětství Harryho Pottera jako hromadu palivového dříví, a sebe s Albusem, jak z ní větev za větví přikládají do plamenů.

„Proroctví jsou zvláštní věc,“ řekl Albus Brumbál. Oči starého kouzelníka byly přivřené jakoby únavou. „Vágní, nejasné, jejich smysl protéká jako voda mezi volnými prsty. Proroctví je vždycky obtíž, protože v něm nejsou odpovědi, jen otázky.“

Harry Potter seděl sevřeně. „Pane řediteli Brumbále,“ řekl chlapec s jemnou pečlivostí, „z mých přátel jsou terče. Hermiona Grangerová skoro musela do Azkabanu. Válka začala, jak jste to sám označil. Proroctví profesorky Trelawneyové je klíčovou informací k vyvážení mé hypotézy o tom, co se děje. Nemluvě o tom, že je hloupé – a *nebezpečné* – že Temný pán to proroctví zná *a já ne*.“

Albus se na ni tázavě zadíval a ona v odpověď potřásla hlavou – ať už Harry zjistil, že Trelawneyová něco prorokovala, a že o tom Temný pán ví, jakoukoli nepředstavitelnou cestou, nezjistil to od ní.

„Voldemort, který se toto proroctví snažil odvrátit, při tom tebou byl poražen,“ řekl pak starý kouzelník. „Jeho znalost mu byla na škodu. Pečlivě si to promysli, Harry Pottere.“

„Ano, řediteli, já tomu rozumím. Moje původní kultura také má literární tradici sebenaplňujících se a špatně vyložených proroctví. Budu to interpretovat opatrně, můžete být v klidu. Ale už jsem stejně část uhádl. Je pro mě bezpečnější pracovat s dohady?“

Čas ubíhal.

„Minervo,“ řekl Albus. „Mohla bys?“

„Příchod toho...“ začala. Ta slova jí úplně nešla ze rtů, nebyla žádná herečka. Nedokázala napodobit ten hluboký, mrazivý tón původního proroctví, a přitom se zdálo, že všechnen *smysl* je obsažen právě v tom tónu. „Příchod toho, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se blíží... narodí se těm, kteří se mu již třikrát postavili, na samotném sklonku sedmého měsíce roku...“

„*Pán zla ho poznamená jako sobě rovného,*“ ozval se Severusův hlas a ona na své židli nadskočila. Mistr lektvarů se u krbu hrozivě tyčil. „*On však bude mít moc, jakou Pán zla sám nezná... proto musí jeden druhého zničit a ponechat jen zbytek, neboť tyto dvě odlišné douše nemohou existovat ve stejném sítě.*“

Poslední verš Severus přednesl s takovou zlověstností, že ji to zamrazilo až do morku kostí; bylo to úplně jako slyšet Sybillu Trelawneyovou.

Harry s úšklebkem poslouchal. „Můžete to zopakovat?“ řekl Harry.

„Příchod toho, v jehož moci je porazit Pána všeho zla, se blíží... narodí se těm, kteří se mu již třikrát postavili, na samotném sklonku sedmého měsíce –“

„Vlastně moment, mohl byste to zapsat? Musím to zanalyzovat důkladně –“

Když se do toho pustili, Albus i Severus sledovali pergamen jako dva sokoli, jako by se chtěli ujistit, že se neobjeví nějaká neviditelná ruka a neodnese tu cennou informaci pryč.

„Tak se na to podíváme...“ řekl Harry. „Jsem muž a narozený 31. července, odškrtávám. Skutečně jsem přemohl Temného pána, odškrtávám. Dvojnásobné zájmeno ve druhém řádku... ale ještě jsem nebyl narozen, takže mí rodiče by se těžko třikrát postavili *mně*. Tahle jizva je jasný kandidát na označení...“ Harry se dotkl svého čela. „Pak je tu moc, jakou Pán zla sám nezná, čímž se nejspíš myslí moje vědecké vzdělání –“

„Ne,“ řekl Severus.

Harry se na mistra lektvarů překvapeně zadíval.

Severus měl oči zavřené a jeho obličej se stáhl soustředěním. „Temný pán by takovou moc mohl získat

nastudováním stejných knih jako vy, Pottere. Ale proroctví neříká *moc, kterou Temná pán sám nemá*. Ani neříká, *moc, kterou Temná pán sám nemůže mít*. Mluvila o *moci, kterou Temná pán sám nezná*... bude to něco, co je mu cizí víc než mudlovské artefakty. Možná moc, které ani nedokáže porozumět, i kdyby ji viděl...”

„Věda není hromádka technologických triků,“ řekl Harry. „Není to jen mudlovská verze hůlky. Nejsou to ani znalosti, jako našprtat se tabulku prvků. Je to jiný způsob *myšlení*.“

„Možná...” zamumlal mistr lektvarů, ale jeho hlas zněl skepticky.

„Je riskantní,“ řekl Albus, „z proroctví vyvozovat příliš, i v případě, že jsi ho sám byl svědkem. Jsou to nadmíru frustrující záležitosti.“

„To je mi jasné,“ řekl Harry. Jeho ruka se zdvihla a přetřela jizvu na jeho čele. „Ale... okej, jestli *toto* je skutečně všechno, co víme... podívejte, řeknu to bez příkras. Jak *víme*, že Temný pán skutečně přežil?“

„Cože?“ vykřikla. Albus si jen povzdechl a zaklonil se ve svém obřím ředitelském křesle.

„No,“ řekl Harry, „představte si, jak to proroctví znělo, když bylo proneseno. Vy-víte-kdo se dozví jeho znění a přijde mu, že jsem předurčen vyrůst a svrhnout ho. Že s

ním mám svést nějakou závěrečnou bitvu, kde jeden z nás musí zničit druhého a ponechat jen zbytek. Takže Vy-víte-kdo zaútočí na Godrikův dům a *okamžitě* je zničen, a zanechává po sobě *nějak* zbytek, který může nebo nemusí být jeho odtělesněná duše. Možná jsou Smrtijedi jeho pozůstatkem, nebo je jím Znamení zla. Chci tím říct, že tohle proroctví už mohlo být naplněno. Nechápejte mě špatně – uvědomuju si, že moje interpretace je trochu široká. To, jak to Trelawneyová pronesla, nepůsobí, jako by odpovídalo *jen* událostem, které se historicky staly 31. října 1981. Zaútočit na dítě a zjistit, že kletba se odrazila, není něco, co byste obvykle označili ‚mocí ho porazit‘. Ale když se na proroctví budete dívat jako jednu z *několika* možných budoucností, ze kterých jen *jedna* se na Halloween skutečně odehrála, pak by to proroctví už mohlo být uzavřeno.“

„Ale –“ vyhrkla Minerva. „Ale ten útok na Azkaban –“

„*Pokud* to Temný pán přežil, je pro průlom z Azkabanu náš hlavní podezřelý,“ řekl Harry rozumně. „Dalo by se dokonce říct, že průlom z Azkabanu je bayesiánským důkazem pro přežití Temného pána, protože průlom z Azkabanu se spíš podaří ve světě, ve kterém je naživu, než ve světě, kde je mrtvý. Ale není to *silný* bayesiánský důkaz. Není to něco, co se *nemůže stát*, když Temný pán není

naživu. Profesor Quirrell, který *nezačal* s předpokladem, že s námi Vy-víte-kdo pořád je, neměl problém vymyslet si vlastní vysvětlení. Pro něj bylo očividné, že by nějaký mocný kouzelník mohl chtít Bellatrix Blackovou, protože mohla přechovávat tajemství Temného pána, nějaké jeho magické znalosti, které předal jen jí. Šance, že by někdo přežil smrt svého těla, jsou velmi nízké, i když to je v magii možné. *Většinu* času se to nestává. Takže pokud je to *jen* průlom z Azkabanu... musel bych říct, že formálně tu není dost bayesiánských důkazů. Nepravděpodobnost důkazů předpokládajících, že hypotéza je falešná, není souměřitelná s dříve stanovenou nepravděpodobností dané hypotézy.“

„Ne,“ řekl Severus ploše. „Proroctví se ještě nenaplnilo. Poznal bych to.“

„Jste si tím *jistý*?“

Mistr lektvarů mluvil s jistotou: „Ano, Pottere. Když už by se proroctví naplnilo, *chápal* bych ho! Slyšel jsem od Trelawneyové jeho slova, a kdybych znal události, které proroctví odpovídají, *zapadly by*. To, co už se stalo... zatím *nesedí*.“

„Nejsem si jistý, co s tímto tvrzením mám dělat,“ řekl Harry. Ruka se mu zvedla a nepřítomně třela jeho čelo.

„Možná jde jen o to, co si *myslíte*, že se stalo, a co neseďí, ale ve skutečnosti se to stalo jinak...“

„Voldemort je naživu,“ řekl Albus. „Jsou tu i další náznaky.“

„Jako třeba?“ zazněla okamžitě Harryho odpověď.

Albus se odmlčel. „Existují děsivé rituály, kterými kouzelníci vstali z mrtvých,“ řekl Albus pomalu. „To díky historii a legendám dokáže rozpoznat každý. Ale přitom tyto knihy chybí, nedokázal jsem je najít; jsem si tím jistý, že to Voldemort je odstranil –“

„Takže to, že *nedokážete* najít žádnou knihu o nesmrtnosti dokazuje, že je vzal Vy-víte-kdo?“

„Vskutku,“ řekl Albus. „Existuje jistá kniha – nebudu ji jmenovat – která chybí ze zakázané části bradavické knihovny. U Borgina a Burkese měl být prastarý svitek, ale je tam jen prázdné místo v polici, kde býval –“ Starý kouzelník se zarazil. „Ale předpokládám,“ řekl starý kouzelník jakoby sám sobě, „že řekneš, že i kdyby se Voldemort pokusil stát nesmrtelným, nedokazuje to, že skutečně uspěl...“

Harry si povzdychl. „Existuje důkaz, pane řediteli? Jsou tu jen pravděpodobnosti. Pokud víme, že konkrétní knihy o rituálech nesmrtnosti chybí, zvyšuje to pravděpodobnost, že se někdo o nějaký pokusil. A to zase

zvyšuje výchozí pravděpodobnost, že Temný pán přežije svou smrt. To uznávám a děkuji vám, že jste tímto faktem přispěl. Otázkou zůstává, jestli to výchozí pravděpodobnost zvýší *dostatečně*.“

„Zajisté,“ řekl Albus potichu, „když uznáváš, že je bytí jen *šance*, že Voldemort přežil, stojí přece za to se před tím ochránit?“

Harry naklonil hlavu. „Jak říkáte, pane řediteli. Ačkoliv když se pravděpodobnost dostatečně *sníží*, bylo by zase chybou kvůli tomu dál vyšilovat... Když vezmeme, že chybí knihy o nesmrtelnosti, a když vezmeme, že to proroctví by znělo *o něco* přirozeněji, kdyby mluvilo o tom, že s Temným pánem budu muset v budoucnosti svést bitvu, souhlasím, že je pravděpodobné, a ne jen *možné*, že Temný pán je naživu. Ale musíme vzít v potaz i *další* pravděpodobnosti – a v možných světech, kde Vy-víte-kdo naživu *není*, to na Hermionu ušil někdo jiný.“

„Pošetilost,“ řekl mírně Severus. „Naprostá pošetilost. Znamení zla nezmizelo a jeho pán taky ne.“

„Vidíte, *tohle* přesně mám na mysli, když říkám ‚formálně nedostatečný bayesiánský důkaz‘. Jistě, zní to úplně hrozivě a osudově, ale je *tak moc* nepravděpodobné, že magické označení zůstane na místě, i když jeho původce zemře? Předpokládejme, že znamení je vidět,

dokud je vědomí Temného pána naživu, ale *a priori* bychom hádali jen dvacetiprocentní šanci, že Znamení zla bude vidět i po smrti Temného pána. Pak se pozorování ‚Znamení zla nezmizelo‘ pětikrát pravděpodobněji stane ve světech, kde je Temný pán naživu než v těch, kde je mrtvý. Je to souměřitelné s výchozí nepravděpodobností nesmrtelnosti? Dejme tomu, že předchozí šance byla sto ku jedné proti tomu, že Temný pán přežil. Pokud je hypotéza stokrát pravděpodobněji nesprávná než správná, a pak vidíte důkaz, který bude pětikrát pravděpodobnější, když bude hypotéza správná, měli byste upravit svůj předpoklad, takže hypotéza je pak dvacetkrát pravděpodobněji nesprávná než správná. Šance sto ku jedné, krát pravděpodobnostní poměr jedna ku pěti, znamená šanci dvacet ku jedné, že Temný pán je mrtvý –“

„Odkud pořád taháte všechna ta čísla, Pottere?“

„Ano, to je přiznaná slabina této metody,“ řekl Harry pohotově. „K čemu se snažím dostat *kvalitativně* je důvod, proč pozorování ‚Znamení zla nezmizelo‘ není dostatečným důkazem pro hypotézu ‚Temný pán je nesmrtelný.‘ Ty důkazy nejsou tak převratné jako to tvrzení.“ Harry se odmlčel. „A to ani nezmiňuju, že i když by byl Temný pán naživu, *nemusel* to být on, kdo to na

Hermionu ušil. Jak jednou pravil jeden prohnaný muž, může být víc než jeden snovač a víc než jeden plán.“

„Jako třeba profesor obrany,“ řekl Severus s tenkým úsměvem. „Asi musím souhlasit, že je podezřelý. Ostatně loni byl *taky* pachatelem tehdejší profesor obrany; a rok předtím taky, stejně jako o rok *dřív*.“

Harry sklopil oči zpět k pergamenu na svém klíně. „Pojďme dál. Jsme si *jistí*, že toto proroctví je zcela přesné? Nikdo si nehrál s pamětí profesorky McGonagallové, že by třeba něco změnil nebo ubral nějaký veršík?“

Albus se odmlčel a pak pomalu začal mluvit: „Na Británii je sesláno ohromné kouzlo, které zaznamenává každé proroctví, které uvnitř našich hranic zazní. Jsou zaznamenána hluboko pod Nejstarší síní Starostolce, v oddělení záhad.“

„Sál proroctví,“ zašeptala Minerva. Četla o tom místě, že je to velká místnost plná polic se zářícími koulemi, které se během let postupně jedna po druhé objevují. Říkalo se, že ji vytvořil sám Merlin; závěrečný výsměch Osudu od samotného největšího kouzelníka. Ne všechna proroctví se uzavřela v dobrém, a Merlin si přál, aby alespoň ti, o kterých se v proroctvích mluví, věděli, že o nich proroctví bylo proneseno. Merlin tím projevoval respekt jejich svobodné vůli, aby je Předurčenost nemohla ovládat

zvenku, bez jejich vědomí. Těm, o kterých bylo proneseno proroctví, připlula do ruky zářící koule, a slyšeli skutečný hlas prorokujícího. Když se koule zkusili dotknout druzí, tak se z toho prý zbláznili – nebo jim z toho mohla vybuchnout hlava, nebylo to v legendách úplně vyjasněno. Ať už byl Merlinův původní záměr jakýkoli, Nevýslovní tam nenechali nikoho vstoupit už po staletí, alespoň pokud věděla. V *Čínech prastarých kouzelníků* se psalo, že pozdější Nevýslovní objevili, že upozornit subjekty proroctví mohlo interferovat s tím, jak proroci mohli uvolňovat nějaké svoje časové tlaky, a tak Merlinovi dědicové jeho Sál uzavřeli. Minervu napadlo se zamýšlet (teď, když už strávila pár měsíců kolem pana Pottera) jak by to někdo mohl *vědět*, ale také věděla, že Albuse se ptát nebude, pro případ, že by jí to opravdu řekl. Minerva pevně věřila, že dělat si starosti s Časem by měly jen hodiny.

„Sál proroctví,“ potvrdil Albus pokorně. „Ti, o kterých se v proroctví mluví, tam mohou ta proroctví slyšet. Vidíš už, kam to vede, Harry?“

Harry se zamračil. „No, mohl bych si ho poslechnout já, nebo Temný pán... ach, mí *rodiče*. Ti, kdo se mu třikrát vzepřeli. Byli také zmíněni v proroctví, takže si ten záznam mohli poslechnout?“

„Jestli James a Lily slyšeli něco jinak, než jak to hlásila Minerva,“ řekl Albus vyrovnaně, „neřekli mi o tom.“

„Ty jsi tam vzal Jamese a Lily?“ řekla Minerva.

„Fawkes se dostane leckam,“ řekl Albus. „Ale nikde to nezmiňujte.“

Harry zíral přímo na Albuse. „Mohl bych *já* jít do tohohle Oddělení záhad a poslechnout si záznam toho proroctví? Původní tón hlasu by asi leccos napověděl, co jsem tak slyšel.“

Od Albusových pŕlměsíčních brýlí se odrazilo světlo, jak starý kouzelník pomalu potřásl hlavou. „Myslím, že to by bylo nemoudré,“ řekl Albus. „Z důvodů víc než zřejmých. To Merlinem vytvořené místo je nebezpečné, a pro některé lidi je nebezpečnější než pro jiné.“

„Chápu,“ řekl Harry bezbarvě a shlédl zpět na pergamen. „Budu to prozatím brát tak, že proroctví je přesné. Další část říká, že mě Temný pán označil za sobě rovného. Co myslíte, co by tím tak mohl myslet?“

„Jistě ne to,“ řekl Albus, „že bys musel jakkoliv napodobovat jeho způsoby.“

„Nejsem *hloupý*, pane řediteli. Mudlové na pár věcí ohledně časových paradoxů přišli, i když je to pro ně všechno jen teoretické. Nezahodím svoje hodnoty jen proto, že mi signál z budoucnosti přijde tvrdit, že se něco

stane, protože by to byl jediný důvod, proč se to doopravdy stalo. Nicméně co to tedy znamená?“

„To nevím,“ řekl Severus.

„Ani já,“ doplnila.

Harry vytáhl hůlku, obracel ji v rukou, a meditativně se zadíval na dřevo. „Jedenáct palců, cesmína, s jádrem z fénixího pera,“ řekl Harry. „A ten fénix, jehož ocasní pero je v této hůlce, poskytl už jen jedno další, ze kterého pan... jak se jmenoval, Oliva něco... udělal jádro hůlky Temného pána. A ještě jsem Hadí jazyk. To se zdálo jako přílišná shoda náhod už tehdy. A teď zjišťuji, že existuje proroctví, které říká, že budu roven Temnému pánovi.“

Severusovy oči byly zamyšlené, ředitelův pohled nečitelný.

„Mohlo by se stát,“ řekla Minerva váhavě, „že by Vy-víte-kdo – že by Voldemort – přenesl některé ze svých sil na pana Pottera, když mu tu noc způsobil tu jizvu? Nebylo by to něco, co zamýšlel udělat, to jistě ne. Přesto... nevím, jak by pan Potter mohl být jemu roven, pokud by měl méně magie než Temný pán sám...“

„Meh,“ řekl Harry, který pořád meditoval nad svojí hůlkou. „Bojoval bych s Temným pánem bez jakékoli magie, kdybych musel. *Homo Sapiens* se nestal dominantním druhem na této planetě tím, že by měl

nejostřejší drápy nebo nejpevnější brnění – ačkoli tento poznatek kouzelníci nejspíš nechápou. Přesto je pod důstojnost mě jakožto lidské bytosti bát se čehokoli, co není chytřejší než já, a z toho, co jsem slyšel, v této konkrétní dimenzi Temný pán nebyl nějak děsivý.“

Do hlasu mistra lektvarů se vkradl jeho obvyklý pohrdavý tón. „Představujete si, že jste inteligentnější než Temný pán, Pottere?“

„Ano, vlastně ano,“ řekl Harry, stáhl si levý rukáv hábitu a vyhrnul rukáv košile pod ním, aby ukázal holé předloktí. „Ah, to mi připomíná! Ujistěme se, že nikdo z nás tady nemá jasně viditelné tetování na obvyklém, snadno zkontrolovatelném místě, které by nás prozrazovalo jako tajné nepřátelské špehy.“

Albus gestem utišil mistra lektvarů, než stihl říct něco jízlivého. „Pověz mi, Harry,“ řekl Albus, „kde bys ty vytvořil Znamení zla?“

„Na méně obvyklých místech,“ řekl Harry okamžitě, „aby nešlo najít bez svlékání a ostudy, ačkoli každý, koho by skutečně zajímala bezpečnost, by to stejně zkontroloval. Mělo by být menší, pokud to jde. Přes něj udělat nemagické tetování, které by skrylo přesný tvar – nebo ještě lépe ho zakrýt vrstvou falešné kůže –“

„Vskutku prohnané,“ řekl Albus. „Ale řekni mi, kdybys do Znamení mohl zapojit libovolné podmínky, nechat ho vyblednout nebo vystoupit podle svého přání, jak bys to udělal?“

„Bylo by vždycky úplně neviditelné,“ řekl Harry tónem, jako by to byla samozřejmost. „Nechcete mít žádný zjiřitelný rozdíl mezi špehem a nešpehem.“

„Dejme tomu, že jsi ještě prohnanější,“ řekl Albus. „Jsi pánem triků, mistrem klamu, a využíváš svých schopností naplno.“

„No –“ Chlapec se odmlčel a zamračil se. „Působí to zbytečně komplikovaně, spíš jako taktika, kterou by použil zloduch v Dračáku než něco, co by někdo zkoušel ve skutečné válce. Ale předpokládám, že byste mohl vnutit falešné Znamení zla lidem, kteří ve skutečnosti Smrtijedi nejsou, a ta skutečná Znamení zla udržet neviditelná. Ale pak je otázka, proč by vůbec lidé začali věřit tomu, že Znamení zla označuje Smrtijedy... Musím nad tím aspoň pět minut popřemýšlet, jestli ten problém mám brát vážně.“

„Ptám se tě na to,“ řekl Albus stále tím mírným tónem, „protože jsem vskutku v časných dnech války prováděl pokusy, jaké navrhuješ. Řád přestál mé bláznovství jen proto, že Alastor nevěřil holým předloktím, která jsme

viděli. Myslel jsem si poté, že nositelé Znamení ho mohou skrýt nebo ukázat podle své vůle. Ale když jsme ukryli Igora Karkaroffa před Starostolcem, to Znamení na jeho ruce bylo jasně viditelné, přes všechno, co Karkaroff na obranu své nevinности říkal. Jaká má Znamení zla skutečná pravidla nevím. I Severus je stále svým Znamením vázán nevyjevovat jeho tajemství nikomu, kdo už by je sám neznal.“

„Aha, tak *tím* je to *jasné*,“ řekl Harry okamžitě. „Počkat, zadržte – vy jste byl *Smrtijed*?“ Harry svůj pohled přesunul na Severuse.

Severus ho počastoval sevřeným úsměvem. „Co se jich týká, pořád jsem.“

„Harry,“ řekl Albus s očima upřenýma jen na chlapce. „Co myslíš tím, že je to jasné?“

„Základy informační teorie,“ řekl hoch přednáškovým tónem. „Sledování proměnné X sděluje informace o proměnné Y tehdy a jen tehdy, pokud různé hodnoty X jsou různě pravděpodobné pro různé hodnoty Y. Ve chvíli, kdy uslyšíte o něčem, čím se špeh a nešpeh liší, měli byste to okamžitě chtít využít k rozlišení špehů od nešpehů. A abyste podobně rozlišili skutečnost od lži, potřebujete proces, který bude mít jiné výsledky v přítomnosti pravdy a jiné při lži – proto nefunguje ‚víra‘ jako měřítko pravdy,

ale ,dělání pokusných předpovědí a jejich ověřování' funguje. Vy říkáte, že někdo se Znamením zla nemůže odhalit jeho tajemství někomu, kdo už ho sám nezná. Takže abychom zjistili, jak Znamení zla funguje, zapišme si každý způsob, jak si dokážeme představit, že by Znamení zla fungovat *mohlo*, a pak budeme sledovat, jak se profesor Snape snaží každou z těch věcí vypovědět nějakému kolegovi – nejlépe někomu, kdo neví, čeho se pokus týká – binární hledání vám vysvětlím později, abychom mohli hrát Dvacet dotazů a trochu věci upřesnit – a cokoli, co *nemůže* říct nahlas, je pravda. Jeho ticho bude ten rozdílný výsledek, který se objeví u pravdivých výroků o Znamení zla, a u nepravdivých ne, chápete?“

Minerva zjistila, že svěsila čelist, a prudce zavřela pusu. I Albus vypadal překvapeně.

„A potom, jak jsem říkal, *jakékoli* rozdíly v chování mezi špehy a nešpehy mohou být použity k určování špehů. Jakmile bychom našli alespoň jedno magicky omezené tajemství Znamení zla, můžete testovat, kdo Znamená zla má tím, že je necháte přečíst to tajemství někomu, kdo o něm zatím neví –“

„*Děkuji, pane Pottere.*“

Všichni se podívali na Severuse. Mistr lektvarů se napřímil, a jeho zuby byly odhalené v grimase zlostného

triumfu. “Pane řediteli, nyní už o Znamení mohu mluvit volně. Když víme, že jsme jako Smrtijedi odhaleni před druhými, kteří ještě neviděli naše odhalené předloktí, Znamení se ukáže ať už to zamýšlíme nebo ne. Ale pokud už viděli naše holé předloktí, Znamení se neukáže, a neukáže se ani když jsme jen v podezření. Proto Znamení zla ukazuje Smrtijedy – ale jen ty již odhalené.”

„Ah...” řekl Albus. „Děkuji, Severusi.“ Kráce zavřel oči. „To by vskutku vysvětlovalo, proč Black unikl Peterovi... ah, no co už. A Harrym navržený pokus?“

Mistr lektvarů potřásl hlavou. „Navzdory Potterovým přeludům nebyl Temný pán žádný blázen. Ve chvíli, kdy je podezření, že nějaký takový pokus probíhá, Znamení nám přestane vázat jazyk. Ale nemohl jsem na tu možnost upozornit, musel jsem počkat, až to někdo vydedukuje.“ Další sevřený úsměv. „Přidělil bych vám spoustu školních bodů, pane Pottere, kdyby to nezkompromitovalo mou roli. Ale jak můžete vidět, Temný pán byl docela prohnáný.“ Jeho pohled odplul do dále. „Ah,“ vydechl Severus, „opravdu *velice* prohnáný...”

Harry Potter dlouhou dobu tiše seděl.

Potom –

„Ne,“ řekl Harry a potřásl hlavou. „Ne, to nemůže být *doopravdy* pravda. Zaprvé, mluvíme tu o logické hádance,

která by se objevila v *první* kapitole knihy Raymonda Smullyana, a která se ani *neblíží* obtížnosti, jakou se zabývají profesionální mudlovští vědci. A zadruhé, co já vím, třeba Temnému pánovi zabralo pět měsíců vymyslet záhadu, kterou jsem právě rozluštil za pět vteřin –“

„Je pro vás *tak* nepředstavitelné, Pottere, že by někdo další mohl být tak inteligentní jako vy?“ Hlas mistra lektvarů zněl spíš zvědavě než vyčítavě.

„Říká se tomu základní sazba, profesore. Důkaz jde uplatnit jak v případě, že Temný pán celou věc vymýšlel pět měsíců, tak i pět sekund, ale v každé dané populaci bude mnohem víc lidí, kteří to dokážou za pět měsíců než těch, kteří to dokážou za pět vteřin...“ Harry si opřel čelo o ruku. „Zatroleně, jak bych to vysvětlil? Předpokládám, že z vaší perspektivy přišel Temný pán s chytrou hádankou a já ji chytře vyřešil a díky tomu to vypadá, že si jsme *rovni*.“

„Vzpomínám si na vaši první hodinu lektvarů,“ řekl suše mistr lektvarů. „Myslím, že před sebou ještě máte dlouhou cestu.“

„V míru, Severusi,“ řekl Albus. „Harry už teď dokázal víc, než smíš vědět. Přesto, Harry, pověz mi – proč *myslíš*, že Temný pán je slabší než ty? Určitě je to v mnohém poškozená duše, ale když budu porovnávat prohnanost –

soudím, že ještě nejsi připraven mu čelit, a přitom já tvé plné skóre znám.“

Frustrující na této konverzaci bylo, že Harry *nemohl vysvětlit skutečné důvody svého nesouhlasu*, což porušovalo několik základních principů kooperativní diskuze.

Nemohl vysvětlit, jak se Bellatrix opravdu dostala z Azkabanu – ne působením Vy-víte-koho v jakékoli podobě, ale díky kombinaci důvtipu Harryho a profesora Quirrella.

Harry nechtěl před profesorkou McGonagallovou vysvětlovat, že různá poškození mozku ukazují, že nic jako duše není. Což dělalo úspěšný rituál nesmrtelnosti... no, ne *nemožným*, Harry cestu k magické nesmrtelnosti *jednou* určitě zamýšlel prorazit, ale bude to *mnohem těžší* a bude to vyžadovat *mnohem víc důvtipu* než jen uvázat již existující duši k nějaké kostějově schránce. S čímž by se žádný inteligentní kouzelník ani nezálamoval, kdyby věděl, že jeho duše je nesmrtelná.

A pravý a upřímný důvod, proč Harry věděl, že Temný pán nemůže být zase *tak* chytrý... no... neexistoval taktní způsob, jak to říct, ale...

Harry *navštívil* zasedání Starostolce. *Viděl* ta směšná ‚bezpečnostní opatření‘, pokud se to tak vůbec dalo

nazývat, která chránila nejhlubší patra ministerstva kouzel. Ani neměli Zlodějovu zhoubu, kterou goblini používali ke spláchnutí Mnoholičného lektvaru a kleteb Imperius z lidí, kteří ke Gringottům vstupovali. Očividný způsob převzetí moci by bylo uvrhnout ministra kouzel a několik šéfů oddělení pod kletbu Imperius, a soví poštou poslat ruční granát každému příliš mocnému, než aby na něj Imperius šlo použít. Nebo jim po sově poslat uspávací plyn, pokud by jste je potřebovali živé ve stavu Živé smrti, abyste jim mohli brát vlasy na Mnoholičný lektvar. Nitrozpyt, falešné vzpomínky, matoucí kouzlo – bylo šílené, jak byl kouzelnický svět *přecpaný* možnostmi podvádět. Harry by možná nic z toho sám neudělal, během svého převzetí Británie, protože byl svázán Etikou... no, Harry by *mohl* udělat některé méně závažné věci, protože mnoholičný, dočasné matoucí kouzlo nebo jen čtení přes nitrozpyt všechny vycházely lépe než další den existence Azkabanu... ale...

Kdyby Harry nebyl vázán Etikou, mohl by vymazat zlé členy Starostolce ještě dnes, jen sám za sebe, za použití prvácké magie, díky tomu, že byl dost chytrý na to, aby pochopil mozkomory. Ačkoliv by pak Harry nemusel být v úplně dobré politické pozici, přeživší členové Starostolce by mohli zjistit, že je pro ně pohodlné a laciné odsoudit

jeho činy ve prospěch svého P.R. a zatratit ho, přestože by si snad ti chytřejší uvědomovali, že to bylo pro vyšší dobro... ale *stejně*.

Kdybyste byli naprosto neomezeni etikou, vyzbrojeni prastarými tajemstvími Salazara Zmijozela, měli tucty mocných následovníků včetně Luciuse Malfoye, a zabralo by vám víc než deset let *selhat* při pokusu svrhnout vládu kouzelnické Británie, znamenalo to, že jste hlupák.

„Jak bych to řekl...“ řekl Harry. „Podívejte, pane řediteli, máte etiku, je spousta bitevních taktik, které byste nepoužil, protože nejste zlý. A bojoval jste s Temným pánem, neuvěřitelně mocným kouzelníkem, který tak omezený nebyl, a *stejně* jste ho odrazili. Kdyby Vy-víte-kdo byl superchytrý *ještě k tomu všemu*, byli byste *mrtví*. Vy *všichni*. Zemřeli byste *okamžitě* –“

„Harry,“ řekla profesorka McGonagallová. Její hlas selhával. „Harry, my jsme *skutečně* skoro umřeli. Zemřela víc než polovina Fénixova řádu. Kdyby nebylo Albuse – Albuse Brumbála, největšího kouzelník za dvě stě let, Harry – už bychom tu jistě nebyli.“

Harry si přejel rukou po čele. „Omlouvám se,“ řekl Harry. „Nesnažím se nějak umenšovat to, čím jste prošli. Vím, že Vy-víte-kdo byl naprosto zlý, neuvěřitelně silný temný kouzelník s tucty mocných následovníků, a to

bylo... zlé, ano, určitě dost zlé. Jenom...“ *To všechno není ani vzdáleně na stejné škále hrozby jako kdyby nepřítel byl chytrý, protože by Přeměnil toxin botulin a miliontinu gramu vám propašoval do šálku.* Byl nějaký bezpečný způsob, jak tento koncept předat, aniž by sdělil specifika? Harry na žádný nedokázal přijít.

„Prosím, Harry,“ řekla profesorka McGonagallová. „Prosím Harry, žádám tě – *ber Temného pána vážně!* Je nebezpečnější než –“ Starší čarodějka vypadala, že nemůže najít správná slova. „Je *mnohem* nebezpečnější než Přeměňování.“

Harryho obočí vyskočilo vzhůru ještě než se stihl zastavit. Ze směru Severuse Snapea zaznělo zlověstné uchechtnutí.

Um, řekl v něm Havraspárův hlas. Um, upřímně, profesorka McGonagallová má pravdu, nebereme to tak vážně, jako bychom brali vážně vědecký problém. Je složité reagovat na všechny ty nové informace, místo abychom je prostě házeli oknem ven. Právě teď to vypadá, jako by se víra v náš obraz světa vůbec neposunula, i když jsme zrovna narazili na nečekaný a důležitý argument. Naše mávnutí rukou nad lordem Voldemortem jakožto vážnou hrozbou bylo původně založeno na tom, že Znamení zla je očividně úplná hloupost. Vyžadovalo by soustředěné úsilí se tohoto poznatku

zbavit a celou tu cestičku, kterou jsme se ubírali, označit za podezřelou na základě mylného předpokladu, a my tomu teď to úsilí nevěnujeme.

„Dobře,“ řekl Harry zrovna, když profesorka McGonagallová vypadala, že znovu promluví. „Dobře, abych to mohl brát vážně, musím si dát pauzu a pět minut popřemýšlet.“

„Prosím, klidně můžeš,“ řekl Albus Brumbál.

Harry zavřel oči.

Jeho havraspárská osobnost se rozdělila na tři části.

Odhad pravděpodobnosti, řekl Havraspár Jedna, který fungoval jako moderátor. *Že Temný pán je naživu a je tak chytrý jako my a tím pádem představuje skutečnou hrozbu.*

Proč už nejsou všichni jeho nepřátelé po smrti? řekl Havraspár Dvě, který představoval obžalobu.

Poznámka, řekl Havraspár Jedna, *ten argument už jsme vzali v potaz, a nemůžeme ho k posunutí obrazu světa použít znovu pokaždé, když ho vytáhneme.*

Ale copak má nějakou chybu v logice? řekl Havraspár Dvě. *Ve světech, kde je chytrý lord Voldemort, jsou všichni členové Fénixova řádu mrtví v prvních pěti minutách války. Svět tak nevypadá, takže v tom světě nežijeme. Hotovo.*

Je to opravdu jisté? zeptal se Havraspár Tři, který byl ustanoven jako obhájce. *Možná existuje důvod, proč tehdy*

lord Voldemort nebojoval *naplno* –

Jako třeba? dožadoval se Havraspár Dvě. A navíc, ať už je tvá výmluva jaká chce, požaduju, aby pravděpodobnost tvé hypotézy byla penalizována kvůli její dodatečné komplexitě –

Nech Trojku mluvit, řekl Havraspár Jedna.

Dobře... takže, řekl Havraspár Tři. Zaprvé nevíme, jestli jde převzít ministerstvo jen pomocí ovládání mysli. Možná je kouzelnická Británie ve skutečnosti oligarchií a potřebovali byste dostatečnou vojenskou moc, abyste zastrašili hlavy rodin a udělali z nich poddané –

Taky schytají Imperius, vložil se do toho Havraspár Dvě.

– a oligarchové mají Zlodějovu zhoubu ve vchodech do svých domů –

Postih za komplexitu! vykřikoval Havraspár Dvě. Další epicykly!

– chovejme se rozumně, řekl Havraspár Tři. Nevíme o nikom, kdo by přebíral ministerstvo jen pomocí pár dobře zacílených kleteb Imperius. My nevíme, jestli by to šlo tak snadno provést.

Ale, řekl Havraspár Dvě, i když to vezmeme v potaz... zdálo by se, že se najdou i další způsoby. Deset let neúspěchů? Opravdu? Používat jen běžné taktiky teroristů? To prostě... to nejsou ani pokusy.

Možná měl lord Voldemort i kreativnější nápady, odpověděl Havraspár Tři, ale nechtěl svůj postup ukázat vládám dalších států, nechtěl, aby věděli, jak zranitelní jsou, nainstalovali by si na svých ministerstvech Zlodějovu zhoubu. Ne dokud nebude mít Británii jako základnu a dostatek poddaných, aby mohl podlomit všechny další hlavní vlády naráz.

Předpokládáš, že chce ovládnout celý svět, poznamenal Havraspár Dvě.

Trelawneyová prorokovala, že je nám roven, pronesl Havraspár Tři vážně. Proto chce ovládnout svět.

A jestliže je nám roven a musíme s ním bojovat –

Na okamžik si Harryho mysl zkusila představit, jak by vypadal souboj dvou *kreativních* kouzelníků, kteří proti sobě bojují naplno.

Harry si všiml všech těch kouzel a lektvarů ve svých učebnicích pro prváky, které by při troše kreativity šlo použít na zabíjení lidí. Nemohl si pomoci. Doslova. Pokaždé *zkoušel* zastavit svůj mozek, ale bylo to jako dívat se na rybu a snažit se zabránit svému mozku, aby si všiml, že je to ryba. Co by někdo dokázal se sedmáckými znalostmi, nebo bystrozorskými, nebo se zapomenutou prastarou magií, jakou ovládal lord Voldemort... si nešlo ani domyslet. Magicky nadaný kreativně geniální

psychopat nebyl jen ‚hrozba‘, znamenal hromadné vymření.

Pak Harry potřásl hlavou a opustil pochmurnou linii myšlenek, po které se ubíral. Otázka byla, jestli existuje podstatná pravděpodobnost, že vůbec bude čelit něčemu tak hroznému, jako by byl Temný racionalista.

Jaká je pravděpodobnost, že by to někomu, kdo se pokouší o rituál nesmrtelnosti, skutečně vyšlo...

Dejme tomu tisíc ku jedné, což je štědře přehnané – přece se nestávalo, že by jeden kouzelník z tisíce přežil svou smrt. Ačkoliv Harry vážně neměl skutečná data o tom, kolik z nich se skutečně o nějaké rituály nesmrtelnosti vůbec pokoušelo.

Co když je Temný pán tak chytrý jako my? řekl Havraspár Tři. Víte jak, Trelawneyová prorokovala, že nám bude roven. Pak by si zajistil, že jeho rituál nesmrtelnosti bude fungovat. P.S., nezapomínejme na ten ,jeden z nich musí skoro zničit druhého‘ verš.

Vyžadovat takovou úroveň inteligence byl další nepříjemný detail, byla jen malá výchozí pravděpodobnost, že náhodný člen populace bude takovou inteligenci mít...

Ale lord Voldemort nebyl náhodně vybraný kouzelník, byl jeden z kouzelníků v populaci, který stál za pozornost

všem ostatním. Hádanka Znamení zla poukazovala na jistou minimální míru inteligence, i kdyby (hypoteticky) Temnému pánovi trvalo delší dobu ji vymyslet. Nicméně pak zase v mudlovském světě se všichni extrémně inteligentní lidé, o kterých Harry z historie věděl, *nestali* zlými diktátory nebo teroristy. Nejblíže k tomu v mudlovském světě měli manažeři hedgeových fondů, a z *těch* se nikdo nesnažil ovládnout víc než nějakou zemi třetího světa, což vymezovalo jejich možnosti jak ve zlém, tak v dobrém.

Byly tu hypotézy, kde Temný pán byl chytrý a Fénixův řád *nepadl* hned, ale tyto hypotézy byly komplikovanější a měly by dostat postih za komplexitu. A když se do toho započítaly i postihy za komplexitu dalších vysvětlení, vedl dost velký věrohodnostní poměr z hypotéz ‚Temný pán je chytrý‘ versus ‚Temný pán byl hloupý‘ k pozorování ‚Temný pán nevyhrál válku okamžitě‘. To mělo nejspíš věrohodnostní poměr tak 10:1 ve prospěch hloupého Temného pána... ale možná ne 100:1. Nemohli jste skutečně říct, že ‚Temný pán okamžitě vyhraje‘ má pravděpodobnost *větší* než 99 procent, za předpokladu, že Temný pán začal jako chytrý. Suma přes všechny možné výmluvy by bylo víc než 0,01.

A pak tu taky bylo proroctví... které mohlo ale nemuselo *původně* zahrnovat verš o tom, jak lord Voldemort *okamžitě* umře, když konfrontuje Potterovy. Což pak Albus Brumbál upravil v paměti profesorky McGonagallové, aby lorda Voldemorta nalákal k jeho zkáze. Kdyby takový verš *neexistoval*, znělo by proroctví *víc* jako že by se Vy-víte-kdo a Chlapec-který-přežil měli teprve utkat v osudové konfrontaci. Ale v *takovém* případě bylo méně pravděpodobné, že by Brumbál přišel s důvěryhodně znějící omluvou, proč Harryho nevzít do Haly proroctví...

Harry začínal řešit, jestli z toho vůbec *dokáže* získat nějakou bayesovskou kalkulaci. Samozřejmě cílem subjektivní bayesovské kalkulace nebylo si vymyslet pár čísel, vynásobit je mezi sebou a dostat přesně správnou odpověď. Skutečný cíl byl, že samotný ten *proces* vymýšlení čísel vás donutil projít a ocenit všechna relevantní fakta a zvážit všechny relativní pravděpodobnosti. Třeba jste si uvědomili, jakmile jste skutečně *pomysleli* na pravděpodobnost, že Znamení zla nezmizí, *pokud* Vy-víte-kdo *zemře*, že ta pravděpodobnost nebyla dost nízká, aby se to pozorování dalo považovat za silný důkaz. Jedna verze procesu bylo sečíst hypotézy a vypsát důkazy, vymyslet všechna ta čísla, spočítat to, a pak vyplivnout výslednou odpověď a rozhodnout se podle

své intuice *poté*, co jste se násilím přinutili zvážit *všechno*. Potíží byla, že vaše důkazy nebyly nezávislé, a že tu v pozadí bylo vícero zajímavých faktů ve vzájemné souhře...
...no, alespoň *jedna* věc byla jistá.

Pokud tu kalkulaci vůbec půjde udělat, bude k tomu potřeba kus papíru a tužka.

V krbu po straně ředitelské kanceláře náhle zaplály plameny a změnily se z oranžových na jedovatě světle zelené.

„Ah!“ řekla profesorka McGonagallová do nepohodlného ne-ticha. „To nejspíš bude Pošuk Moody.“

„Nechme prozatím toto téma stranou,“ řekl ředitel s úlevou, když se i on otočil, aby viděl na krb. „Myslím, že za chvíli v tom ohledu ještě dostaneme nějaké novinky.“

Hypotéza: Hermione Grangerová

(8. dubna 1992, 18:53)

Mezitím se v hlavní síni Bradavic studenti, kteří neměli tajné schůzky s Brumbálem, při večeři hemžili kolem čtyř obrovských stolů –

„Je to legrační,“ řekl Dean Thomas zamyšleně. „Nevěřil jsem generálovi, když říkal, že to, co se naučíme, nás navždycky změní, a už pak nebudeme moct vést normální

život. Když už jednou budeme vědět. Když uvidíme, co vidí *on*.“

„Přesně!“ řekl Seamus Finnigan. „Taky jsem myslel, že to je vtip! Víš co, jako všechno ostatní, co kdy generál Chaos řekl.“

„Ale teď –“ řekl Dean smutně. „*Nemůžeme* se vrátit, co? Bylo by to jako se vrátit do mudlovské školy, když jste jednou začali chodit do Bradavic. Jen prostě... jen se prostě musíme držet jeden druhého. Nic jiného udělat nemůžeme, vždyť bychom se z toho zbláznili.“

Seamus Finnigan vedle něj beze slov přikyvoval a ukousl si další sousto pakoně.

Kolem nich u nebelvírského stolu pokračovala konverzace. Nebyla tak *neúnavná* jako včera, ale čas od času se téma znovu vynořilo.

„No, musel tam být *nějaký* milostný trojúhelník,“ řekla druhačka jménem Samantha Crowley (nikdy neodpovídala na dotazy, jestli je příbuzná). „Otázka zní, jakým směrem se to *ubíralo*, než se to celé pokazilo? Kdo byl zamilovaný do koho – a jestli ta láska byla opěťovaná nebo ne – sice nevím, *kolik* možností vůbec existuje –“

„Šedesát čtyři,“ řekla Sarah Varyabil, rozkvétající kráska, která nejspíš měla být zařazena do Havraspáru nebo Mrzimoru. „Ne, moment, to není dobře. Teda, jestli nikdo

nemiloval Malfoye a Malfoy nikoho nemiloval, tak vlastně nebyl součástí toho milostného trojúhelníku... na tohle bude potřeba věštění z čísel, mohli byste dvě minuty počkat?“

„Já si třeba myslím, že je naprosto jasné, že Grangerová je Potterova moirail, a že Potter auspisticoval mezi Malfoyem a Grangerovou.“ Čarodějka, která to řekla, pokyvovala hlavou se sebedůležitostí někoho, kdo právě přesně vystihl komplikovanou záležitost.

„To ani nejsou skutečná slova,“ namítl mladý kouzelník. „Prostě sis je vymyslela.“

„Některé věci nejde popsat jen za použití *reálných* slov.“

„To je *taková* škoda,“ řekla Sherice Ngaserinová a skutečně měla slzy v očích. „Byli tak – byli si tak *očividně* souzeni!“

„Myslíš Pottera a Malfoye?“ řekla druháčka jménem Colleen Johnsonová. „Já vím – jejich rodiny se nenávidí tak moc, že bylo nevyhnutelné, aby se do sebe *zamilovali* –“

„Ne, myslím všechny tři,“ řekla Sherice.

To v konverzujícím hloučku vyvolalo krátké ticho. Dean Thomas se potichu dusil svou limonádou a snažil se nevydat žádný zvuk, zatímco mu tekla z pusy a vsakovala se do jeho košile.

„Wow,“ řekla tmavovlasá čarodějka jménem Nancy Hua. „To je od tebe fakt... *sofistikované*, Sherice.“

„Podívejte, vy všichni, měli bychom se držet reality,“ řekla Eloise Rosen, vysoká čarodějka, která byla generálkou armády a tím pádem promlouvala s nádechem autority. „*Víme* – protože ho políbila – že Grangerová byla zamilovaná do Pottera. Takže jediný důvod, proč by se pokoušela zabít Malfoye, by byl, kdyby kvůli němu o Pottera měla přijít. Není důvod to dál komplikovat – všichni se chováte, jak by to byla divadelní hra a ne skutečný život!“

„Ale i kdyby Grangerová byla zamilovaná, stejně je srandovní, že jí najednou takhle *hráblo*,“ řekla Chloe, jejíž černý hábit v kombinaci s její naprosto černou kůží jako by z ní dělal ztmavenou siluetu. „Nevím... myslím, že možná tam je na pozadí něco víc než jen románěk, který se zvrhnul. Myslím, že možná většina lidí nemá nejmenší tušení, o co fakt šlo.“

„*Ano! Děkuji!*“ vyletělo z Deana Thomase. „Podívejte – neuvědomujete si, že – Harry Potter nám všem *říkal* – jestli jste *nepředvídali*, že se něco stane, jestli vás to úplně překvapilo, tak to, čemu jste věřili o světě, když jste to *nečekali*, nestačí na to, aby vysvětlilo...“ Deanův hlas se

vytratil, když viděl, že už ho nikdo neposlouchá. „To je fakt *úplně marný*, co?“

„To ti furt ještě nedošlo?“ řekla Levandule Brownová, která seděla na protější straně stolu než její kolegové dřívější chaotici. „Jak se z tebe vůbec stal poručík?“

„Ale dejte pokoj vy dva!“ utrhla se na ně Sherice. „Je jasné, že je oba chcete všechny tři pro sebe!“

„Myslím to vážně!“ řekla Chloe. „Co když to, co se tu *skutečně* děje, je něco úplně jiného než všechny ty *normální* věci, o kterých mluví *obyčejní* lidé? Co když někdo – *donutil* Grangerovou to udělat, jak se všem snažil říct Potter?“

„Myslím, že Chloe má pravdu,“ řekl cizokrajně vyhlížející mladý kouzelník, který se vždycky představoval jako ‚Adrian Cibulář‘, ačkoli ho jeho rodiče ve skutečnosti pojmenovali Bláznivý Truboš. „Myslím, že celá tahle záležitost byla...“ Adrian zlověstně ztlumil hlas, „...vedena *skrytou rukou*...“ Adrian zase hlas zesílil, „která může za všechno, co se stalo. Jedna osoba, která je za tím *vším*, úplně od začátku. A nemyslím tím ani profesora Snapea.“

„Nemyslíš snad –“ vydechla Sarah.

„Ano,“ řekl Adrian. „*Ve skutečnosti* za tím *vším* stojí – Tracey Davisová!“

„To si taky myslím,“ řekla Chloe. „Konec konců –“
 Rychle se rozhlédla. „Od té záležitosti s šikanováním a tím stropem – dokonce i stromy v lesích kolem Bradavic vypadají, že se *třesou*, jako by se *bály* –“

Seamus Finnigan se zamyšleně mračil. „Myslím, že mi dochází, kde Harry bere svoje... *však víte*,“ řekl Seamus, který ztlumil hlas tak, aby ho slyšeli jen Levandule a Dean.

„Jo, úplně vím, jak to myslíš,“ řekla Levandule. Ta se svůj hlas tlumit nenamáhala. „Je s podivem, že už *dávno* nerupnul a nezačal prostě všechny zabíjet.“

„Osobně,“ řekl Dean, také tišším hlasem, „bych řekl, že ta skutečně děsivá věc je – že jsme to mohli být *my*.“

„Jo,“ řekla Levandule. „Je dobře že *my* už jsme perfektně příčetní.“

Dean a Seamus vážně přikyvovali.

Hypotéza: G. L.

(8. dubna 1992, 20:08)

Oheň v krbu ředitelovy kanceláře jasně zaplál vybledle zelenou barvou, soustředil se do rotujícího smaragdového víru, a pak zaplál ještě jasněji a vyplivl do vzduchu lidskou postavu –

Vznikající postava rozmazaným pohybem vytáhla hůlku a hladce plynula s rotací letaxu jako při baletním kroku, takže měla pokrytých celých 360 stupňů místnosti, a pak se postava zrovna tak náhle na místě zastavila.

V prvním okamžiku, kdy Harry toho muže uviděl, ještě předtím, než se podíval do oka, si všiml jizev na rukou a jizev na obličeji, jako by ten muž byl popálený a pořezaný na celém těle, ačkoliv z jeho kůže šlo vidět jen ruce a obličej. Zbytek mužova těla byl skryt ne v hábitu, ale v kůži, která vypadala spíš jako brnění než jako oblečení – v tmavě šedé kůži, která ladila s mužovými rozcuchanými šedivými vlasy.

Další věc, které si Harryho zrak všiml, bylo svítící modré oko, které zabíralo pravou půlku mužova obličeje.

Jedna část Harryho mysli si uvědomovala, že člověk, kterého profesorka McGonagallová označila ‚Pošuk Moody‘ byl stejný jako ten, kterému Brumbál říkal ‚Alastor‘ ve vzpomínce, kterou Brumbál Harrymu ukázal – obraz z časů před událostí, která zjizvila každý kousek mužova těla a sebrala mu kus nosu –

Další část jeho mysli si všimla návalu adrenalinu. Harry předtím zcela reflexivně vytáhl svou vlastní hůlku, když se muž přes letax přitočil, bylo to jako *přepadení*, Harryho ruka už hůlkou mířila, aby seslal *Somnium*, než se zvládl

zastavit. I teď obrněný muž držel hůlku namířenou ne na nějakou konkrétní osobu, ale tak, aby pokrývala celou místnost, a hůlku měl v linii se svým zrakem jako voják mířidla pušky. Nebezpečí vyzařovalo z jeho postoje, z jeho bot, z jeho koženého brnění, a vyzařovalo i z jeho svítícího modrého oka.

Když zjizvený muž promluvil a oslovil ředitele, jeho hlas byl ostrý. „Předpokládám, že tuto místnost považujete za bezpečnou?“

„Jsou tu jen přátelé,“ řekl Brumbál.

Muž trhnul hlavou směrem k Harrymu. „Včetně *jeho*?“

„Pokud Harry Potter není naším přítelem,“ řekl Brumbál pochmurně, „tak jsme všichni zcela jistě ztraceni, takže můžeme klidně předpokládat, že ano.“

Mužova hůlka zůstávala napřažená, i když úplně neukazovala na Harryho. „Ten kluk na mě právě skoro tasil.“

„Ehm...“ řekl Harry. Všiml si, že jeho ruka pořád svírá hůlku, a vědomě ruku uvolnil a spustil. „Omlouvám se, vypadáte trochu... bojovně.“

Hůlka zjizveného muže se mírně odvrátila od místa, kde skoro mířila na Harryho, ale pořád ji nesklopil, a pak muž vyštěkl smíchem. „Neustále v pozoru, že, hochu?“ řekl muž.

„Není to paranoia, když po vás fakt jdou,“ připomněl Harry přísloví.

Muž se plně obrátil na Harryho a pokud Harry dokázal v té zjizvené tváři rozeznat nějaký výraz, muž teď vypadal *zaujatě*.

Brumbálovy oči jako by nabyly trochu jasného lesku, který měly před útekem z Azkabanu, a pod stříbrným knírem měl úsměv, který jako by nikdy nezmizel. „Harry, tohle je Alastor Moody, známý taky jako Pošuk, který bude mít Fénixův řád na starost po mně – tedy kdyby se mi mělo něco stát. Alastore, tohle je Harry Potter. Doufám, že spolu vy dva budete vycházet *fantasticky*.“

„Dost jsem o tobě slyšel, hochu,“ řekl Pošuk Moody. Jeho jedno tmavé přírodní oko zůstávalo zaměřené na Harryho, zatímco pohled svítícího modrého oka sebou neustále kmital a zdálo se ve svém důlku rotovat dokola. „Ne všechno bylo dobré. Prý ti v Odboru říkají Bubák mozkomorů.“

Po krátkém uvážení se Harry rozhodl zareagovat vědoucím úsměvem.

„Jak jsi to udělal, hochu?“ řekl muž mile. Teď se na Harryho soustředilo i modré oko. „Trochu jsem si proklepl bystrozory, kteří tam přivedli mozkomora z Azkabanu.

Beth Martinová říkala, že přiletěl přímo z jámy a nikdo mu

po cestě nedával žádné instrukce. Samozřejmě, mohla by lhát.“

„Nebyla v tom žádná lest,“ řekl Harry. „Udělal jsem to pěkně poctivě. Ale mohl bych lhát.“

Brumbál se zakláněl ve svém křesle a chichotal se, jako by byl jen další udělatko v ředitelně a právě tento zvuk měl vyluzovat.

Zjizvený muž se otočil tváří k řediteli, ačkoliv jeho hůlka zůstávala namířena zhruba Harryho směrem. Když promluvil, jeho hlas byl drsný a věcný. „Mám vodítko k nedávnému Voldieho hostiteli. Jsi si jistý, že jeho stín je teď v Bradavicích?“

„Jistý si nejsem –“ začal Brumbál.

„Cože?“ přerušil je Harry. Poté, co téměř došel k závěru, že Temný pán neexistuje, pro něj byl šok slyšet věcně probíraný opak.

„Voldieho hostitel,“ řekl Moody úsečně. „Ten, kterého ovládal, než převzal Grangerovou.“

„Pokud mají ty zkazky pravdu,“ řekl Brumbál, „existuje nějaký mocný předmět, který váže Voldemortův stín k tomuto světu; takže může vyjednávat s hostiteli o kontrolu nad jejich tělem a svěřit jim nějakou část své moci a pýchy –“

„Takže očividnou otázkou je, kdo získal příliš mnoho moci příliš rychle,“ přerušil ho Moody. „A ukazuje se, že tu běhá chlapík, který šel a zahnal bandonskou smrtonošku, přikolíkoval celý zvrhlý klan upírů v Asii, vystopoval toho Wagga-Wagga vlkodlaka a usmrtil bandu ghúlů pomocí sítky na čaj. *A k tomu* to všechno dojí, jak jen může; už šly zvěsti o Merlinově řádu. Vypadá to, že se z něj stal okouzlující politik, ne jen mocný kouzelník.“

„Ach já,“ zamumlal Brumbál. „Jsi si jistý, že se nespolehá jen na své schopnosti?“

„Koukněte na jeho známky,“ řekl Moody. „Podle záznamů dostal Zlatoslav Lockhart Trolla ve svých obranných O.V.C.E a nezabýval se N.E.W.T. Přesně ten typ chudáka, aby skočil Voldiemu na jeho nabídku.“ Modré oko ve svém důlku bláznivě vířilo. „Nebo si vybavuješ Lockharta za studentských let a máš pocit, že měl potenciál to všechno zvládnout sám?“

„Ne,“ řekla profesorka McGonagallová. Zamračila se. „Ani náhodou, za to ručím.“

„Bojím se, že musím souhlasit,“ řekl Brumbál trochu bolestivým tónem. „Ach Zlatoslave, ty bláhový cvoku...“

Moodyho úsměv vypadal spíš jako zavrčení. „Budeš moct ve tři ráno, Albusi? Lockhart by dnes měl být u sebe doma.“

Harry tomu naslouchal s narůstajícím znepokojením a přemýšlel, jestli samo *Ministerstvo* vůbec mělo nějaká pravidla o tom, že by soudci museli vydávat povolení k domovní prohlídce – bez ohledu na tu ilegální partyzánskou organizaci, jíž se teď zdál být součástí.

„Promiňte,“ řekl Harry, „co *přesně* se stane ve tři ráno?“

Něco v Harryho hlase ho muselo prozradit, protože zjizvený muž se k němu otočil. „Máš s tím nějaký problém, hochu?“

Harry se zastavil a snažil se vymyslet, jak tohle cizinci vysvětlit –

„Chceš ho sejmout sám?“ zkoušel to dál zjizvený muž. „Pomstít se za svoje rodiče, co?“

„Ne,“ řekl Harry tak zdvořile, jak jen mohl. „Upřímně – podívejte, kdybychom věděli *jistě*, že je dobrovolným hostitelem pro Vy-víte-koho, to by byla jedna věc, ale my si *nej*sme jistí, a vy se ho chystáte zabít –“

„Zabít?“ vyprskl Pošuk Moody. „Jde jen o to, co má v hlavě,“ zaklepal si Moody na čelo, „to od něj potřebujeme, hochu. Když budeme mít štěstí, nebude mít Voldie možnost vymazat mu vzpomínky tak snadno, jako ve dnech, kdy byl naživu, a Lockhart si bude pamatovat, jak ten viteál vypadá.“

Harry si udělal pomyslnou poznámku se slovem *viteál* k budoucímu prozkoumání a řekl: „Jen si dělám starosti, že někdo nevinný – někdo, kdo zní jako docela dobrý člověk, jestli ty věci *udělal* sám – by mohl přijít k úrazu.“

„Bystrozoři zraňují lidi,“ řekl zjizvený muž krátce. „Zlé lidi, pokud máte štěstí. Některé dny štěstí mít nebudete, a tak to prostě je. Jen si připomeň, že Temní kouzelníci ublíží mnohem většímu množství lidí než my.“

Harry se zhluboka nadechl. „Mohli byste se alespoň *pokusit* tohohle člověka nezranit, pro případ, že *není* –“

„Albusi, co tu vůbec má co dělat prvák?“ dožadoval se zjizvený muž, který se obrátil zase na ředitele. „A neříkej mi, že to je proto, co udělal, když byl mimino.“

„Harry Potter není obyčejný prvák,“ řekl ředitel tiše. „Už teď dokázal nemožné věci, ze kterých jsem byl v šoku i já, Alastore. Jeho intelekt je v Řádu jediný, který se může rovnat intelektu samotného Voldemorta způsobem, jakým se mu ty nebo já rovnat nemůžeme.“

Zjizvený muž se naklonil přes ředitelův stůl. „Je přítěží. Naivní. Neví vůbec nic o tom, jaká je válka. Chci, aby odsud zmizel, a jeho vzpomínky na Řád byly vymazány, než mu je nějaký z Voldieho služebníků vyloupne přímo z mysli –“

„Víte, jsem nitroobránce.“

Pošuk Moody pohlédl na ředitele, který přikývl.

A pak se zjizvený muž obrátil tváří k Harrymu a jejich pohledy se střetly.

Náhlý běs *Legilimens* útoku málem Harryho shodil ze židle, bylo to, jako by se do imaginární osobnosti v popředí jeho mysli zařízlo do běla rozžhavené ostří. Harry se nedostal k tréninku od chvíle, kdy dostal lekci od pana Bestera, a téměř nad imaginární osobností, kterou se jeho mysl v pozadí tvářila být, ztratil kontrolu, protože svět té osobnosti se proměnil v žhnoucí lávu plnou pichlavých otázek. Harry téměř ztratil kontrolu nad tím, že má jen *předstírat* halucinování, jen *předstírat*, že je tou vymyšlenou osobou, která ječí šokem a bolestí, jak nitrozpytový útok na cáry trhal jeho přičetnost a tlačil na něj, aby uvěřil, že hoří –

Harrymu se podařilo přerušit oční kontakt a sklopil oči na Moodyho bradu.

„Necvičil jsi, hochu,“ řekl Moody. Harry se muži nedíval na obličej, ale jeho hlas byl smrtelně vážný. „A dám ti jen tohle jediné varování. Voldie není jako jiní nitrozpytci v zaznamenané historii. Nepotřebuje se ti dívat do očí, a když budou tvoje štíty takhle rezavé, proplíží se dovnitř tak nenápadně, že si ani ničeho nevšimneš.“

„Beru v potaz,“ řekl Harry zjizvené bradě. Byl tím víc otřesen, než byl ochoten připustit. Pan Bester nebyl ani vzdáleně tak silný, a nikdy Harryho nezkoušel *takhle*. Předstírat, že jste někdo v tak hrozných bolestech, bylo... Harry nedokázal najít slova, aby popsal, jaké vlastně bylo obsahovat imaginární osobu v tak strašných bolestech, ale nebylo to *normální*. „Můžu dostat pochvalu za to, že vůbec jsem nitroobránce?“

„Jakože myslíš, že už jsi vyrostl, jo? Podívej se mi do očí!“

Harry posílil své obrany a znovu se podíval do tmavě šedého oka i do zářivě modrého.

„Už jsi někoho viděl umírat?“ řekl Pošuk Moody.

„Své rodiče,“ řekl Harry vyrovnaně. „Dostal jsem se k té vzpomínce v lednu, když jsem předstoupil před mozkomora, abych se naučil vykouzlit Patrona. Pamatuju si hlas Vy-víte-koho –“ Harryho tělem proběhlo zamrazení a ruka na hůlce mu zaškubala. „Moje hlavní taktická zpráva z toho je, že Vy-víte-kdo dokázal pronést smrtící kletbu za méně než půl vteřiny, ale to už nejspíš stejně víte.“

Ze směru profesorky McGonagallové se ozval nádech a Severusův obličej se zachmuřil.

„Dobře,“ řekl Pošuk Moody jemně. Zvláštní sevřený úsměšek zkroutil rty v tom zjizveném obličejí. „Udělám ti stejnou nabídku, jakou bych udělal každému jinému novému bystrozorovi. Dotkni se mě, hochu, jedinkrát – jeden zásah, jedno kouzlo – a nechám ti právo mi odmlouvat.“

„Alastore!“ zazněl hlas profesorky McGonagallové. „Zajisté to je nerozumný test! Pan Potter, přes všechny své úspěchy, nemá sto let zkušeností v boji!“

Harryho oči bleskově přeběhly po místnosti, přes různá podivná zařízení, přes Brumbála a Severuse a Moudrý klobouk, a tu a tam se krátce zastavily. Harry ze svého místa nemohl vidět profesorku McGonagallovou, ale to nevadilo. Byla tam jen jedna věc, na kterou se opravdu chtěl podívat, a po zbytek času se jen snažil skrýt, o kterou věc jde.

„Dobře,“ řekl Harry a vyskočil ze svého křesla. Nádechu profesorky McGonagallové a nevěřícného odfrknutí mistra lektvarů si nevšímal. Brumbál pozvedl obočí a Moody se usmíval jako tygr: „Jestli mě dostane, vzbudte mě tak za čtyřicet minut.“ Harry se postavil do duelového postoje a hůlku držel skloněnou. „Tak tedy začneme –“

Harry otevřel oči. Měl pocit, jako by mu někdo vycpal hlavu vatou.

Z ředitelny už všichni odešli, letaxový oheň potemněl, jen Brumbál seděl za svým stolem a čekal.

„Nazdar, Harry,“ řekl ředitel potichu.

„Ani jsem ho neviděl se *pohnout*,“ podívoval se Harry a svaly mu zaskřípaly, když se posadil.

„Stál jsi dva kroky od Alastora Moodyho,“ řekl Brumbál, „a spustil jsi oči z jeho hůlky.“

Harry přikývl, zatímco ze svého váčku vytáhl plášť neviditelnosti. „Jasně – zaujal jsem duelový postoj, aby si myslel, že jsem jen běžný idiot a podceňoval mě – ale musím připustit, že to *bylo* působivé.“

„Takže jsi to celou dobu plánoval, Harry?“ řekl Brumbál.

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Všimněte si, jak tohle dělám hned, jak jsem se probudil, aniž bych nad tím musel popřemýšlet.“

Harry si kápi pláště přetáhl přes hlavu, a podíval se opět na nástěnné hodiny, přes které předtím nenápadně přeběhl pohledem.

Předtím ukazovaly zhruba dvacet tři minut po osmé, a teď bylo pět minut po deváté.

Minerva sledovala, jak chlapec zaujal duelový postoj a hůlku držel skloněnou. Na vteřinku si říkala, jestli by Harry možná mohl – ne, to bylo naprosto směšné, tohle byl *Pošuk Moody*, a bylo to víc než nemožné. Samozřejmě to si myslela i o jeho částečném přeměnění...

„Tak tedy začněme,“ řekl Harry a svalil se.

Severus se uchechtnul. „Musím připustit, že pan Potter má své přednosti,“ řekl mistr lektvarů. „Ačkoliv bych to nikdy neřekl, kdyby mě mohl slyšet, a pokud mu ta slova zopakujete, všechno popřu, protože ego toho chlapce je i tak velké dost. Pan Potter má svoje přednosti, Pošuku, ale duely mezi ně nepatří.“

Pošukovo uchechtnutí bylo hlubší a temnější. „Je to tak,“ řekl Pošuk. „Jen blázni si hrají na duely. Postavit se takhle a čekat, až zaútočím – co si ten hoch *myslel*? Měl jsem mu způsobit jizvu, aby si na tuhle chvíli pamatoval –“

„Alastore!“ vyštěkl Albus právě ve chvíli, kdy vykřikla „Stop!“, Severus se vrhnul vpřed, a Pošuk Moody schválně namířil svoji hůlku na tělo Harryho Pottera.

„*Mdloby na tebe!*“

Pošukovo tělo jako by téměř zmizelo, když se na své dřevěné noze otočil jako blesk, rychleji, než kdy koho viděla se pohybovat bez magie, a červené omračovací

kouzlo proletělo náhle prázdným vzduchem, těsně minulo Severuse a narazilo do protější zdi, a než se její oči vrátily na Moodyho, bylo tam sedmnáct zářivých koulí v rozmístění *Sagitta Magica*, viditelných jen na okamžik, než se jejich jas rozmázl a narazil do *něčeho*, co se žuchnutím spadlo na zem –

„Nazdar znovu, Harry,“ řekl Brumbál.

„Nemůžu *uvěřit*, jak rychle reaguje,“ řekl Harry a oprašoval si plášť, když vstal z místa, kde neviditelný ležel na zemi, nepovšimnut svým předchozím já. „Nemůžu uvěřit ani tomu, jak rychle se hýbe. Budu muset vymyslet, jak ho sejmout bez vyslovení zaklínadla, které by mě prozradilo...“

– a pak se Pošuk bleskově vrhl k zemi a plácnul o ni dlaněmi. Téměř ani neviděl dvě drobounká bílá vlákna, procházející prostorem, kde se nacházel, ale její oči přitáhla modrá jiskra, když vlákna zasáhla jedno z ředitelových udělátek, a než stihla zrakem přeletět zpět, Pošuk se hladce vrátil na nohy, jeho hůlka kmitla tak rychle, že ji nešlo vidět, a ozvalo se další žuchnutí –

„Nazdar znovu, Harry.“

„Omluvte mě, pane řediteli, ale pustil byste mě na okamžik dolů po schodech a pak zase sem, než naposledy skočím zpátky? Tahle příprava zabere víc než hodinu –“

Minerva zírala na Pošuka Moodyho, který ani náznakem nesklonil hůlku, a Severus vypadal, jako by byl téměř šokován.

„Takže, hochu?“ řekl Pošuk Moody. „Máš ještě něco?“

Objevila se hlava Harryho Pottera a plula ve vzduchu, když jeho neviditelná ruka sundala kapuci pláště.

„To oko,“ řekl Harry Potter. V jeho pohledu byl zvláštní nelítostný lesk. „To není žádná obyčejná věc. Vidíte skrz můj plášť neviditelnosti. Uhnul jste mému přeměněnému taseru už jak jsem začal mířit, přitom jsem ani nevyslovil žádné zaklínadlo. A teď, když jsem to viděl znovu – vy jste o všech mých obrazech času přenesených já věděl hned, jak jste se sem letaxem přemístil, že je to tak?“

Pošuk Moody se usmíval šklebem, který odhaloval jeho zuby, stejně jako když čelili samotnému Voldemortovi. „Strávíš sto let lovením Temných kouzelníků a uvidíš za tu dobu všechno,“ řekl Moody. „Jednou jsem zatkl mladého Japonce, který zkusil něco podobného. Že jeho technika stínové repliky se nemůže rovnat tomuhle mému oku zjistil dost nepříjemným způsobem.“

„Vidíte všemi směry,“ řekl Harry Potter, pořád s tím zvláštním, nelítostným leskem v očích. „Nezáleží na tom, kam se to oko dívá, vidí všechno kolem vás.“

Moodyho tygrí úsměv se rozšířil. „Teď už tu v místnosti víckrát nejsi,“ řekl Pošuk. „Je to proto, že po tomhle pokusu už to vzdáš, nebo proto, že vyhraješ? Nějaké sázky, chlapče?“

„Je to můj poslední pokus, protože jsem na tento pokus svoje poslední tři hodiny vsadil,“ řekl Harry Potter. „A co se mého vítězství týká –“

Vzduch v ředitelově kanceláři se rozvlnil. Pošuk Moody uskočil na bok oslepující rychlostí a o okamžik později Harryho hlava cukla vzad, když vykřikl „*Lup ji na tebe!*“

Tři zachvění ve vzduchu proletěla kolem Harryho pohybuující se hlavy právě ve chvíli, kdy z Harryho místa vyletělo červené zaklínadlo, proletělo kolem Moodyho, který uhnul zase jiným směrem –

Kdyby mrkla, neviděla by to. Červené kouzlo se ve vzduchu stočilo a zasáhlo Moodyho do ucha.

Moody upadl.

Plovoucí hlava Harryho Pottera se snížila do výšky prvéka na dlaních a na kolenou, a pak se posunula úplně na zem. Na jeho tváři bylo vidět náhlé vyčerpání.

Minerva McGonagallová řekla: „Co se to tady při
Merlinově jménu –“

„Takže ty jsi šel za Kratiknotem,“ řekl Moody. Bystrozor v důchodu teď seděl na židli a dopřával si dlouhé doušky nápoje z lahve, kterou si odepnul od opasku.

Harry Potter přikývl. Seděl teď na své židli místo na jejím opěradle. „Napřed jsem zkoušel profesora obrany, ale –“ Chlapec se zašklebil. „Ten... nebyl dostupný. No, rozhodl jsem se, že stojí za to riskovat pět školních bodů, a když říkáte, že risk za to stojí, nemůžete si stěžovat, když pak musíte zaplatit. Každopádně jsem si domyslel, že když máte oko, které vidí věci, které ostatní lidé nevidí, tak, jak ukázal Isaac Asimov ve *Druhé nadaci*, je nutné jako zbraň použít ostré světlo. Víte, když si přečtete dost science fiction, budete mít přečtené všechno alespoň jednou. Každopádně jsem řekl profesoru Kratiknotovi, že potřebuji kouzlo, které udělá spoustu tvarů, jasných a blikajících, které zaplní celou místnost, ale neviditelných, aby je vidělo jen vaše oko. Neměl jsem tušení, co by vůbec *obnášelo* seslat iluzi a pak ji zneviditelnit, ale napadlo mě, že kdybych to nezmínil nahlas, profesor Kratiknot by to stejně udělal, a taky že jo. No a ukázalo se, že není takové kouzlo, které bych mohl seslat sám, ale Kratiknot mi na to

vyčaroval jednorázovou věcičku – jen jsem ho musel přesvědčit, že to není podvádění, protože *nic* nemůže být podvádění proti bystrozorovi, který se dožil důchodu. A pak jsem si pořád nebyl jistý, jestli vás dokážu zasáhnout, když máte tak rychlé pohyby. Tak jsem se zeptal ještě na naváděná kouzla, a tak mi Kratiknot ukázal kouzlo, které jsem zakouzlit nakonec, Přihnutý Bourák. Vymyslel ho sám profesor Kratiknot – vedle toho, že je mistrem formulí, je i šampionem v duelech –

„Vím, synku.“

„Omlouvám se. Každopádně profesor říkal, že duelů nechal dřív, než dostal příležitost to kouzlo použít, protože funguje jen jako závěrečný tah na nechráněného protivníka. Přiletí tak blízko svému cíli, jak jen to je po původní trase možné, a jakmile zjistí, že se cíl zase vzdaluje, ve vzduchu zatočí a pak už jde přímo na cíl. Umí zatočit jen jednou – ale zaklínadlo zní velmi podobně jako ‚Mdloby na tebe‘ a má stejnou červenou barvu, takže když si nepřítel myslí, že je to obyčejné omračovací kouzlo a normálně uskočí, ta změna směru za letu ho dorazí. Ah, a profesor si vyžádal, aby pro jistotu nikdo z nás o jeho speciálním kouzle nemluvil, kdyby ještě dostal šanci ho někdy použít v soutěži.“

„Ale –“ řekla profesorka McGonagallová. Podívala se na Pošuka Moodyho, který přikyvoval, a na Severuse, který svou tvář udržoval rozhodně prázdnou. „Pane Pottere, vy jste právě omráčil *Pošuka Moodyho*! Nejznámějšího lovce temných kouzelníků v historii bystrozorského úřadu! To by nemělo být možné!“

Moodymu uniklo temné uchechtnutí. „A na tohle odpovíš co, chlapče? To by mě fakt zajímalo.“

„No...“ řekl Harry. „Zprvce, profesorko McGonagallová, ani jeden z nás nebojoval úplně vážně.“

„*Ani jeden z vás?*“

„Samozřejmě,“ řekl Harry. „Ve vážném boji by pan Moody okamžitě složil všechny mé kopie, aniž by čekal, než zaútočí. A co se mě týká, kdyby bylo *skutečně* nutné sejmut nejslavnějšího bystrozora v historii úřadu, požádal bych ředitele Brumbála, aby se toho zhostil. A vedle toho... protože to *nebyl* skutečný boj...“ Harry se odmlčel. „Jak bych to řekl? Kouzelníci jsou zvyklí na duely, kde se chvíli bojuje kouzly. Ale když stojí dva mudlové s pistolemi v malé místnosti a střílí na sebe kulky... tak kdo první zasáhne, vyhraje. A když se jeden z nich schválně netrefuje, a dává druhému jednu šanci za druhou – jako mi tady pan Moody dával jednu šanci za druhou – to bych musel být fakt chudák, abych prohrál.“

„Ale ne, ne *takový* chudák,“ řekl Moody s mírně výhružným úsměvem.

Harry vypadal, že si toho nevšiml. „Dalo by se říct, že pan Moody zkoušel, jestli budu zkoušet s ním *bojovat*, nebo jestli se budu snažit *vyhrát*. Tedy jestli budu pokračovat v *roli* někoho bojujícího – používat běžná kouzla, která už znám, přestože jsem neočekával, že to bude mít za *následek* vítězství – nebo jestli se pokusím prozkoumat nějaké méně obvyklé plány, dokud nenajdu něco, co by *mohlo* vyhrát. Je to rozdíl mezi studentem, který sedí ve třídě, protože to je to, co studenti dělávají, a studentem, který má dost zájmu na to, aby se ptal sám sebe, co je potřeba, aby se *doopravdy* něco naučil, a cvičí jakkoli je třeba – chápete, profesorko McGonagallová? Když se na to podíváte takhle, a uvědomíte si, že mi pan Moody dopřával šance, a že jsem na něj v první řadě neměl zaútočit, dokud jsem nemyslel, že můžu vyhrát – pak z toho nevycházím úplně dobře, protože jsem potřeboval tři pokusy, abych ho dostal. Navíc, jak jsem říkal, ve skutečném boji by se pan Moody mohl sám zneviditelnit, nebo vykouzlit štíty –“

„Na štíty se moc nespolehej, hochu,“ řekl Pošuk. Bystrozor v kůži si znovu lokl ze své lahve. „To, co se naučíš během prvního roku akademie, nezůstane

skutečností napořád, ne proti těm nejemocnějším temným kouzelníkům. Každý štít, který existuje, má kletby, které jím přímo projdou, když nestihneš správné protikouzlo. A pak je tu ta jedna kletba, která projde vším, a přitom ji je ochotný použít každý Smrtijed.“

Harry Potter vážně přikývl. „Pravda, některá kouzla se zablokovat nedají. Budu si to pamatovat pro případ, že na mě někdo sešle smrtící kletbu. Už zase.“

„Tyhle úvahy stojí lidi život, hochu, nezapomínej na to.“
Chlapec-který-přežil vydal smutný povzdech. „Já vím. Pardon.“

„Takže, synku. Měl jsi nějaké připomínky k tomu, že s Albusem půjdeme po Lockhartovi?“

Harry otevřel pusu a odmlčel se. „Nebudu vám říkat, jak vyhrát válku,“ řekl Chlapec-který-přežil po chvíli.

„Nemám s tím žádné zkušenosti. Víím jen to, že existují následky. Prosím vezměte v potaz, že podle mého soudu je Lockhart nejspíš nevinný, takže kdybyste ho dokázali nezranit, pokud to nebude přílišné riziko –“ Chlapec pokrčil rameny. „Nevím, co to znamená. Jen prosím, pokud budete moci, snažte se ho nezranit, pokud je nevinný.“

„Když budu moci,“ řekl Moody.

„A – chcete se podívat do jeho mysli po důkazech o Temném pánovi, že? Nevím, jaká pravidla tu v kouzelnické

Británii jsou ohledně přípustných důkazů – ale každý je vždycky vinen ohledně porušení *nějakého* zákona, protože máme příliš mnoho zákonů. Takže kdyby to *nebylo* o Temném pánovi, nepředávejte ho ministerstvu, jen mu vyčistěte vzpomínky a nechte ho jít, dobře?“

Moody se zachmuřil. „Synku, nikdo nezíská tolik moci tak rychle bez toho, aby se v *něčem* namočil.“

„Tak to nechte na obyčejných bystrozorech, jestli a pokud najdou důkazy obyčejnými způsoby. Prosím, pane Moody. Říkejte tomu třeba zvláštnost mé mudlovské výchovy, ale pokud to *není* o válce, nechci, abychom byli ta zlá policie, která se pod rouškou noci vloupává lidem do domů, prohrabává jim mysl a odesílá je do Azkabanu.“

„Nevidím v tom smysl, synku, ale asi bych ti mohl vyhovět.“

„Ještě něco dalšího, Alastore?“ ptal se Albus.

„Ano,“ řekl Moody. „Týká se to toho tvého profesora obrany –“

Hypotéza: Zlatoslav Lockhart: KONEC

Hypotéza: Brumbál

(9. dubna 1992, 17:32)

Když profesor Quirrell pomalu zvedal svůj čaj, šálek uprostřed pohybu poskočil, což těsně přelilo temnou průhlednou tekutinu přes okraj, a po vnější straně šálku se plazily tři samostatné kapky. Harrymu by to uniklo, kdyby se zrovna nedíval zblízka, protože ruka profesora Quirrella držela šálek neochvějně předtím i potom.

Kdyby se to malé zadrhnutí v pohybu vyvinulo ve stálé chvění, byl by to pro profesora obrany konec vší magie s hůlkou. Při práci s hůlkou naprosto nebyl prostor pro chvění prstů. Jak moc by to *skutečně* profesora Quirrella omezovalo, pokud vůbec, nedokázal Harry odhadnout. Profesor obrany byl bezesporu schopen bezhůlkové magie, přesto na větší věci používal hůlku – zrovna pro něj to ale možná bylo jen pohodlnější...

„Vyšinutost,“ řekl profesor Quirrell, když opatrně usrkl ze svého šálku – díval se na šálek, ne na Harryho, což u něj bylo neobvyklé – „také může být svého druhu podpisem.“

Kabinet profesora obrany byl tichý, kouzly odhlučněná místnost byla tichá způsobem, kterého ředitelna nikdy nemohla dosáhnout. Někdy oba dva dokončili nádech či výdech ve stejný okamžik, a v takových chvílích nastávala smyslová prázdnota, která jako by byla zvukem sama o sobě.

„V jistém smyslu s tím souhlasím,“ řekl Harry. „Když mi někdo řekne, že na něj všichni *zírají*, a že na spodní prádlo sypou prášek pro kontrolu myšlenek, budu vědět, že má psychózu, protože takhle prostě psychóza běžně vypadá. Ale když mi řeknete, že *něco* matoucího ukazuje, že podezřelým je Albus Brumbál, bude se mi to zdát... přehnané. Jen proto, že nedokážu v něčem vidět smysl, neznamená, že tam žádný smysl *není*.“

„Bez smyslu?“ řekl profesor Quirrell. „Ah, ale Brumbálovo šílenství nespočívá v tom, že by nemělo smysl, ale že se snaží mít až příliš mnoho smyslu. Ředitel to možná celé plánoval, aby donutil Luciuse Malfoye pustit z hlavy chuť se ti pomstít – nebo to mohl být některý z tuctu dalších plánů. Kdo ví, co si ředitel myslí, že musí dělat, když už dřív našel důvody udělat tolik zvláštních věcí?“

Harry čaj zdvořile odmítnul, přestože věděl, že profesor Quirrell bude vědět, co to znamená. Uvažoval, že by si donesl vlastní plechovku s limonádou – ale rozhodl se to neudělat, když si uvědomil, jak snadno by profesor obrany dokázal teleportovat do ní trochu lektvaru, i když se s profesorem vzájemně nemohli magicky dotknout přímo.

„Už Brumbála trochu znám,“ řekl Harry. „Pokud není všechno, co jsem viděl, jen lež, přijde mi obtížně věřit, že

by někdy plánoval poslat nějakého bradavického studenta do Azkabanu. Kdykoli.“

„Ah,“ řekl profesor obrany měkce a v očích se mu leskl drobounký obraz šálku. „Ale to je možná zase jiný podpis, pane Pottere. Ještě jste neporozuměl perspektivě muže, jakým je Brumbál. Kdyby v nějaké dostatečně ušlechtilé kauze musel obětovat studenta – proč by si vybíral někoho jiného než tu, která sama sebe označila za hrdinku?“

To Harryho donutilo trochu přemýšlet. Možná to byl klam zpětného hodnocení, ale *zdálo* se to koncentrovat nějakou váhu pravděpodobnosti této hypotézy na očernění Hermiony. Podobně jako když profesor Quirrell *dokázal* dopředu předpovědět, že Brumbál se může zaměřit na Draca...

Ale pokud byste za tímto vším byl vy, profesore, mohl jste tvarovat své plány tak, aby vina padla na ředitele, a už předem se postarat, aby byl podezřelý.

Koncept ‚důkazu‘ měl poněkud jiný význam, když jste se potýkali s někým, kdo o sobě prohlásil, že tu hru hraje ‚o úroveň výš než vy‘.

„Vidím, co říkáte, profesore,“ řekl Harry vyrovnaně, aniž by dal najevo své další myšlenky. „Myslíte tedy, že to nejspíš byl Brumbál, kdo to na Hermionu hodil?“

„Ne nutně, pane Pottere.“ Profesor Quirrell svůj šálek vyprázdnil jedním douškem a postavil ho na stůl, až šálek poskočil, když ho pokládal. „Také je tu Severus Snape – ačkoliv si nedokážu představit, co on by si myslel, že z toho může získat. Ani on tedy není můj hlavní podezřelý.“

„Tak kdo jím je?“ řekl Harry poněkud zmateně. Profesor Quirrell určitě neodpoví ‚Vy-víte-kdo‘ –

„Bystrozoři mají takové pravidlo,“ řekl profesor Quirrell. „Vyšetřovat oběť. Mnoho rádobyzločinců si představuje, že když budou očividnou obětí zločinu, neupadnou v podezření. Představuje si to tolik zločinců, že každý seniorní bystrozor už to viděl nejméně tucetkrát.“

„Nesnažíte se mě vážně přesvědčit, že *Hermiona* –“

Profesor obrany se na Harryho díval zúženými očima způsobem, který sděloval, že se chová hloupě.

Draco? Draco byl vyslechnut pod Veritasérem – ale Lucius by mohl mít dost síly na to, aby bystrozory přesvědčil, že... ah.

„Myslíte, že *Lucius Malfoy* to ušil na *vlastního syna*?“ řekl Harry.

„Proč ne?“ řekl profesor Quirrell laskavě. „Ze zaznamenané výpovědi pana Malfoye soudím, pane Pottere, že jste při pokusech změnit politické názory pana Malfoye byl vcelku úspěšný. Pokud se o tom Lucius Malfoy

dozvěděl... mohl se rozhodnout, že jeho *původní* dědic začal představovat problém.“

„To neberu,“ řekl Harry ploše.

„Jen se snažíte být naivní, pane Pottere. Učebnice historie jsou plné rodinných sporů s vražednými konci, kvůli nepohodlnostem a hrozbám mnohem menším než těm, které pan Malfoy představuje pro svého otce. Předpokládám, že příště mi budete tvrdit, že lord Malfoy ze Smrtijedů je příliš něžný, než aby dokázal takto zranit svého syna,“ zaznělo se silným nádechem sarkasmu.

„No, ano, ale upřímně,“ řekl Harry. „Láska je skutečná, profesore, je to fenomén s pozorovatelnými dopady. Mozky jsou skutečné, emoce jsou skutečné, a láska je zrovna takovou součástí skutečného světa jako jablka nebo stromy. Když uděláte pokusnou předpověď bez toho, abyste vzal v potaz rodičovskou lásku, budete mít velký problém vysvětlit, proč mě mí nevlastní rodiče po tom Incidentu s Vědeckým Projektem nenechali v sirotčinci.“

Profesor obrany na toto vůbec nijak nereagoval.

Harry pokračoval: „Z toho, co říká Draco, Lucius víc prioritizuje jeho než důležitá hlasování Starostolce. To je silný důkaz, protože jsou méně drahé způsoby, jak zahrát lásku, pokud skutečně chcete lásku hrát. A ani výchozí pravděpodobnost toho, že rodič bude milovat své dítě,

není zrovna *nízká*. Předpokládám, že je možné, aby Lucius *rolí* milujícího otce jen předstíral, a vykašlal se na tu roli, když se dozvěděl, že Draco se zahazuje s mudlorozenými. Ale jak se říká, profesore, je potřeba rozlišovat možnost od pravděpodobnosti.“

„O to vydařenější zločin,“ řekl profesor obrany pořád tím něžným tónem, „kdyby nikdo nevěřil, že by toho byl schopen.“

„Jak by Lucius vůbec očaroval Hermioninu paměť, aniž by spustil ochrany? *On* přece není profesor – ah, jasně, vy myslíte, že to byl profesor Snape.“

„Vedle,“ řekl profesor obrany. „Lucius Malfoy by s takovým posláním nedůvěřoval žádnému služebníkov. Ale předpokládejme, že by nějaká bradavická profesorka, dost inteligentní na to, aby dokázala seslat odpovídající paměťové kouzlo, ale bez přílišných bojových schopností, navštívila Prasinky. Z temné uličky vystoupí černě zahalená Malfoyova postava – kvůli takové věci by tam šel osobně – a pronese k ní jen jediné slovo.“

„*Imperio*.“

„Spíše *Legilimens*,“ řekl profesor Quirrell. „Nevím, zda by se návratem profesora pod kletbou Imperius nespustily bradavické ochrany. A pokud to nevím já, nejspíš to neví ani Malfoy. Ale každopádně je Malfoy dokonalý

nitrozpytec – mohl by využít nitrozpyt. A co se cíle týká... možná Aurora Sinistrová, nikdo by se nedivil, že se profesorka astronomie toulá po nocích.“

„Nebo ještě pravděpodobněji profesorka Prýtová,“ řekl Harry. „Protože ta je tím posledním člověkem, kterého by někdo podezříval.“

Profesor obrany krátce zaváhal. „Je to možné.“

„Vlastně,“ řekl pak Harry a nasadil zamyšlený výraz, „asi byste z fleku nevěděl, jestli některý z dnešních profesorů byl v Bradavicích i tehdy, jak byl v roce 1943 odsouzen pan Hagrid, že?“

„Brumbál učil přeměňování, Kettleburn vyučoval magické tvory, a Vektorová učila věštění z čísel,“ odpověděl okamžitě profesor Quirrell. „A věřím že Batsheda Babblingová, která teď má prastaré runy, byla tehdy havraspárskou prefektkou. Ale pane Pottere, není důvod předpokládat, že *tehdy* v tom byl namočený ještě někdo vedle Vy-víte-koho.“

Harry umně pokrčil rameny. „Přišlo mi, že stojí za to se zeptat, abych se ujistil. Každopádně, profesore, souhlasím, že je možné, že někdo zvenku pomocí Legilimens napadl někoho z bradavického sboru – a pak zakouzlil Zapomenout, protože nehrozí, že by to někdo jen tak pustil z hlavy. Ale *nemyslím* si, že Lucius Malfoy je

kandidátem na šéfa tohoto spiknutí. Je možné, ale nepravděpodobné, že všechny Luciusovy očividné projevy lásky vůči Dracovi byly jen ze smyslu pro povinnost, a že se to rozplynulo jak pára nad hrncem. Je možné, ale nepravděpodobné, že všechno, co Lucius předvedl před Starostolcem, byla jen hra. Lidé navenek nejsou vždycky stejní jako uvnitř. Ale je tu jeden důkaz, který neseď vůbec.“

„A to je?“ řekl profesor obrany s přivřenýma očima.

„Lucius se pokusil odmítnout sto tisíc galeonů za Hermionin život. Viděl jsem, jak překvapený byl Starostolec, když Lucius řekl, že nabídku odmítá přes všechna pravidla cti. Starostolec to od něj *nečekal*. Proč by *nevzal* peníze, a netvářil se, že u toho rozhořčeně skřípe zuby? Neměl by takový zájem na tom, aby Hermionu zavřeli do Azkabanu.“

Na okamžik bylo ticho. „Možná ho ta role, kterou hrál, trochu vzala,“ řekl profesor Quirrell. „Stává se, pane Pottere, že vás to strhne.“

„Možná,“ řekl Harry, „ale pořád je to jedna další *nepravděpodobnost*, kterou musíme postulovat – a když už musíte do teorie zapracovat tolik výhrad, nemůže být mezi nejpravděpodobnějšími. Je ještě něco dalšího, o čem

si myslíte, že bych měl přemýšlet, v rámci všech dalších možností?“

Nastalo dlouhé ticho. Oči profesora obrany se sklopily dolů na prázdný šálek před nimi a zdály se neobvykle vzdálené.

„Asi bych si dokázal představit ještě jednoho podezřelého,“ řekl konečně profesor obrany.

Harry přikývl.

Zdálo se, že profesor obrany si toho ani nevšiml, a pokračoval. „Sdělil vám pan ředitel cokoliv – i jen náznakem – o proroctví profesorky Trelawneyové?“

„*Huh?*“ řekl Harry automaticky, a převedl vlastní náhlý šok do nejlepšího předstírání, jaké zvládl. Nejspíš to nebylo na takové úrovni, aby to oklamalo profesora Quirrella, ale Harry si *určitě* nemohl dopřát čas na rozmýšlení odpovědi – *moment, jak by o tom profesor Quirrell mohl vědět* – „Profesorka Trelawneyová něco prorokovala?“

„Vždyť jste tam sám *byl*, když začala,“ řekl profesor Quirrell a zamračil se. „Celé škole jste sdělil, že to proroctví nemůže být o vás, protože vy nepřicházíte, vy už jste tady.“

PŘICHÁZÍ TEN, KTERÝ ROZERVE NA CÁRY SAMOTNÝ –

A dál už se profesorka Trelawneyová nedostala, protože ji Brumbál popadl a zmizel.

„Aha, *tohle* proroctví,“ řekl Harry. „Omlouvám se! Úplně jsem na něj zapomněl.“

Harry myslel, že do závěrečného tvrzení vložil příliš mnoho síly, a na 80 % očekával, že profesor Quirrell řekne, *Aha, pane Pottere, a jaké je to další tajemné proroctví, které se tu přede mnou snažíte zakamuflovat* –

„To je pošetilé,“ řekl profesor obrany ostře, „jestli mi skutečně říkáte pravdu. Proroctví jsou důležitá. Lámal jsem si hlavu nad tím málem, co jsem slyšel, ale ten fragment je prostě příliš krátký.“

„Myslíte, že ten, který přichází, mohl za Hermionu?“ řekl Harry, zatímco jeho mysl alokovala prostor pro další hypotézu, *nejistý referent predikátu – ten-který-přichází*.

„Bez urážky vůči slečně Grangerové,“ řekl profesor obrany s dalším zamračením, „ani její život, ani její smrt se nezdají tak důležité. Ale někdo *měl* přijít – někdo, kdo, ve vaší interpretaci, tam ještě nebyl – a někdo tak důležitý, a neznámý jako hráč... kdo ví, co *dalšího* ještě mohl způsobit?“

Harry přikývl a mentálně si povzdechl, protože to znamenalo, že svou kalkulaci pravděpodobnosti lorda

Voldemorta bude muset přepočítat s dalšími novými důkazy.

Profesor Quirrell mluvil s přivřenýma očima, které vypadaly jen jako škvíry. „A není to jen otázka, o kom proroctví mluvilo – kdo ho měl *slyšet*? Říká se, že osud mluví k těm, kdo mají moc jej způsobit nebo odvrátit. Brumbál. Já. Vy. A z dálky jako čtvrtý, Severus Snape. Ale z těchto čtyř byli Brumbál i Snape v přítomnosti Trelawneyové často. Vy a já jsme ti, kteří kolem ní před tou nedělí nebyli. Myslím, že je celkem jasné, že proroctví bylo zamýšleno pro jednoho z *nás* – předtím, než Brumbál prorokyni unesl. *Říkal* vám o tom ředitel něco víc?“ V hlase profesora Quirrella zněl nárok. „Přišlo mi, že v tom popření bylo trochu moc síly, pane Pottere.“

„Upřímně, ne,“ řekl Harry. „Upřímně mi to úplně sešlo z mysli.“

„V tom případě mě trochu štve,“ řekl profesor Quirrell potichu. „Vlastně myslím, že jsem jím rozezlen.“

Harry nic neříkal. Ani se nepotil. Možná to byl chabý důvod k sebejistotě, ale v tomto konkrétním případě byl Harry skutečně nevinný.

Profesor Quirrell jednou ostře přikývl, jako by něco dal na srozuměnou. „Jestli už nezbývá nic, co bychom si potřebovali říci, pane Pottere, můžete jít.“

„Byl by tu ještě *další* podezřelý,“ řekl Harry, „někdo, koho jste na svůj seznam vůbec nezařadil. Mohl byste ho pro mě zanalyzovat, profesore?“

Opět nastalo několik chvil ticha, které téměř bylo zvukem samo o sobě.

„Co se *tohoto* podezřelého týká,“ řekl profesor obrany měkce, „myslím, že ho budete muset obžalovat sám za sebe, pane Pottere, bez mé pomoci. Slyšel jsem takové požadavky už dříve a zkušenost mi velí to odmítnout. Buďto budu příliš dobrý v žalování na sebe sama, a přesvědčím vás, že jsem vinen – nebo se rozhodnete, že má obžaloba byla příliš ledabylá, a že jsem tedy vinen. Ke svojí obhajobě pronesu jen toto – potřeboval bych vsutku velmi dobrý důvod, abych chtěl ohrozit vaši křehkou alianci s dědicem rodu Malfoyů.“

Hypotéza: Profesor obrany

(8. dubna 1992, 20:37)

„...takže se obávám, že vás musím opustit,“ říkal pochmurně Brumbál. „Slíbil jsem Quirinovi... tedy chci říci, že jsem slíbil profesorovi obrany... že nebudu podnikat žádné pokusy o rozluštění jeho skutečné identity, osobně ani zprostředkovaně.“

„Proč jsi mu vůbec dal takový nesmyslný slib?“ utrl se na něj Pošuk Moody.

„Byla to nezměnitelná podmínka, aby se nechal zaměstnat, nebo to tak alespoň říkal.“ Brumbál vrhnul pohled na profesorku McGonagallovou a přes obličej mu krátce přeletěl rozpačitý úsměv. „A Minerva mi vyjasnila, že Bradavice tento rok *potřebují* kompetentního profesora obrany, i kdybych měl vytáhnout z Nurmengardu Grindelwalda a překonat staré rozepře, pokud by ho to přesvědčilo, aby místo přijal.“

„Neříkala jsem to *přesně* takto –“

„Tvůj výraz to říkal za tebe, má drahá.“

A tak brzy všichni čtyři – Harry, profesorka McGonagallová, mistr lektvarů a Alastor Moody alias ‚Pošuk‘ – zůstali v ředitelně uvelebeni sami.

Bylo zvláštní, jak se ředitelna jevila... *nevyrovnaná*... když v ní nebyl ředitel. Když jste tu neměli prastarého zmoudřelého mistra, který tomu všemu dodával *vážnost*, byli jste jen čtyři lidi, kteří se snaží mít schůzku na závažné téma, a přitom jsou obklopeni bizarními, hlučnými hračkami. Jasně viditelný z místa, kde se Harry usadil na opěrci židle, byl seřízlý kuželovitý objekt, kterému ustříhli vrchol, a který se pomalu otáčel kolem pulzujícího světla, které ho sice stínilo, ale nezakrývalo

zcela, a pokaždé, když světlo zapulzovalo, celá věcička udělala zvuk *vrůp-vrůp-vrůp*, který zněl zvláště vzdáleně, zahuhlaně, jako by přicházel skrz čtyři pevné zdi, ačkoliv celé tohle točící-se-kužel udělátko bylo jen metr nebo dva daleko.

Vrůp... vrůp... vrůp...

A pak tam s nimi bylo několik stále ještě dýchajících těl Harryho Pottera, která odsunul do volného rohu, a zbavil se tak nepořádku, který byl jeho vlastní víc než v jednom smyslu. (Jen jedno tělo *nebylo* v kopii pláště neviditelnosti, ale na to bylo potřeba jen trocha úsilí při koncentraci, aby Harry vnímal svá další já pod pláštěm, kterého byl pánem – v úsilí, které pečlivě *nevyvinul* už předtím, aby si zabránil získat informace z budoucnosti, kterou chtěl mít podmíněnou jen vlastními rozhodnutími.) Smutné bylo, že v tuto chvíli už nebylo nijak zvláštní vidět vlastní tělo ležet v koutě. Bylo to jen... bradavické.

„Dobrá tedy,“ řekl Moody, který se tvářil trochu kysele. Zevnitř svého koženého brnění vytáhl zjizvený muž černé desky. „Toto je kopie všeho, co Améliini lidé dali dohromady. Skoro jistě ví, že to máme, ale je to všechno neoficiální, jasné? Takže –“

A Moody jim řekl, kdo si v Odboru pro uplatňování kouzelnických zákonů myslí, že „Quirinus Quirrell“

skutečně je. Zdánlivě běžný student Bradavic (leč dost talentovaný na to, aby byl jen o chlup nezískal pozici primuse), který po dostudování odjel na dovolenou do Albánie, zmizel, a vrátil se o 25 let později, kdy se zamotal do první kouzelnické války –

„Vyvraždění rodu Monroeových Voldieho proslavilo,“ řekl Moody. „Do té doby to byl jen další temný kouzelník s iluzemi o vlastní velikosti a Bellatrix Blackovou. Ale potom –“ Moody si odfrkl. „Každý blázen v zemi mu chtěl sloužit. *Doufali* byste, že Starostolec to bude brát vážně, když si uvědomí, že Voldie je ochotný zabíjet i je samotné. A přesně tak to udělali i ti troubové – *doufali*, že to bude brát vážně někdo jiný. Nikdo z těch zbabělců to nechtěl vést. Monroe, Crouch, Bonesová a Longbottom byli prakticky jediní, kdo si na ministerstvu troufal říct věci, které by Voldieho mohly naštvat.“

„Váš vlastní rod tak byl povýšen do šlechtického stavu, pane Pottere,“ doplnila vážným hlasem profesorka McGonagallová. „Existuje prastarý zákon, že když někdo vyhladí pradávný rod, tak ať už tuto krev pomstí kdokoliv, bude povýšen. Víme, že rod Potterů byl už tak starší než některé takzvané pradávné rody. Ale váš rod dostal přízvisko Vznešený britský rod po skončení války jako uznání, že jste pomstil Nejstarodávnejší rod Monroe.“

„Vděčně se červenáme a tak dále,“ řekl Pošuk Moody kysle. „Nevydrželo to, ale aspoň James a Lily dostali pěkný titul a zbytečnou medaili, kterou si mohli vzít do hrobu. Ale to vynechává osm let šílených hrůz, když Monroe zmizel a Regulus Black – který byl Monroeho soukromým zdrojem mezi Smrtijedy, tím jsme si skoro jistí – byl popraven Voldiem. Jako když se protrhne přehrada a provalí se krev, ve které se utopí celá země. Po Monroeovi se toho musel chopit sám Albus Brumbál, a ani to k našemu přežití málem nestačilo.“

Harry poslouchal se zvláštním pocitem neskutečnosti. Něco z toho *znělo* správně, odpovídalo pozorováním – obzvlášť s proslovem, který profesor Quirrell přednesl před Vánocemi – ale přesto...

Bavili se tu o *profesoru Quirrellovi*.

„Takže Odbor si myslí, že tohle je váš profesor obrany,“ dokončil Pošuk Moody svoje vysvětlování. „A co si o tom myslíš ty, synku?“

„No...“ řekl Harry pomalu. *Je možné mít pod maskou masku.* „Vede mě to ke zřejmé domněnce, že tenhle ‚David Monroe‘ ve válce skutečně zemřel, a tohle je jen někdo, kdo předstírá, že je David Monroe, který předstírá, že je Quirinus Quirrell.“

„To že je *zřejmé*?“ řekla profesorka McGonagallová.

„Drahý Merline...“

„Opravdu, chlapče?“ řekl Pošuk Moody a jeho modré oko rychle rotovalo. „Řekl bych, že to je trošku...

paranoidní.“

To neznáte profesora Quirrella, neřekl Harry. „Je to teorie, kterou jde snadno ověřit,“ řekl Harry nahlas. „Stačí zkusit, jestli si profesor obrany pamatuje z války něco, co by věděl jen skutečný David Monroe. Ale předpokládám, že pokud hraje roli Davida Monroe, který *předstírá*, že je někdo jiný, bude mít dobrou výmluvu, proč *předstírat*, že předstírá, že neví, o čem to mluvíte...“

„*Trošinku paranoidní*,“ řekl zjizvený muž zesilujícím hlasem. „*Ale ne dostatečně paranoidní! NEUSTÁLÁ BDĚLOST!* Přemýšlej o tom, hochu – co když se *skutečný* David Monroe nikdy ani nevrátil z Albánie?“

Bylo ticho.

„Chápu.“ řekl Harry.

„Samozřejmě, že chápete,“ řekla profesorka McGonagallová. „Mě si prosím nevšímejte. Jen tu budu potichu sedět a šílet.“

„Když při mém zaměstnání dokážete přežít, zjistíte, že jsou jen tři druhy temných kouzelníků,“ řekl pochmurně Moody. Jeho hůlka na nikoho nemířila, byla mírně

skloněná, ale měl ji v ruce. Vlastně jeho ruku neopustila od chvíle, kdy vstoupil do místnosti. „Jsou temní kouzelníci, kteří mají jedno jméno. Jsou temní kouzelníci, kteří mají dvě jména. A jsou temní kouzelníci, kteří mění jména jako vy a já ponožky. Viděl jsem, jak ‚Monroe‘ zkosil tři Smrtijedy jako by lámal větvičky. Není moc dalších kouzelníků, kteří by v pětáctyřiceti byli tak dobří. Možná Brumbál, ale to je tak všechno.“

„Možná je to pravda,“ řekl mistr lektvarů z místa, kde se zdál cíhat. „Ale co z toho, Pošuku? Ať už měl jakoukoli identitu, Monroe určitě byl nepřítelem Temného pána. Slyšel jsem Smrtijedy proklínat jeho jméno i když už si mysleli, že je mrtev. Hrozně se ho báli.“

„Co se možných profesorů obrany týká,“ řekla profesorka McGonagallová, „brala bych ho i tak a byla za něj vděčná.“

Moody se obrátil a zadíval se na ni. „A kde sakra ‚Monroe‘ celé ty roky byl? Možná myslel, že si může udělat jméno v Británii tím, že se postaví proti Voldiemu, a zmizel, když zjistil, že to nepůjde. Proč by se ale vrátil *ted'*, ha? Jaký je jeho *nový* plán?“

„Hm, ah...“ ozval se Harry váhavě. „On sám *říká*, že vždycky chtěl být skvělým profesorem obrany, protože všichni nejlepší bojovní kouzelníci se učili v Bradavicích. A

vlastně skutečně *je* neuvěřitelně dobrým profesorem obrany... Chci říct, kdyby se tu chtěl jen zašívát, prošla by mu i *mnohem* horší práce...”

Profesorka McGonagallová rozhodně příkyvovala.

„Naivní,“ řekl Moody bezvýrazně. „Předpokládám, že jste ještě neuvažovali, jestli váš profesor obrany celé to vyhlazení rodu Monroe nenaplánoval.“

„Cože?“ vykřikla profesorka McGonagallová.

„Náš tajemný kouzelník se dozví o pohřešovaném klukovi z prastarého britského rodu,“ řekl Moody. „Začne se vydávat za ‚Davida Monroe‘, ale od rodiny Monroe se drží dál. Ale časem si rodina určitě všimne, že něco není v pořádku. Takže tenhle podvodník nějak pobídne Voldieho, aby je všechny vyhladil – možná mu pošle heslo k jejich ochranám – a pak je najednou lordem Starostolce!“

Zdálo se, že v Harryho mysli se rozhořel boj mezi Mrzimorem Jedna, který profesoru obrany nikdy neuvěřil, a Mrzimorem Dva, který byl k Harryho drahému příteli, profesoru Quirrellovi, až příliš loajální, než aby něčemu takovému věřil jen proto, že to prohlásil Moody.

Ale ono to je dost očividné, poznamenala jeho zmijozelská část. Chci říct, opravdu věříš, že by se samo od sebe stalo, že někdo skončí jako poslední dědic prastarého rodu A K TOMU jeho rodinu vybil lord Voldemort A K TOMU

ještě musí pomstít svého učitele bojových umění? Jestli něco, tak bych řekl, že to až přehnal, když svou novou identitu vystavěl jako ideál literárního hrdiny. Takové věci se ve skutečném životě nestávají.

A tohle říká sirotek, který byl vychován bez vědomí o tom, co zdědil, okomentoval to Harryho vnitřní kritik. A o kterém existuje proroctví. Však víš, ještě nikdy jsme nečetli příběh o dvou podobně nadaných hrdinech, kteří soupeří o to, kdo z nich bude víc klišovitý a dokáže tak sejmout padoucha

—

Ano, odpověděl hlavní Harry přes vzdálený vrůpující zvuk v pozadí, vedeme velice smutný život a NIJAK TOMU NEPOMÁHÁŠ.

Můžeme v tuto chvíli udělat jen jedinou věc, řekl Havraspár. A všichni víme, co to je, tak proč se hádat?

Ovšem, odpověděl Harry, jak experimentálně ověříme, jestli je profesor Quirrell původní David Monroe? Co pozorovatelného se zachová různě v závislosti na tom, jestli je to skutečný David Monroe nebo podvodník?

„Co s tím mám podle tebe dělat, Moody?“ dožadovala se profesorka McGonagallová. „Nemůžu –“

„Můžeš,“ řekl zjizvený muž a nelítostně se na ni díval. „Prostě profesora obrany propusťte.“

„To ale říkáš *každý rok*,“ řekla profesorka McGonagallová.

„Ano, a vždycky jsem měl pravdu!“

„Jsem pro neustálou bdělost, Alastore, ale studenty musí někdo učit!“

Moody si odfrkl. „Pche! Přísahám, že ta kletba se každý rok zhoršuje, jak víc a víc váháte, jestli se jich zbavovat. Váš drahý profesor Quirrell by musel být Grindelwald v převleku, abyste ho vyhodili!“

„A je?“ Harry si nemohl pomoci, aby se nezeptal. „Tedy, mohl by *skutečně* být –“

„Kontroluju Grindieho celu každé dva měsíce,“ řekl Moody. „V květnu tam byl.“

„Mohl by osobou v cele být dvojník?“

„Jeho identitu ověřuju krevním testem, synku.“

„A kde máte uloženou krev, kterou používáte pro porovnání?“

„Na bezpečném místě.“ Přes zjizvené rty se rozprostřelo něco jako úsměv. „Napadlo tě už, že by ses mohl stát bystrozorem, až dokončíš školu?“

„Alastore,“ řekla profesorka McGonagallová váhavě. „Profesor obrany *má* jisté... zdravotní obtíže. Předpokládám, že pro tebe to samo o sobě bude podezřelé – ale není vůbec jisté, jestli se z jeho strany dočkáme

nějakých zločinů, které by nám měly bránit mu obnovit smlouvu i příští rok.“

„Ano, jeho malé šlofičky,“ řekl Moody temně. „Amélie si myslí, že vstoupil do cesty nějaké silné kletbě. *Mně* to připadá spíš jako následek nepovedeného temného rituálu!“

„K tomu nemáš žádný důkaz!“ řekla profesorka McGonagallová.

„Ten chlap by nad hlavou klidně mohl nosit cedulku ,temný kouzelník’ zeleně svítícími písmeny.“

„Ah...“ řekl Harry. Nevypadalo to jako úplně správný čas ptát se, co si pan Moody myslí o přístupu ,ne všechny rituály s obětinami jsou zlo’. „Promiňte, ale říkal jste předtím, že profesor Quirrell – tedy starý David Monroe – tedy myslím Monroe ze sedmdesátých let – každopádně prý ten člověk použil smrtící kletbu. Co to znamená? Musí někdo být temný kouzelník, aby ji mohl použít?“

Moody potřásl hlavou. „Sám jsem ji použil. Je k tomu potřeba jen moc a jistá *nálada*.“ Za zkřivenými rty mu byly vidět zuby. „Poprvé jsem ji seslal na kouzelníka jménem Gerald Grice, a klidně se mně zeptej, co *ten* udělal, ale až dostuduješ.“

„Ale proč je tedy neprominutelná?“ řekl Harry. „Vždyť řezavá kletba taky může někoho zabít. Tak proč je o tolik

lepší použít Reducto místo Avada Kedav–“

„Drž zobák!“ řekl Moody ostře. „Někdo by si to mohl špatně vyložit, když tě uslyší říct tohle zaklínadlo.

Vypadáš příliš mladě na to, abys ho mohl seslat, ale existuje mnoholičňák. A abych ti odpověděl, hochu, jsou dva důvody, proč je to kouzlo v nejčernější knize. První je, že smrtící kletba zasahuje přímo duši, a poletí, dokud nějakou nezasáhne. Proletí skrz štíty. Proletí skrz zdi. Je tu důvod, proč bystrozoři neměli povoleno ho používat před Monroeho zákonem.“

„Aha,“ řekl Harry. „To zní jako výborný důvod zakázat –“

„Ještě jsem neskončil, synku. Druhý důvod je, že smrtící kletba nepotřebuje *jenom* mocnou magii. Musíš to myslet *vážně*. Musíš *chtít* někoho mrtvého, a nestačí myslet, že je to pro vyšší dobro. Zabít Griceho nevrátilo život Blairovi Rochemu, ani Nathanu Rehfussovi, ani Davidu Capitovi. Nebylo to kvůli spravedlnosti, nebo abych mu zabránil to udělat znovu. *Chtěl jsem ho zabít*. Už tomu rozumíš, hochu? Nemusíš být temný kouzelník, abys to kouzlo mohl použít – ale nemůžeš být ani Albus Brumbál. A když tě zatknou, protože jsi s ním zabil, nemáš žádnou obhajobu.“

„Chápu...“ zamumlal Chlapec-který-přežil. *Nemůžeš někoho chtít mrtvého, abys zajistil nějakou pozitivní věc v budoucnosti, na seslání nestačí věřit, že je to nutné zlo, musíš chtít, aby byli mrtví – jenom tak, jako konečný výsledek ve své užitkové funkci.* „Magicky ztělesněná preference pro smrt nad životem, zasahující na úrovni čisté životní síly... To zní jako obtížné kouzlo k zablokování.“

„Ne obtížné,“ odsekl Moody. „*Nemožné.*“

Harry vážně přikyvoval. „Ale David Monroe – nebo kdo to je – použil smrtící kletbu proti několika Smrtijedům ještě *předtím*, než mu zavraždili rodinu. Znamená to, že už je tehdy musel nenávidět? Že ten příběh o bojových uměních byl možná pravdivý?“

Moody mírně potřásl hlavou. „Jedna z temných pravd o smrtící kletbě, synku, je ta, že když už ji jednou sešleš, nepotřebuješ tolik nenávisti, aby to šlo znovu.“

„Poškozuje mysl?“

Moody znovu potřásl hlavou. „Ne. To dělá zabíjení. Vražda drásá duši – ale je jedno, jestli je to řezací kouzlo. Smrtící kletba nezpůsobí praskliny na duši. Ale jen rozpraskaná duše ji může seslat.“ Jestli byl na zjizveném obličejí smutný výraz, nebyl čitelný. „Ale to nám skoro nic neříká o tom, kdo je Monroe. Lidé jako Brumbál, kteří nebudou nikdy schopní smrtící kletbu seslat, protože

nikdy neprasknou – jsou vzácní, velmi vzácní. Stačí jen drobná prasklina.“

V Harryho hrudníku byl zvláštní, těžký pocit. Podívoval se, co to přesně znamenalo, že se Lily Potterová svým posledním dechem pokusila seslat smrtící kletbu na lorda Voldemorta. Jistě to bylo odpustitelné, bylo *správné* a *vhodné*, aby matka nenáviděla temného kouzelníka, který přišel zavraždit její dítě, a vysmívá se jí, že ho nedokáže zastavit. Bylo by s vámi jakožto s rodičem něco v nepořádku, kdybyste *nedokázali* v takové situaci zakouzlit Avada Kedavra. A žádné jiné kouzlo by neprošlo štíty temného pána, museli jste alespoň *zkusit* temného pána nenávidět dost na to, abyste ho mohli chtít mrtvého prostě jen tak, pokud to byl jediný způsob, jak zachránit své dítě.

Stačí jen drobná prasklinka...

„Dost,“ řekla profesorka McGonagallová. „Co bychom měli udělat?“

Moodyho úsměv se zkroutil. „Zbavte se profesora obrany a uvidíte, jestli se všechny vaše potíže záhadně vyřeší. Vsadím se o galeon, že jo.“

Profesorka McGonagallová vypadala, že ji to bolí. „Ale Alastore, budeš ten předmět vyučovat *ty*, když –“

„Cha!“ řekl Moody. „Jestli na tuhle otázku někdy řeknu ano, zkontrolujte, jestli nejsem někdo s mnoholičným lektvarem, protože to nebudu já.“

„Experimentálně to ověřím,“ řekl Harry. A pak, když se na něj všichni dívali, dodal: „Zeptám se profesora Quirrella na otázku, kterou by skutečný David Monroe uměl zodpovědět – třeba kdo další byl v ročníku Zmijozelu v roce 1945, nebo něco takového – snad bez toho, aby to bylo očividné. Nebude z toho jistý závěr, mohl si tu roli nastudovat, ale byl by to důkaz. Stejně, pane Moody, i kdyby profesor Quirrell nebyl původní Monroe, nejsem si jistý, že zbavit se ho by bylo jen tak. Už dvakrát mi zachránil život –“

„Cože?“ dožadoval se Moody. „Kdy? Jak?“

„Jednou, když srazil pár čarodějek, které mě tahaly k zemi, a jednou, když přišel na to, že mě mozkomor vysává prostřednictvím mé hůlky. A jestli profesor Quirrell *nebyl* tím, kdo to na Draca Malfoye narafičil, pak mu zachránil život, a věci by byly mnohem horší, kdyby to neudělal. Jestli za tím vším *není* profesor obrany, byl by někým, koho si nemůžeme dovolit ztratit.“

Profesorka McGonagallová rozhodně příkyvovala.

Hypotéza: Severus Snape

(8. dubna 1992, 21:03)

Harry a profesorka McGonagallová teď stáli na pomalu se točících schodech a otáčeli se bez klesání; tedy alespoň *jeden* Harry stál na těchto schodech – jeho další tři já zůstala v ředitelně.

„Můžu se vás zeptat na soukromou věc?“ řekl Harry, když si myslel, že už jsou dost daleko na to, aby nebyli slyšet. „Soukromou obzvlášť před panem ředitelem.“

„Ano,“ řekla profesorka McGonagallová a povzdechla si. „Ačkoli doufám, že si uvědomujete, že nemohu *udělat* nic, co by bylo v konfliktu s mými povinnostmi vůči –“

„Ano,“ řekl Harry, „to je přesně to, na co se vás potřebuji zeptat. Před Starostolcem, když Lucius Malfoy říkal, že Hermiona není součástí rodu Potterů a že nevezme peníze, řekla jste Hermioně, jak má pronést tamtu přísahu. Chci vědět, jestli vaše hlavní povinnost je vůči studentce Bradavic Hermioně Grangerové, nebo vůči hlavě Fénixova řádu, Albusu Brumbálovi, kdyby taková věc nastala znovu.“

Profesorka McGonagallová vypadala, jako by ji před chvílí někdo udeřil do tváře litinovou pánví, a teď jí bylo řečeno, že se to stane znovu, a že se má snažit neucuknout.

Harry sám trochu ucuknul. Někdy se postupem času bude muset naučit, jak *nesdělovat* věci tak, aby měly pokud možno největší dopad.

Zdi kolem nich ubíhaly a jakýmsi způsobem při tom klesali.

„Oh, pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová s dlouhým výdechem. „Já... *přeji* vám, abyste mi nemusel takové otázky klást... oh, Harry, v tu chvíli jsem vůbec nepřemýšlela. Jen jsem viděla šanci pomoci slečně Grangerová a... a *byla* jsem kdysi zařazena do Nebelvíru.“

„Teď máte možnost myslet,“ řekl Harry. Vyznělo to úplně špatně, ale *stejně* to musel říct, protože – „Neříkám, abyste byla loajální ke *mně*. Ale jestli víte – jestli jste si *jistá* – co budete dělat, když bude nevinný bradavický student stát proti Fénixovu řádu podruhé...“

Ale profesorka McGonagallová potřásla hlavou. „*Nejsem* si *jistá*,“ zašeptala profesorka přeměňování. „Nevím, jestli to předtím byla správná volba. Je mi líto. Nedokážu tak hroznou věc rozhodnout!“

„Ale *stejně něco* uděláte, když se to stane znovu,“ řekl Harry. „Nerozhodnost je také volba. Nemůžete si prostě *představit*, že musíte okamžitě udělat rozhodnutí?“

„Ne,“ řekla profesorka McGonagallová, a znělo to trochu prudčeji. Harry si uvědomil, že jí náhodou poskytl cestu

ven. Další slova profesorky Harryho obavu potvrdila. „Tak hrozná volba, pane Pottere – myslím, že ji neudělám, dokud skutečně nebudu muset.“

Harry si uvnitř povzdechnul. Asi neměl právo chtít po profesorce McGonagallové, aby řekla cokoli jiného. V morálním dilematu, kde v každém případě něco ztratíte, se budete z rozhodnutí vždycky *cítit* špatně, takže si dočasně ušetříte mentální bolest tím, že se rozhodnout odmítnete. Za cenu toho, že nebudete moci nic předem naplánovat, a za cenu toho, že budete mít tendenci nejednat a vyčkávat, dokud třeba nebude i příliš pozdě... ale těžko se dalo očekávat, že si takových věcí bude vědoma čarodějka. „Dobře,“ řekl Harry.

Ačkoliv to vlastně vůbec nebylo dobře. Brumbál by mohl chtít ten dluh zrušit, i profesor Quirrell by chtěl Harryho z dluhu dostat. A pokud profesor obrany *byl* David Monroe, nebo dokázal přesvědčivě *vystupovat* jako David Monroe, pak lord Voldemort technicky rod Monroe *nevyhladil*. V kterémžto případě by někdo mohl ve Starostolci nechat odhlasovat zrušení povýšení rodu Potterů. protože ten byl udělen za pomstění nejstarodávnějšího rodu Monroe.

V kterémžto případě by Hermionin slib sloužit vznešenému rodu byl neplatný.

Nebo možná ne. Harry nevěděl nic o legalitě, obzvlášť ne o tom, jestli by rod Potterů dostal peníze *nazpět* kdyby někdo Hermionu do Azkabanu poslal. Právně vzato to, že jste o něco přišli, ještě nemuselo znamenat, že dostanete zpátky svou platbu za to. Harry si nebyl jistý a netroufal si zeptat se kouzelnického právníka...

...bylo by příjemné moci věřit, že alespoň jeden dospělý se postaví za Hermionu namísto za Brumbála, kdyby hrozilo, že se vynoří takové téma.

Schody, na kterých stáli, se přestaly otáčet, a stáli před zády velkých kamenných chrličů, kteří odduněli stranou a odhalili chodbu.

Harry vystoupil ven –

A Harryho rameno chytila ruka.

„Pane Pottere,“ řekla profesorka McGonagallová tlumeným hlasem, „proč jste chtěl, abych dávala pozor na profesora Snapea?“

Harry se zase obrátil.

„Říkal jste mi, abych ho hlídala pro případ, že by se změnil,“ pokračovala profesorka McGonagallová urgentním tónem. „*Proč* jste to říkal, pane Pottere?“

V tuto dobu už chvíli trvalo, než se Harrymu podařilo rozpomenout, *proč* něco takového říkal. Harry a Neville zachránili Lesatha Lestrangle před šikanováním a Harry

pak konfrontoval Severuse v chodbě a, alespoň podle slov mistra lektvarů, „téměř zemřel“ –

„Zjistil jsem něco, kvůli čemu jsem si začal dělat starosti,“ řekl Harry za okamžik. „Od někoho, kdo mě přinutil slíbit nikomu nic neříkat.“ Severus Harryho donutil přísahat, že jejich konverzaci nebude s nikým sdílet, a Harry tím byl stále vázán.

„*Pane Pottere* –“ začala profesorka McGonagallová, a pak vydechla a záblesk nabroušenosti zmizel tak rychle jako se objevil. „Ale nic. Jestli nesmíte nic říci, tak nesmíte nic říci.“

„Proč se ptáte vy?“ řekl Harry.

Profesorka McGonagallová se zdála váhat –

„Dobře, budu specifictější,“ řekl Harry. Poté, co to profesor Quirrell několikrát udělal *jemu*, Harry už to začínal pochyťávat. „Jaké změny už jste si *všimla* u profesora Snapea, že se snažíte rozhodnout, jestli mi o ní máte říct?“

„Harry –“ řekla profesorka přeměňování a pak zavřela ústa.

„Očividně vím *něco*, co vy nevíte,“ řekl Harry nápomocně. „Vidíte, to je důvod, proč nemůžeme pořád odkládat snahu rozhodnout naše děsivá morální dilemata.“

Profesorka McGonagallová zavřela oči, zhluboka se nadechla, chytila se za kořen nosu mezi očima a několikrát ho stiskla. „Dobře,“ řekla, „je to nenápadná věc... ale dělá mi starosti. Jak bych to řekla... pane Pottere, četl jste mnoho knih, které by malé děti neměly číst?“

„Četl jsem je *všechny*.“

„Samozřejmě. Takže... Sama tomu tak docela nerozumím, ale po celou dobu, kdy byl Severus v této škole zaměstnaný, a potloukal se kolem v tom strašně špinavém plášti, tu byl i *jistý druh děvčat*, které na něj toužebně zíraly –“

„Říkáte to, jako by to bylo něco nesprávného?“ řekl Harry. „Tedy, jestli jsem z těch knih něco *pochopil*, je to to, že nemáte zpochybňovat preference druhých lidí.“

Profesorka McGonagallová věnovala Harrymu *velmi* zvláštní pohled.

„Tím chci říct,“ řekl Harry znovu, „že z toho, co jsem četl, je asi 10% šance, že až budu trochu starší, bude profesor Snape připadat atraktivní *mně*, a nejdůležitější je, abych prostě přijal to, co mi –“

„*Každopádně, pane Pottere*, Severus si těchto pohledů mladých dívek nikdy nevšímal. Ale teď –“ zdálo se, že profesorka McGonagallová si něco uvědomila, a rychle dodala se zvednutýma rukama, „prosím nevysvětľujte si to

zle, profesor Snape *určitě* tyto mladé čarodějky nezneužil! Rozhodně ne! Nikdy se na žádnou ani neusmál, pokud jsem slyšela. Říkal mladým dámám, aby na něj přestaly zírat. A když na něj zírají dál, podívá se jinam. To jsem viděla na vlastní oči.“

„Er...“ řekl Harry, „promiňte, ale jen proto, že jsem ty knihy *četl* neznamená, že jsem jim porozuměl. Co to všechno *znamená*?“

„Že si začal *všímat*,“ řekla profesorka McGonagallová tlumeně. „Je to nenápadná věc, ale teď, když už jsem to viděla, jsem si jistá. A *to* znamená... Docela se obávám... že vazba, která Severuse držela na Albusově straně... možná byla oslabena nebo dokonce zlomena.“

$2 + 2 = \dots$

„*Snape a Brumbál?*“ Pak Harry uslyšel, co vypustil z úst, a spěšně dodal: „Ne, že by na tom bylo něco špatného –“

„*Ne!*“ řekla profesorka McGonagallová. „Oh pro pána – nemohu vám to vysvětlit, pane Pottere!“

Konečně mu to docvaklo.

On byl pořád ještě zamilovaný do mé matky?

Zdálo se to být něco mezi krásně smutným a patetickým, než mu to asi za pět vteřin zase docvaklo.

Samozřejmě, to bylo předtím, než jsem mu zkoušel radit se vztahy.

„Chápu,“ řekl Harry po chvíli opatrně. Byly chvíle, kdy to ani ,ups‘ nedokázalo pokrýt. „Máte pravdu, to není dobré znamení.“

Profesorka McGonagallová si skryla obličej v dlaních. „Ať už si teď myslíte cokoliv,“ řekla mírně utlumeným hlasem, „ujišťuji vás, že to *také* není správně. Nechci o tom už slyšet, nikdy.“

„Takže...“ řekl Harry. „Jestli, jak říkáte, bylo pouto, které vázalo profesora Snapea k panu řediteli, *zlomeno*... co by v takovém případě udělal?“

Nastalo dlouhé ticho.

Co by v takovém případě udělal?

Minerva spustila své ruce a zírala dolů na vzhůru obrácený obličej Chlapce-který-přežil. Jedna prostá otázka by jí neměla způsobit tolik nepohodlí. Zнала Severuse celé roky, nějakým způsobem je spojovalo proroctví, které oba slyšeli. Ačkoli Minerva měla podezření, z toho, co věděla o pravidlech proroctví, že sama byla jen *posluchačkou*. Byly to Severusovy činy, které přinesly naplnění proroctví. A ta vina a zklamání, které z té volby vycházely, trápily mistra lektvarů po celé roky. Nedokázala si představit, kým by Severus byl bez nich. Její mysl byla prázdná, když se

pokoušela si to představit; její myšlenky nepopsaný pergamen.

Zajisté už Severus nebyl tím mužem, kterým byl dříve, tím našťvaným a hrozně pošetilým mladým mužem, který odnesl proroctví Voldemortovi výměnou za možnost být přijat mezi Smrtijedy. Zнала ho celé roky a Severus už jistě tím mužem nebyl...

Ale znala ho ve skutečnosti vůbec?

Byl vůbec *někdo*, kdo znal skutečného Severuse Snapea?

„Nevím,“ řekla nakonec profesorka McGonagallová. „Skutečně nevím. Nedokážu si to vůbec představit. Víte vy něco víc, pane Pottere?“

„Er...“ řekl Harry. „Myslím, že můžu říct, že vodítka, která mám, ukazují podobným směrem jako ta vaše. To znamená, že se zvýšila pravděpodobnost, že profesor Snape už není zamilovaný do mé matky.“

Profesorka McGonagallová zavřela oči. „Já to vzdávám.“

„Jinak ale nevím o ničem nesprávném, co by udělal,“ dodal Harry. „Předpokládám, že pan ředitel vám dal povolení se mě na to zeptat?“

Profesorka McGonagallová od něj odhlédla a zadívala se do zdi. „Prosím, ne, Harry.“

„Dobře,“ řekl Harry, otočil se a spěchal pryč chodbou. Za sebou slyšel pomalejší kroky profesorky McGonagallové, a dunivý zvuk, jak se chrliče posouvaly zpět na své místo.

Pozítří ráno, během hodiny lektvarů, přetekl Harrymu *lektvar odolnosti vůči chladu* přes okraj kotlíku zelenou pěnou a nechutným zápachem, a profesor Snape, který vypadal spíš rezignovaně než znechuceně, řekl Harrymu, aby po hodině zůstal. Harry měl v této věci svá vlastní podezření, a tak hned, jak třída odešla – Hermiona byla jako obvykle v posledních dnech mezi prvními – dveře se za odcházejícími studenty zavřely a zamkly.

„Omlouvám se za zničení vašeho lektvaru, pane Pottere,“ řekl Severus Snape potichu. Na obličeji měl zvláštní smutný výraz, jaký na něm Harry viděl dosud jen jedinkrát, před časem v chodbě. „Nepromítne se to do vašich známek. Prosím, sedněte si.“

Harry se posadil zpátky do lavice a vyplňoval čas seškrábáváním zelené skvrny na dřevěném povrchu, zatímco mistr lektvarů sesílal několik kouzel pro soukromí.

Když mistr lektvarů skončil, znovu promluvil. „Já... vůbec nevím, jak toto téma otevřít, pane Pottere, takže to

prostě řeknu... podařilo se vám před mozkomorem vybavit si vzpomínky na noc, kdy vaši rodiče zemřeli?“

Harry v tichosti přikývl.

„Jestli... vím, že to nemůže být příjemná vzpomínka, ale... mohl byste mi říct, co se stalo...?“

„Proč?“ řekl Harry. Jeho hlas byl vážný, rozhodně si *nedělal srandu* z prosebného výrazu, který Harry nikdy nečekal, že u tohoto člověka uvidí. „Ani pro vás to nemůže být příjemná věc, profesore –“

Hlas mistra lektvarů byl spíš jen šepot: „Představoval jsem si to posledních deset let každou noc.“

Víš, řekla Harryho zmijozelská stránka, *možná není úplně dobrý nápad mu dopřát rozuzlení, pokud je jeho loajalita založená na pocitu viny a už se rozpouští –*
Sklapni. Zamítá se.

Nebylo to něco, co by se Harry *skutečně* dokázal přimět zamítnout. Vyslechl si připomínku od své zmijozelské stránky a tím to haslo.

„Řeknete mi *přesně*, jak jste se dozvěděl o tom proroctví?“ řekl Harry. „Je mi líto, že z toho musím udělat obchod, a řeknu vám to hned potom, jenže by to mohlo být opravdu důležité –“

„Není k tomu co říct. Přišel jsem na pohovor k zástupkyně ředitele, ucházet se o místo mistra lektvarů, a

tak jsem čekal před pokojem v hostinci U prasečí hlavy, a uchazečka přede mnou byla Sibylla Trelawneyová, která chtěla místo profesorky věštění. Jakmile Trelawneyová vyslovila ta slova, utekl jsem, pustil z hlavy vyučování v Bradavicích, a běžel jsem za Temným pánem.“ Obličej mistra lektvarů byl zachmuřený a stažený. „Ani jsem nepřemýšlel, proč ta hádanka přišla zrovna ke mně, než jsem ji prodal jinému.“

„Ucházeli jste se o *práci*?“ řekl Harry. „Když jste se vy i profesorka Trelawneyová oba zrovna ucházeli o práci, profesorka McGonagallová s vámi měla vést pohovor? To mi připadá... jako poměrně velká shoda náhod...“

„Proroci jsou pěšáky času, pane Pottere. Opovrhují shodami náhod, jsou nad nimi. Byl jsem ten, kdo to proroctví měl vyslechnout a být jeho nástrojem. Minervina přítomnost nezpůsobila žádný rozdíl v tom, jak k tomu došlo. Nebylo tam žádné paměťové zaklínadlo, jak jste předpokládal, nevím, proč jste si to myslel, ale paměťové zaklínadlo tam nebylo, nemohlo tam být. Hlas proroka má jistou kvalitu, mystérium, které ani nitrozpyt nedokáže předat, jak by mohlo být obsaženo ve falešné vzpomínce? Myslíte, že by Temný pán věřil pouhým mým slovům? Temný pán se chopil mé mysli a viděl v ní mé zmatení, a i když se nedokázal chopit přímo té záhadnosti,

věděl, že proroctví je pravdivé. Temný pán mě v tu chvíli mohl zabít, když už měl, co chtěl – byl jsem blázen, když jsem za ním šel – ale viděl ve mně nevím co, a vzal mě mezi Smrtijedy, za podmínek, které ale stanovil on, ne já. Tak jsem to způsobil, tak jsem to všechno způsobil, od začátku do konce, všechno moje činy.“ Severusův hlas zněl drsně a jeho obličej byl plný bolesti. „A teď mi prosím řekněte, jak Lily zemřela.“

Harry dvakrát polkl a začal popisovat.

„James Potter zakřičel na Lily, aby se mnou utekla, že Vy-víte-koho zdrží.“

„Vy-víte-kdo řekl –“ Harry zastavil, protože ho po těle mrazilo a jeho svaly jako by se připravovaly sevřít. Vzpomínka se mu teď vracela silněji, doprovázená asociacemi chladu a temnoty. „Použil... smrtící kletbu... a pak se nějak dostal po schodech nahoru, myslím, že musel letět, nepamatuju si žádné kroky a nic... a pak moje matka řekla: ‚Ne, Harryho ne, prosím, Harryho ne!‘ nebo něco takového. A Temný pán – jeho hlas byl vysoký, jako když voda píská z konvice, jen ledový – Temný pán řekl –“

Ustup stranou, ženo! Nepřicházím pro tebe, jen pro toho chlapce.

Ta slova byla v Harryho paměti velmi zřetelná.

„– řekl mé matce, aby se mu klidila z cesty, že si přišel jen pro mě, a moje matka ho prosila, aby měl slitování, a Temný pán řekl –“

Dávám ti tuto neobvyklou šanci utéct.

„– že je velkorysý a dává jí šanci uniknout, ale nebude s ní bojovat, a i když zemře, nemůže mě zachránit –“

Harryho hlas byl nejistý, „– a tak se mu snažila uhnout z cesty. A v tu chvíli moje matka prosila Temného pána, aby si vzal její život místo mého – a Temný pán – Temný pán jí řekl – a tentokrát měl hlubší hlas, jako by přestal předstírat –“

Dobře, přijímám tvou nabídku.

„– řekl, že přijímá její nabídku, a že má odložit hůlku, aby ji mohl zabít. A pak Temný pán čekal. Prostě čekal. Nevím, co si Lily Potterová myslela, vlastně nedávalo smysl, co řekla, nebylo to jako by Temný pán najednou zabil ji a pak prostě odešel, když si přišel pro mě. Lily Potterová nic neříkala, a pak se jí Temný pán začal smát a bylo to strašné a – a pak konečně zkusila tu jedinou další možnou věc, kterou mohla, a která nebyla opustit mě nebo se vzdát a prostě zemřít. Nevím, jestli by vůbec mohla, jestli by to kouzlo zafungovalo, ale když o tom přemýšlím, musela to zkusit. Poslední věc, kterou moje matka řekla, bylo ‚Avada Ke–‘, ale Temný pán začal svou vlastní kletbu

hned jak ji slyšel říkat ,Av' a zabralo mu to méně než půl vteřiny a pak se zablesklo zelené světlo a pak – a pak – a pak –“

„To stačí.“

Pomalů, jako tělo stoupající k hladině vody, se Harry vrátil z místa, kde byl, ať už to bylo kdekoli.

„To stačí,“ řekl mistr lektvarů drsně. „Zemřela... Lily tedy zemřela bez bolesti? Temný pán... jí nic nedělal, než zemřela?“

Zemřela s myšlenkou, že selhala, a že Temný pán jako další krok zabije její dítě. To je bolest.

„On – Temný pán ji nemučil –“ řekl Harry, „jestli to je to, na co se ptáte.“

Dveře za Harrym se odemkly a rozletěly doširoka.

Harry odešel.

Byl pátek, 10. dubna roku 1992.

87. Vědomí hédonismu – Vztahy {"chapter":87, "link":"https://archetypal.cz/2021/87-vedomi-hedonismu/","id":32904}}

Čtvrtek, 16. dubna 1992

Škola teď byla skoro opuštěná, devět desetin studentů se vydalo domů na velikonoční prázdniny, takže skoro všichni, které znala, byli pryč. Susan zůstala, protože její prateta byla dost vytížená, a stejně tak zůstal i Ron, u kterého důvody neznala – možná byli Weasleyovi tak chudí, že krmit všechny děti celý týden by představovalo znatelný problém. Naštěstí to tak vyšlo dobře, protože Ron a Susan byli asi tak jediní, kdo s ní ještě aspoň mluvil. (Tedy z těch, kterým vůbec chtěla odpovídat. Levandule k ní byla pořád příjemná a Tracey byla, um, Tracey, ale nedalo se říci, že strávit s nimi volnou hodinu by bylo nějak *uvolňující*. A každopádně ani jedna z těch dvou na prázdniny ve škole nezůstala.)

Jestli nemohla jet *domů* – a jí nebylo dovoleno jet domů, jejím rodičům namluvili, že chytila světlovice – pak téměř prázdné Bradavice byly ta nejlepší další možnost.

Mohla dokonce jít do knihovny bez toho, aby na ni lidé zírali, protože nebyly žádné hodiny a nikdo se nesnažil vypracovávat úkoly.

Bylo by ale chybou si myslet, že Hermiona celé dny fňukala a ploužila se chodbami. Dobře, první dva dny samozřejmě plakala docela dost, ale dva dny stačily. V knihách půjčených od Harryho o tom byly celé sekce, jak lidé, kteří byli po autonehodách paralyzovaní, nebyli o šest měsíců později ani zdaleka tak nešťastní, jak sami očekávali, stejně jako výherci loterie nebyli po šesti měsících ani zdaleka tak šťastní, jak sami očekávali. Lidé se přizpůsobili a míra jejich štěstí se vrátila zpět na obvyklou úroveň, jak šel život dál.

Na místo, kde si Hermiona četla v knize, padl stín, a tak se otočila. Hůlku, položenou na klíně, pozvedla přímo do překvapené tváře –

„Promiň!“ řekl Harry Potter a spěšně zvedl dlaně. Levou měl prázdnou a v pravé držel malý váček z červeného sametu. „Promiň, nechtěl jsem tě polekat.“

Nastalo děsivé ticho, její srdce zrychlilo a dlaně se jí začaly potit, zatímco Harry Potter se na ni prostě díval. Už s ním *skoro* začala mluvit, to první ráno zbytku svého života, ale když sešla dolů na snídani, Harry Potter vypadal úplně *zničeně* – takže se ke snídani neposadila vedle něj a jen potichu jedla ve své vlastní zcela opuštěné bublině. Bylo to hrozné, ale Harry za ní nepřišel, a... prostě s ním od té doby nepromluvila. (Nebylo těžké se

všem vyhýbat, když jste se nepouštěli do havraspárské společenské místnosti a odcházeli z hodin dřív, než s vámi někdo stihl mluvit.)

A od té chvíle přemýšlela, co si o ní teď Harry myslí – jestli ji nenávidí za to, že kvůli ní přišel o všechny peníze – nebo jestli do ní je opravdu *zamilovaný*, a proto to udělal – nebo jestli vzdal očekávání, že s ním ona udrží krok, protože *ona* nedokázala *vyděsit mozkomory* – nedokázala mu teď čelit, prostě nedokázala, strávila bezesné noci starostmi o to, co si teď o ní Harry myslí, a bála se a vyhýbala se chlapci, který dal všechny svoje peníze, aby ji zachránil, a byla hrozná, nevděčná darebačka a hrozný člověk a –

Pak její oči sjely dolů a viděla, že Harry sahá do červeného sametového váčku a vytahuje sladkost ve tvaru srdce, zabalenou v červené fólii, a její mozek se rozpustil jako čokoláda ponechaná na slunci.

„Chtěl jsem ti dát trochu prostor,“ řekl Harry Potter, „jenže jsem si četl Critchovy teorie o hédonismu a jak vycvičit svého vnitřního holuba a jak okamžitá drobná pozitivní a negativní zpětná vazba tajně ovládá většinu toho, co skutečně děláme, a napadlo mě, že se mi možná vyhýbáš, protože vidět mě tě vede k myšlenkám na věci, které mají negativní asociace, a už jsem to *nechtěl* dál

nechat pokračovat, aniž bych s tím něco dělal, takže jsem pořídil pytlík čokolád od Weasleyovic dvojčat a prostě ti jednu dám pokaždé, když se uvidíme, jako posílení positivity, jestli s tím souhlasíš –“

„*Dýchej*, Harry,“ řekla Hermione bez přemýšlení.

Bylo to první slovo, které mu řekla ode dne soudu.

A tak na sebe ti dva zírali.

A knihy na ně zíraly z okolních polic.

A zírali na sebe ještě o trochu víc.

„Měla bys tu čokoládu sníst,“ řekl Harry a natáhnul ruku s čokoládovým srdíčkem. „Pokud už jen to, že ti někdo dal čokoládu, pro tebe není dost dobrý pocit na to, aby se to počítalo jako posílení positivity, ale v tom případě by sis ji nejspíš měla vzít a dát si ji do kapsy nebo tak něco.“

Věděla, že kdyby se pokusila znovu promluvit, selhala by, tak to ani nezkoušela.

Harryho hlava se trochu sklonila. „Takže mě teď *nesnášíš*?“

„*Ne!*“ řekla. „Ne, to by sis neměl myslet, Harry! Jen – jen – jen prostě *všechno!*“ Uvědomila si, že hůlkou v ruce pořád míří na Harryho a sklonila ji. Usilovně se snažila nerozplakat. „*Všechno!*“ zopakovala, a nedokázala přijít na něco lepšího, co by mohla říct, ačkoli si byla jistá, že Harry ji chce požádat o detaily.

„Asi chápu,“ řekl Harry opatrně. „Co čteš?“

Než ho mohla zastavit, naklonil se Harry přes knihovný stůl aby viděl, jakou knihu čte, naklonil hlavu vpřed, než ji napadlo knihu schovat –

Harry zíral na otevřenou stránku.

„Nejbohatší kouzelníci na světě a jak přišli ke svému majetku,“ přečetl Harry název knihy z hlavičky stránky.

„Číslo šedesát pět, Sir Gareth, vlastník logistické firmy, která vyhrála dodávkové války v 19. století.... monopol na OT3... chápu.“

„Asi mi řekneš, že si s ničím nemusím dělat hlavu, a ty se o všechno postaráš, že?“ Vyznělo to hruběji, než chtěla, a pocítila další bodnutí viny za to, že je tak hrozným člověkem.

„Ne,“ řekl Harry se zvláštní radostí. „Dokážu se do tebe vcítit dost na to, abych věděl, že kdybys ty zaplatila kupu peněz, abys zachránila *mě*, *já* bych se ti to pak snažil splatit. Věděl bych, že to je svým způsobem hloupost, ale *stejně* bych se ti to snažil sám všechno splatit. Není možné, abych *takovou* věc nechápal, Hermiono.“

Hermionin obličej se zkroutil a cítila, jak se jí v koutcích očí objevuje vlhkost.

„Jen tě chci upozornit,“ pokračoval Harry, „že možná vyřeším dluh vůči Luciusovi Malfoyovi sám, pokud najdu

způsob dřív než ty, je důležitější, aby to bylo vyřešené co nejdřív, než to, *kdo* z nás to vyřeší. Přišla jsi na něco zajímavého?“

Tři čtvrtiny jí běhaly v kruzích a narážely do stromů, jak se snažila odhalit všechny implikace všeho, co Harry právě řekl (*skutečně* ji pořád respektoval jako hrdinku? nebo to znamenalo, že si myslí, že by to sama *nezvládla*?) a mezitím se mnohem přičetnější část Hermiony vrátila zpátky na stranu 37, kde byl nejslibnější záznam, který zatím viděla (přestože ve své představivosti to vždycky podnikla sama a Harryho tím úplně překvapila –)

„Říkala jsem si, že tohle vypadá docela zajímavě,“ řekl její hlas.

„Číslo čtrnáct, ‚Crozier‘, skutečné jméno neznámé,“ četl Harry. „Wow, to je... to je ten nejnevkusnější šachovnicový klobouk, jaký jsem kdy viděl. Bohatství alespoň šest set tisíc galeonů... takže kolem třiceti milionů liber, ne dost na to, aby to proslavilo mudlu, ale na menší kouzelnickou populaci to je hádám docela dobré. Proslýchá se, že jde o moderní alias šest set let starého Nicholase Flamela, jediného kouzelníka, který uspěl při neuvěřitelně obtížné alchymistické proceduře vytváření Kamene mudrců, který dovoluje přeměnění základních kovů na zlato či stříbro a

také... Elixíru života, který prodlužuje mládí a zdraví užívajícího... Um, Hermiono, tohle vypadá jako nesmysl.“

„O Nicholasi Flamelovi už jsem četla víc zmínek,“ řekla Hermiona. „Třeba *Vzestup a pád temných umění* popisuje, jak tajně trénoval Brumbála, aby se mohl postavit Grindelwaldovi. A spousta dalších knih ten příběh bere vážně, ne jen tahle jedna... myslíš, že je to příliš dobré na to, aby to byla pravda?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ řekl Harry. Harry si od menšího stolku přitáhl nejbližší židli a posadil se na své navyklé místo po její pravici, jako by nikdy neodešel. Musela polknout, aby zahнала pocit, že se jí něco zadrhlo v krku. „Ta myšlenka ,příliš dobré na to, aby to byla pravda‘ není kauzální uvažování, vesmír nekontroluje, jestli výstup nějakých vzorců je ,příliš dobrý‘ nebo ,úplně špatný‘ než ho dovolí. Lidé si mysleli, že letadla a očkování proti neštovicím jsou příliš dobré na to, aby to byla pravda. Mudlové přišli na to, jak by šlo cestovat k jiným hvězdám i bez použití magie, a ty a já můžeme pomocí hůlek dělat věci, o kterých si mudlovští vědci myslí, že jsou doslova nemožné. Nedokážu si ani představit, o čem bychom mohli říct, že to *skutečné* zákony magie určitě nedovolují.“

„Tak kde je tedy problém?“ řekla Hermiona. Její hlas už jejím uším zněl trochu normálněji.

„No...“ řekl Harry. Natáhl se přes její ruku, jeho hábit se otřel o její, a poklepal na ilustraci hrozivě zářícího červeného kamene, ze kterého odkapávala šarlatová tekutina. „Problém číslo jedna je, že neexistuje logický důvod, proč by jeden a *ten samý* artefakt měl být schopen přeměnit olovo na zlato a *k tomu* vyprodukovat elixír, který někomu udrží mládí. Říkám si, jestli pro to je v literatuře nějaký zavedený název, něco jako ‚efekt vytaženo na jedenáct‘? Když se každý může podívat na květinu, neprojde ti hlásat, že květiny jsou veliké jako domy. Ale když jsi v sektě, která věří na létající talíře, nikdo nemůže vidět mateřskou loď, a můžeš klidně říkat, že je velká jako město nebo jako Měsíc. Pozorovatelné věci musí být omezeny důkazy, ale když si někdo něco vymyslí, může v tom příběhu přehánět, jak se mu zachce. Takže Kámen mudrců ti dává neomezené množství zlata a *k tomu* život věčný ne proto, že by šlo o jediný magický objev, který má oba tyto účinky, ale protože si někdo vymyslel příběh o superskvělé věcičce, která přináší obrovské štěstí.“

„Harry, v magii ale je spousta věcí, které nedávají smysl,“ řekla.

„To беру,“ řekl Harry, „ale Hermiono, problém číslo dvě je, že ani *kouzelníci* nejsou dost ujetí na to, aby jen tak

přehlíželi, jaké by *tohle* mělo dopady. *Všichni* by se snažili objevit postup výroby Kamene mudrců, celé *státy* by se snažili toho nesmrtelného kouzelníka chytit a to tajemství z něj dostat –“

„Ale to není *tajemství*,“ otočila Hermiona stránku a ukázala Harrymu diagramy. „Instrukce jsou hned na další stránce. Jen je to tak obtížné, že jen Nicholas Flamel to *dokázal*.“

„Takže by se celé státy snažily Flamela unést a *donutit* ho, aby udělal víc kamenů. No tak, Hermiono, ani kouzelníci by přece *nesmrtelnost* nepřešli jen tak,“ Harry Potter se zastavil, jeho výmluvnost očividně selhávala, „jen tak *jako by nic*. Lidé jsou šílení, ale ne *tak moc* šílení!“

„Ne všichni přemýšlí stejným způsobem jako *ty*, Harry.“ Měl svým způsobem pravdu, ale... *kolik* rozdílných odkazů na Nicholase Flamela našla? Vedle *Nejbohatších kouzelníků* a *Vzestup a pád temných umění* tu byly také *Příběhy mírně dávných časů* a *Životopisy oprávněně slavných*...

„Dobrá tedy, *profesor Quirrell* by tohohle Flamela unesl. Je to něco, co by udělal zlý člověk *nebo* dobrý člověk *nebo* prostě jen *sobecký* člověk, kdyby měl rozum. Profesor obrany zná spoustu tajemství a *tohleto* by mu neuniklo.“ Harry si povzdechl a vzhlédl. Sledovala jeho pohled, ale vypadalo to, že se jen rozhlíží po knihovně, po dalších a

dalších řadách polic. „Nechci tím zpochybňovat tvůj projekt,“ řekl Harry, „a určitě tě od toho nechci odrazovat, ale... upřímně, Hermiono, nejsem si jistý, že v takovéhle knize najdeš nějaké dobré nápady na vydělávání peněz. Je to jako ten starý vtip o tom, jak ekonom najde na ulici ležet dvacetilibrovou bankovku, a nenamáhá se ji zvednout, protože kdyby byla skutečná, už by ji dávno zvednul někdo jiný. Jakýkoli způsob, jak vydělat spoustu peněz, o kterém každý ví, protože se objeví v knize, jako je tato... chápeš, co chci říct? Nemůže být možné, aby si každý vydělal tisíc galeonů za měsíc ve třech jednoduchých krocích, protože by to tak dělali všichni.“

„No a? *Tebe* by to nezastavilo,“ řekla Hermiona a hlas měla zase tvrdší. „Děláš nemožné věci každou chvíli, vsadila bych se, že jsi udělal něco nemožného zrovna *minulý týden* a ani ses nenamáhal o tom někomu říct.“

(Nastalo krátké ticho, které, kdyby to slečna Grangerová věděla, mělo přesně délku zamyšlení se nad skutečností, že jste bojovali s Pošukem Moodym a vyhráli před přesně osmi dny.)

„Ne, v posledních sedmi dnech ne,“ řekl Harry. „Podívej... část toho triku s konáním nemožného je výběr toho, *kterým* nemožností se budeš věnovat, a zkoušet to jen když máš zvláštní výhodu. Jestli je v této knize způsob

vydělávání peněz, který zní pro kouzelníka složitě, ale je jednoduchý, když můžeme použít tátův starý Macintosh Plus, *pak* by z toho mohl být plán.“

„Já *to vím*, Harry,“ řekla Hermiona a hlas jí jen slabě zakolísal. „Hledala jsem, jestli tam bude něco, u čeho bych *mohla* vymyslet jak na to. Říkala jsem si, že možná ta složitá část při výrobě Kamene mudrců byla, že alchymistický kruh musí být super přesný, a toho bych *mohla* dosáhnout, kdybych použila mudlovský mikroskop –“

„To je *brilantní*, Hermiono!“ Hoch rychle vytáhl hůlku a řekl „*Quietus*,“ a pak pokračoval, když zvuky divočejších knih utichly. „I kdyby byl Kámen mudrců jen mýtus, stejný trik by obecně mohl pomoci u složitější alchymie –“

„No, *nemůže* to fungovat,“ řekla Hermiona. Letěla předtím přes knihovnu, aby se podívala do té jediné knihy o alchymii, která nebyla v Zakázané sekci. A pak – pamatovala si, jak ji to zdrtilo, jak se všechna náhlá naděje rozplynula. „Protože *všechny* alchymistické kruhy musí být nakresleny, s přesností dětského vlasu, je to pro všechnu alchymii stejné. A kouzelníci *mají* omniokuláry, a neslyšela jsem o kouzlech, kde bys potřeboval omniokulár, aby sis něco přiblížil a udělal přesně. Mělo mi to dojít!“

„Hermiono,“ řekl Harry vážně, jak se začal znovu prohrabávat červeným sametovým váčkem, „netrestej se, když dobrý nápad nevyjde. Musíš si projít *spoustou* nepovedených nápadů, než najdeš jeden, který by mohl fungovat. A když svému mozku pošleš negativní ohlas tím, že se při pomyšlení na nepovedený nápad zamračíš, místo aby sis připomněla, že mít nápady je chování, které chceš ve svém mozku podporovat, brzo nebudeš mít nápady vůbec žádné.“ Harry vedle knihy položil dvě srdíčkové čokolády. „Tady si dej další čokoládku. Ještě k té cos měla předtím. Má to za úkol podnítit v tvém mozku pocit, že přicházet s nápady, které vyhodnotíš až později, je správný postup.“

„Asi máš pravdu,“ řekla Hermiona tichým hlasem, ale čokolády se nedotkla. Začala otáčet stránky zpět na stranu 167, kde si četla, než Harry vstoupil.

(Hermiona Grangerová nepotřebovala nějakou *záložku*, ještě aby.)

Harry se mírně nakláněl, jeho hlava se téměř dotýkala jejího ramene, sledoval stránky jak je otáčela, jako by byl schopen nahlédnout cenné informace shlédnutím strany byť jen na čtvrt vteřiny. Snídaně nebyla tak dávno, a tak mohla v mírném závanu jeho dechu jasně rozeznat, že Harry měl ke snídani banánový puding.

Harry znovu promluvil. „Takže když už jsme to probrali... a prosím ber tohle jako pozitivní podnět... skutečně jsi se snažila přijít na způsob, jak začít vyrábět *nesmrtelnost ve velkém* abych se mohl vyplatit z dluhu k *Luciusi Malfoyovi*?“

„Ano,“ řekla ještě tišším hlasem. I když se *snažila* myslet jako Harry, připadalo jí, že pro to nemá vlohy. „A co jsi dělal ty celý ten čas Harry?“

Harry udělal znechucený obličej. „Snažil jsem se najít nějaké indicie v případě ,Kdo to ušil na Hermionu Grangerovou’.“

„Já...“ Hermiona vzhlédla na Harryho. „Neměla bych...se *svoji* záhadu snažit rozluštit já?“ Nebyla to úplně její priorita, ale když tak o tom Harry mluvil...

„To by v tomto případě nefungovalo,“ řekl Harry strážlivě. „Je tu příliš mnoho lidí, kteří se se mnou budou bavit, ale s tebou ne... a je mi líto, že to musím říct, ale někteří mě donutili slíbit, že o tom s nikým dalším nebudu mluvit. Promiň, nepřijde mi, že bys v tomhle teď mohla nějak pomoci.“

„Dobře, tak jo,“ řekla Hermiona ztěžka. „Fajn, udělej to všechno. Posbírej všechny indicie a promluv se všemi podezřelými, a já tu budu zatím sedět v knihovně. Dej vědět, jestli se ukáže, že za to mohl profesor Quirrell.“

„Hermiono...“ řekl Harry, „proč ti připadá tak důležité, *kdo* co udělá? Nemělo by být důležitější, že to bude rozluštěné, než kdo to bude luštit?“

„Asi máš pravdu,“ řekla Hermiona. Zdvihla ruce a přitiskla je na oči. „Asi na tom už tolik nezáleží. Všichni si budou myslet – a *vím*, že za to nemůžeš, Harry, ty ses – tys jen chtěl být Dobrý, byl jsi dokonalý gentleman – ale už nezáleží na tom, co teď udělám, všichni si jen budou myslet, že jsem – že jsem někdo, koho musíš zachránit.“ Zarazila se a řekla rozechvělým hlasem: „A možná budou mít *pravdu*, Harry.“

„Počkat, počkat, na chvílku zastav –“

„Nedokážu vyděsit mozkomory. Dokážu dostat výbornou ve formulích, ale nedokážu děsit mozkomory.“

„*Mám podivnou temnou stránku!*“ zasyčel Harry, když napřed přeletěl pohledem celou knihovnu. (Ve vzdáleném rohu seděl kluk, který se občas jejich směrem podíval, ale byl příliš daleko, aby něco slyšel i bez tisícího kouzla.)

„Mám temnou stránku, která *zcela jistě* není dětská, a kdo ví, jaké další magické šílenosti se mi honí hlavou – profesor Quirrell tvrdil, že se stanu kýmkoliv, kým věřím, že jsem – to je všechno *podvod*, chápeš, Hermiono? Mám dohodu se školou, o které nesmím mluvit, Chlapec-který-přežil potřebuje každý den víc času na studium, já

podvádím, a ty jsi ve formulích stejně lepší. Já – ani nejsem – Chlapec-který-přežil nejspíš ani není něco, co by se dalo nazývat dítětem – ale ty s tím stejně zápolíš. Nechápeš, že kdyby nebylo toho, že mi lidé věnují pozornost, viděli by, že budeš nejspíš nejmocnější čarodějkou za celé století? Když sama dokážeš bojovat se třemi staršími darebáky naráz a stejně vyhrát?“

„Já ti nevím,“ řekla a znovu si přitiskla ruce na oči a její hlas kolísal. „Vím jen to, že – jestli je to vůbec *pravda* – že už nikdy nikdo nebude vnímat mě kvůli tomu, jaká jsem.“

„Dobře,“ řekl Harry po chvíli, „chápu jak to myslíš. Místo slavného výzkumného týmu Potter a Grangerová tu bude Harry Potter a jeho laboratorní asistentka. Hm... co třeba tohle. Co kdybych se nějaký čas *nezaměřoval* na vydělávání peněz? Ten dluh nebudu muset řešit dokud nevyjdu z Bradavic. Takže se o to můžeš postarat sama a ukázat světu, že na to máš. A jestli se ti během toho podaří rozluštit tajemství nesmrtelnosti, bude to příjemný bonus.“

Představa, že na ni Harry *spoléhá*, že přijde s řešením, se zdála... jako drtivé břemeno zodpovědnosti, které se nehodí svalit na nebohou traumatizovanou dvanáctiletou dívku, a ona ho chtěla obejmout, že jí nabídl způsob, jak si může vrátit seberepekt jako hrdinka, a bylo to přesně to,

co si *zasloužila* za to, že byla tak hrozná a Harrymu pořád ostře odsekávala, když on jí po celou dobu byl věrnějším přítelem než ona kdy byla jemu, a bylo dobré, že pořád věří, že něco dokáže, a...

„Existuje nějaká úžasná racionální věc, kterou stačí udělat, když se tvoje mysl snaží rozběhnout na všechny strany naráz?“ vydala ze sebe.

„Můj přístup většinou je různé ty touhy rozeznat, pojmenovat je, uvažovat o nich jako o zvláštních osobnostech a nechat je, ať si to u mě v hlavě vyříkají. Hlavními postavami u mě prozatím jsou Mrzimor, Havraspár, Nebelvír a Zmijozel, můj Vnitřní kritik, a moje simulované kopie tebe, Nevilla, Draca, profesorky McGonagallové, profesora Kratiknota, profesora Quirrella, táty, mámy, Richarda Feynmana a Douglase Hofstadtera.“

Hermiona zvažovala, že to zkusí, než ji její selský rozum varoval, že by mohlo být nebezpečné něco takového předstírat. „Ty máš v hlavě *moji* kopii?“

„Samozřejmě že mám!“ řekl Harry a vypadal najednou zranitelněji. „Chceš říct, že ty ve své hlavě *nemáš* kopii mě?“

Ale *měla*, jak jí teď došlo, a nejen to, kopie mluvila přesně Harryho hlasem.

„To je trochu úlet, když o tom tak uvažuju,“ řekla Hermiona. „Asi mám kopii tebe, a ta žije v mé hlavě. Právě na mě mluví a zní úplně jako ty, a vysvětluje mi, že to je přece naprosto normální.“

„Super,“ řekl Harry vážně. „Tedy, vlastně nevím jak by bez toho lidé mohli být přáteli.“

Znovu se pustila do čtení knihy a Harry vypadal, že jí spokojeně bude číst přes rameno.

Dostala se až k číslu sedmdesát, Katherine Scottové, která očividně vynalezla způsob, jak změnit malá zvířátka na citronové taštičky, když konečně nasbírala odvalu promluvit.

„Harry?“ řekla. (Odkláněla se od něj trochu, ačkoli si to neuvědomovala.) „Jestli máš v hlavě i kopii Draca Malfoye, znamená to, že se s ním přátelíš?“

„No...“ řekl Harry a povzdechl si. „Už jsem si o tom s tebou stejně potřeboval promluvit. Trochu si přeju, abychom to byli probrali už dřív. Každopádně, jak bych to řekl... já jsem se ho snažil zkazit.“

„Co tím myslíš, *zkazit*?“

„Pokoušel jsem ho, aby přešel na Světlou stranu Síly.“
Ústa jí zůstala otevřena.

„Však víš, jako Císař a Darth Vader, jenom naruby.“

„*Draca Malfoye*,“ řekla, „Harry, máš ty *jakékoli tušení* –“

„Ano.“

„– jaké věci o mě Malfoy *prohlašoval*? Co říkal, že by mi *udělal*, kdyby dostal příležitost? Nevím, co říkal *tobě*, ale Dafné Greengrassová mi pověděla, jak Malfoy mluví, když je mezi Zmijozely. Je to *nevýslovné*, Harry! Je to naprosto doslova nevýslovné, protože to nemůžu říct nahlas!“

„A to bylo kdy?“ řekl Harry. „Začátkem roku? Říkala Dafné, *kdy* to bylo?“

„Ne,“ řekla Hermiona. „Protože na tom nezáleží, Harry. Když někdo říká – věci jako Malfoy – nemůže to být dobrý člověk. Nezáleží na tom, k čemu jsi se ho snažil dotlačit, stejně je to zkažený člověk, protože *dobry* člověk by *nikdy* –“

„To není pravda,“ řekl Harry a díval se jí přímo do očí. „Dokážu si představit, co tak asi Draco vyhrožoval, že ti udělá, protože hned když jsem ho poprvé potkal, tak mluvil o tom, že to desetileté holce udělá. Ale už nevnímáš, že v den, kdy Draco Malfoy dorazil do Bradavic, strávil celý svůj předchozí život vychováván *Smrtijedy*. Bylo by potřeba *božského zásahu*, aby mohl mít *tvoji* morálku v *takovém* prostředí –“

Hermiona prudce trásla hlavou. „Ne, Harry. *Tobě* nikdo nemusí říkat, že ubližovat lidem je špatně, není to něco, co neděláš, protože učitelé říkají, že se to nesmí, je to něco co

neděláš protože – protože dokážeš *vidět když někoho něco bolí*, copak to nevidíš, Harry?“ Trásl se jí hlas. „To není – to není vzoreček, podle kterého by stačilo postupovat jako v matice! Jestli to nedokážeš *vidět*, jestli to nedokážeš cítit *tady*,“ přitiskla ruku doprostřed svého hrudníku, ne úplně přesně tam, kde bylo umístěno její srdce, ale to nevadilo, protože to stejně všechno probíhalo v mozku, „tak to prostě nemáš!“

Až pak ji napadlo, že Harry to možná *nemá*.

„Jsou tu historické knihy, které jsi nečetla,“ řekl Harry potichu. „Je spousta knih, které jsi ještě nečetla, Hermiono, a mohly by ti pomoci získat nadhled. Před několika sty lety – myslím, že určitě ještě v sedmnáctém století – bylo oblíbenou vesnickou zábavou vzít pletený košík, naházet do něj tucet živých koček, a –“

„Přestaň,“ řekla.

„– dát ho opékat nad ohněm. Taková slavnost. Stará dobrá sranda. A musím říct, že to vlastně *byla* nezávadná zábava ve srovnání s upalováním žen, o kterých si mysleli, že jsou čarodějky. Protože lidé jsou poskládaní tak, Hermiono, že způsob, jak se uvnitř *cítí* –“ Harry si položil ruku na srdce v anatomicky správném místě, pak se zastavil a přesunul ruku k hlavě na úrovni ucha, „– je, že je to bolí, když vidí, že jejich *přátele* něco bolí. Někdo uvnitř

okruhu jejich zájmu, člen jejich vlastního kmene. Ten pocit má na sobě vypínač, a ten vypínač je nadepsaný ‚nepřítel‘ nebo ‚cizinec‘ a jindy zas ‚podivín‘. Takoví lidé prostě jsou, když se to *nenaučí* jinak. Takže ne, *neznamená* to, že Draco Malfoy byl nelidský nebo neobvykle krutý, pokud vyrostl v přesvědčení, že je zábava zraňovat své nepřátele –“

„Jestli tomu tak věříš,“ řekla nejistým hlasem, „jestli tomu *můžeš* věřit, pak jsi zlý. Lidé jsou vždycky zodpovědní za to, co dělají. Nevadí, co ti kdo *říká*, že máš udělat, ty jsi ten, kdo rozhodne. Vždyť to ví každý –“

„*Ne, neví!* Vyrostla jsi ve společnosti po druhé světové válce, a ‚já jen poslouchat pšikázy‘ je něco, o čem *každý* ví, že to říkají zlouni. V patnáctém století by to ale byla ctnost – loajalita.“ Harryho hlas se zesiloval. „Myslíš, že jsi co, že jsi *geneticky* lepší než všichni, kdo tehdy žili? Jakože kdybys byla jako mimino přenesena do Londýna v patnáctém století, *sama od sebe* by sis uvědomila, že upalovat kočky je nesprávné, upalovat čarodějnice je nesprávné, otrokářství je nesprávné, a že tvůj okruh zájmu by měl zahrnovat každou myslící bytost? Myslíš, že by sis to *všechno* uvědomila hned první den v Bradavicích? Nikdo nikdy *neříkal* Dracovi, že je osobně zodpovědný za to, že se musí chovat etičtěji než společnost, ve které

vyrostl. A *přesto* mu trvalo jen čtyři měsíce dostat se do stavu, kdy zachránil mudlorozenou, padající ze střechy.“ Harryho oči byly nejpřísnější, co kdy viděla. „Ještě jsem s korumpováním Draca Malfoye *neskončil*, ale myslím, že *zatím si vedl dost dobře*.“

Problém s výbornou pamětí byl ten, že si *pamatovala*.

Pamatovala si, jak ji Draco Malfoy zachytil za zápěstí tak tvrdě, že pak měla modřinu, když padala ze střechy Bradavic.

Pamatovala si, jak jí Draco Malfoy pomáhal na nohy, když jí záhadná podrážecí kletba poslala klopýtající do talíře jídla zmijozelského famfrpálového kapitána.

A pamatovala si – vlastně to byl důvod, proč toto téma vůbec otevřela – jak se cítila, když slyšela výpověď Draca Malfoye pod Veritasérem.

„Proč jsi mi nic z toho *neřekl*?“ řekla Hermione a přes snahu ton jejího hlas stoupal. „Kdybych to *věděla* –“

„Nebylo to moje tajemství,“ řekl Harry. „Draco je ten, kdo bude vystaven nebezpečí, kdyby na to jeho otec přišel.“

„Nejsem hloupá, pane Pottere. Jaký je ten *skutečný* důvod, proč jste mi nic *neřekl*, a co jste *ve skutečnosti* dělal s panem Malfoyem?“

„Ah. No...“ Harry přerušil oční kontakt a sklopil zrak na knihovní stůl.

„Draco Malfoy bystrozorům pod Veritasérem vypověděl, že chtěl vědět, jestli mě porazí, a tak mě vyzval na duel, aby to *empiricky ověřil*. To byla podle přepisu jeho *přesná slova*.“

„Dobře,“ řekl Harry a pořád se jí nedíval do očí.

„Hermiona Grangerová. *Samozřejmě* si bude pamatovat přesná slova. Nevadí, že je přikovaná k židli a souzená za vraždu před celým Starostolcem –“

„Co jsi *skutečně* dělal s Dracem Malfoyem?“

Harry se zašklebil a řekl: „Nejspíš ne úplně *přesně* to, co si myslíš, ale...“

Hrůza se v ní vzpínala a vzpínala a nakonec se utrhla.

„Ty jsi s ním řešil *VĚDU*?“

„No –“

„Ty jsi s ním řešil *VĚDU*? Měl jsi řešit vědu *SE MNOU*!“

„Ale tak to nebylo! Já s ním neřešil *skutečnou* vědu! Já ho jen, víš jak, *učil* pár neškodných závěrů mudlovské vědy, jako základní fyziku s algebrou a tak – nedělal jsem s ním nový magický výzkum jako s tebou –“

„A předpokládám, že *jemu* jsi o *mně* taky neřekl?“

„Um, samozřejmě že ne?“ řekl Harry. „Řešil jsem s ním vědu od října, a v té době nebyl zrovna připravený, aby se

o tobě mohl dozvědět –“

Nevyjádritelný pocit zrady v ní kypěl a kypěl a zmocňoval se všeho, jejího zesilujícího se hlasu, jejího vražedného pohledu, jejího nosu, ze kterého jí určitě začínalo téct, pálení v jejím krku. Odstrčila se od stolu a ustoupila o krok zpět, aby mohla lépe shlížet na toho zrádce, a její hlas téměř ječel, když vykřikla, „*To přece nejde! Nemůžeš řešit vědu se dvěma lidmi naráz!*“

„Er –“

„Chci říct, že nemůžeš řešit vědu se dvěma různými lidmi *a neříct jim o tom druhém!*“

„Ah...“ řekl Harry opatrně. „Já jsem na to *myslel*, a byl jsem velmi opatrný, aby se náš společný výzkum nijak nezamotal s čímkoli, co jsem řešil s ním –“

„Tak prý *opatrný*.“ *Zasyčela* by, kdyby tam byly nějaké sykavky.

Harry zvedl ruku a prohrábl si rozcuchané vlasy a ona kvůli tomu měla ještě *větší* chuť na něj křičet. „Slečno Grangerová,“ řekl Harry, „myslím, že tato konverzace začala být *metaforická* na úrovni, která je, um...“

„*Cože?*“ *zaječela* na něj na plné plíce uvnitř tisíců bariéry.

Pak si to uvědomila a zrudla tak, že kdyby měla magickou sílu dospělého, její vlasy by samy od sebe

vzplály.

Jediný další návštěvník knihovny, Havraspár, který seděl v úplně opačném rohu, na ně oba zíral doširoka rozevřenýma očima, ačkoli se to nepříliš povedeně snažil skrýt tím, že těsně pod obličejem držel zvednutou knihu.

„Dobře,“ řekl Harry s malým povzdechem. „Takže když budeme *mít na paměti* že to byla jen špatná metafora, a že *skuteční vědci* spolupracují *pořád*, nemyslím si, že bych nějak podváděl. Vědci často mlčí o projektech, na kterých pracují. Ty a já jsme dělali výzkum, který jsme tajili, a byly dobré důvody, proč to neříct – a obzvlášť Dracovi Malfoyovi – ze začátku by se se mnou vůbec nebavil, kdyby věděl, že my dva jsme přátelé a ne rivalové. A Draco by byl ohrožený, kdybych já komukoli jinému řekl *o něm* –“

„A to je fakt všechno?“ řekla. „*Opravdu*, Harry? Nechtěl jsi, abychom se oba dva *cítili výjimeční*, jako bychom byli *jediní* se kterými chceš být a *jediní*, kteří mohou být s tebou?“

„To *nebyl* důvod proč –“

Harry se zastavil.

Podíval se na ni.

Všechna krev se jí zase hnala do obličeje, z uší jí nejspíš měla stoupat pára, což mělo rozpouštět její hlavu a tekuté

maso mělo stékat dolů po krku, když si uvědomila, co právě vyhrkla.

Harry na ni zíral a svítalo mu naprostým úděsem.

„No...“ řekla poněkud vysokým hlasem, „je to... oh, já nevím, Harry! *Je to jen metafora?* Když kluk utratí sto tisíc galeonů, aby zachránil dívku od jisté zkázy, má dívka právo se nad tím pozastavovat, nemyslíš? Je to jako když jí koupí květiny, ale mnohem víc –“

Harry se odstrčil od stolu a na ústupu se zapotácel, zatímco mával rukama. „*To není ten důvod! Udělal jsem to, protože jsme přátelé!*“

„Jen přátelé?“

Dýchání Harryho Pottera začínalo zrychlovat k hyperventilaci. „Velmi dobří přátelé! Dokonce super extra přátelé! Možná nejlepší přátelé navždycky vůbec! Ale ne *ten* druh přátel!“

„Je fakt tak hrozné na to myslet?“ řekla s výhradou v hlase. „Vlastně – neříkám, že bych *já* byla zamilovaná do *tebe*, ale –“

„Oh, takže nejsi? To se mi ulevilo.“ Harry zvedl rukáv hábitu a utřel si s ním čelo. „Podívej, Hermiono, prosím tě nechápej mě špatně, jsem si jistý, že jsi skvělý člověk –“

Klopýtla vzad.

„– ale – ještě s mou temnou stránkou –“

„Takže *o tom* tohle celé je?“ řekla Hermiona. „Ale já – já bych ne–“

„Ne, ne, chci říct, že mám podivnou temnou stránku a pravděpodobně i nějaké další magické podivnosti, víš že nejsem normální dítě, ne doopravdy –“

„Je v pořádku nebýt normální,“ řekla a cítila se čím dál víc beznadějně a zmateně. „Pro *mě* je to v pořádku –“

„Ale *i se všemi těmi magickými podivnostmi* které mě dělají dospělejším než bych měl být jsem ještě ani neprošel pubertou a nemám hormony v krvi a můj mozek je *fyzicky neschopen* se do někoho zamilovat. Takže do tebe nejsem zamilovaný! Není možné abych do tebe byl zamilovaný! Ale co já vím, třeba se za šest měsíců můj mozek probere a rozhodne se zamilovat do profesora Snapea! Ah, takže *ty* už jsi prošla pubertou?“

„Íp,“ vydala Hermiona vysoký zvuk. Otočila se na místě, kde stála, a o chvílku později k ní Harry přiskočil a pomohl jí posadit se na zem.

Bylo skutečností, že tehdy v prosinci *šla* do kanceláře profesorky McGonagallové, ne úplně překvapená, protože měla načteno, ale stejně trochu *znepokojeně* a s velkou úlevou se dozvěděla, že čarodějky mají kouzlo na vypořádání se s těmi nepříjemnostmi a *co si Harry vůbec myslí klást nebohé nevinné dívce takové otázky* –

„Podívej, *omlouvám se*,“ řekl Harry spěšně. „Nemyslel jsem to tak, jak to vyznělo! Jsem si jistý, že kdokoli by se na celou situaci díval zvenku a nabízel sázky na to, s kým se nakonec ožením, by tobě přikládal vyšší pravděpodobnost než komukoli dalšímu na koho dokážu pomyslet –“

Její intelligence, která se sotva začala dávat dohromady, okamžitě vybuchla jiskrami a plamínky.

„– ačkoli určitě ne vyšší pravděpodobnost než padesát procent, vždyť zvenku musí existovat spousta dalších možností, a že se mi někdo líbí před pubertou nejspíš ani nijak silně *nepředjímá*, s kým budu o sedm let později – nechci aby to znělo že něco *slibuju* –“

Její hrdlo vydávalo jakýsi vysoký zvuk a vlastně ani neposlouchala jaký přesně. Celý její vesmír se smrsknul na Harryho hrozný, hrozný hlas.

„– a vedle toho jsem četl o evoluční psychologii a, no, dost se tam řeší, že jeden muž a jedna žena, kteří žijí šťastně až do smrti, jsou spíš výjimka než pravidlo, a v kmenech lovců a sběračů bylo mnohem častější spolu zůstat dva tři roky než si dítě projde nejzranitelnějším obdobím – a tím chci říct, když vidíme, kolik lidí končí strašlivě nešťastných v tradičním manželství, zdá se mi to

jako věc, kterou by bylo třeba nějak chytře přeorganizovat – obzvlášť když třeba doopravdy vyřešíme nesmrtelnost –“

Tano Wolfe, havraspárský páťák, se pomalu postavil u knihovního stolu, od kterého právě sledoval, jak Grangerová s pláčem utekla z knihovny. Z hádky neslyšel nic, ale očividně to byla jedna z *těch* hádek.

Pomalu a s třesoucími se koleny se Tano přiblížil k Chlapci-který-přežil, který zíral zhruba směrem ke knihovním dveřím, které se ještě chvěly díky síle, jakou s nimi bylo třísknuto.

Tano to ani nijak zvlášť nechtěl udělat, ale Harry Potter *byl* zařazen do Havraspáru. Chlapec-který-přežil byl technicky vzato jeho kolega Havraspár. A to znamenalo, že platí Pravidla.

Chlapec-který-přežil nic neříkal, když se k němu Tano přiblížil, ale jeho pohled nebyl přátelský.

Tano polkl, položil ruku Harrymu Potterovi na rameno, a zahlásil hlasem, který zněl jen malinko nakřáple:
„Čarodějky! Kdo tomu má rozumět, co?“

„*Dej ze mě tu ruku pryč nebo ti ji odčaruju do vnější temnoty.*“

Knihovní dveře se opět rozlétly dokořán, jak další člověk opustil knihovnu.

88. Časová tíseň, část 1. – Troll v Bradavicích `{{"chapter":88, "link":"https://archetypal.cz/2021/88-casova-tisen-cast-1/","id":34656}}`

16. dubna 1992

12:07

Čas oběda.

Harry přešel k víceméně opuštěnému nebelvírskému stolu a na první pohled viděl, že k obědu byly breen a roopo kuličky. Konverzace na pozadí, které Harry mohl slyšet, se týkaly famfrpálu. Jako zvukové prostředí to bylo o něco nepříjemnější než zvuk rezavých motorových pil, ale pořád lepší než to, co havraspárský stůl *žvanil* o Hermioně. Nebelvírská kolej alespoň začínala s menšími sympatiemi k Dracu Malfoyovi a měla větší politickou motivaci, aby všichni na světě prostě zapomněli na jisté nešťastné skutečnosti, a i kdyby to nebylo správným odůvodněním pro mlčení, pořád to přinášelo alespoň to ticho. Dean, Seamus a Levandule, všichni odjeli na prázdniny, ale alespoň tu zbývali...

„Co to bylo za blázinec u učitelského stolu?“ řekl Harry sdílené myslí Weasleyovic dvojčat, zatímco si začal nabírat na talíř. „Když jsem přišel, vypadalo to, že už je po všem.“

„Naše milovaná, leč nešikovná profesorka Trelawneyová –“

„Na sebe nejspíš vylila celou tuřínovou polévku –“

„A taky na pana Hagrida.“

Rychlý pohled k učitelskému stolu potvrdil, že profesorka věštění zběsile mává hůlkou a poloobr si suší oděv. Nikdo jiný tomu nevěnoval moc pozornosti, ani profesorka McGonagallová ne. Profesor Kratiknot stál na své židli jako obvykle, ředitel byl opět nepřítomen (byl pryč většinu prázdninových dní), profesorky Prýtová, Sinistrová a Vektorová jedly ve svém obvyklém uskupení, a –

„Víte,“ řekl Harry jak otočil hlavu, aby chvíli zíral na iluzi jasně modrého nebe na stropě, „tohle mě pořád trochu děsí.“

„Co?“ řekli Fred nebo George.

Mocný a charismatický profesor obrany ,odpočíval’ nebo co-to-s-ním-k-ďasu-je, a jeho ruce se neohrabaně a neochotně snažily uchopit kuřecí stehno, kterému se nejspíš na talíři dařilo docela dobře uhýbat.

„Ále nic,“ řekl Harry. „Ještě jsem si na Bradavice pořád úplně nezvykl.“

Harry pokračoval v jídle v přiměřeném tichu, zatímco různí Weasleyové debatovali nad zvláštní, mysl ovlivňující

substancí jménem Kudleyští Kanonýři.

„Jaképak hluboké, tajuplné myšlenky teď asi máš?“ řekla mladě vypadající čarodějka s krátkými vlasy, která seděla opodál. „Teda, jen jsem zvědavá. Jinak já jsem Brienne.“ Zírala na něj pohledem, který byl Harry pevně rozhodnutý ignorovat, dokud nebude starší.

„No,“ řekl Harry, „znáš takové ty úplně jednoduché programy jako ELIZA, jakože umělá inteligence, které jsou naprogramované, aby používaly slova v gramaticky správných větách, ale nemají žádné porozumění pro to, co ta slova znamenají?“

„Jasně,“ řekla čarodějka. „Mám jich v kufru asi tucet.“

„No, moje chápání dívek je zhruba na podobné úrovni.“ Rozhostilo se ticho.

Harrymu zabralo několik vteřin si uvědomit, že ne, celá velká síň nezírá *na něj*, a pak Harry otočil hlavu, aby se taky podíval.

Postava, která se právě vpotácela do Velké síně, vypadala jako pan Filch, klasický bradavický školník, který spolu se svou kočkou paní Norrisovou představoval náhodné střetnutí pro nízkoúrovňové postavy, kolem kterého Harry většinou jen prosvištěl skrytý pod svou relikvií smrti epické úrovně. (Harry se jednou dotazoval Weasleyovic dvojčat ohledně nějakého žertíku vůči

tomuto záslužnému cíli, na což Fred nebo George potichu poukázali, že pana Filche nikdy nikdo neviděl použít hůlku, což bylo vskutku zvláštní, když vezmete, kolik kouzel by přišlo vhod v jeho roli, a museli jste se zamyslet, co Brumbála vedlo tohoto člověka v Bradavicích zaměstnat, a Harry sklapnul.)

Právě teď byl hnědý oděv pana Filche neupravený a nasáklý potem, ramena se mu viditelně zvedala rychlým dechem a jeho vždy přítomná kočka chyběla.

„Troll –“ vydechl pan Filch. „Dole v kobkách –“

Minerva McGonagallová se u učitelského stolu postavila tak rychle, že její židle spadla na zem.

„*Argusi!*“ vykřikla. „Co se vám stalo?“

Argus Filch se vpotácel dál do síně, jeho trup byl pokrytý drobnými šarlatovými tečkami, jako by mu někdo přes obličej rozstříkl steakovou omáčku. „Troll – šedý – dvakrát větší než já – on – on –“ Argus Filch si dal dlaně přes obličej. „Sežral paní Norrisovou – prostě ji schramstnul jedním hltém –“

Minerva pocítila nelibé bodnutí ve svém druhém já, neměla tu kočku v lásce, ale konec konců pořád obě byly kočkami.

Ve Velké síni se začal zvedat hluk. Severus se vztyčil od učitelského stolu, nějak to udělal, aniž by k sobě viditelně přitáhl pozornost, a bez dalšího vykráčel obřími dveřmi.

Samozřejmě, pomyslela si Minerva, chodba na třetím poschodí – tohle by mohlo být jen odvedení pozornosti –

Mentálně přenechala všechny tyto záležitosti Severusovi, vytáhla hůlku, zvedla ji nad hlavu, a vypustila pět ostrých prásknutí fialového ohně.

Nastalo polekané ticho, ve kterém bylo slyšet jen Argusovo vzlykání.

„Zdá se, že se po Bradavicích pohybuje nebezpečné stvoření,“ řekla učitelům u učitelského stolu. „Žádám vás všechny o pomoc při prohledávání chodeb.“ Pak se otočila k šokovaným studentům a zvýšila hlas. „*Prefekti – okamžitě odvedte svoje spolužáky do prostor svých kolejí!*“

Percy Weasley vyskočil od nebelvírského stolu. „Za mnou!“ řekl nahlas. „Držte se u sebe, prváci! Ne, ty ne –“ ale v tu dobu už se ozývali i další prefekti a kolem znovu začal znít hovor.

Pak se pod přílivem zvuku ozval čistý, chladný hlas.

„Paní zástupkyně.“

Obrátila se.

Profesor obrany si klidně čistil ruce ubrouskem a vstával od stolu. „Se vší úctou,“ řekl muž neznámé identity,

„nejste odborníci na bitevní taktiku, madam. V této situaci by bylo moudřejší –“

„Omlouvám se, profesore,“ řekla profesorka McGonagallová, zatímco se obracela zase k velkým dveřím. Filius a Pomona už se postavili, aby ji následovali, a když vstal poloobr Rubeus Hagrid, tyčil se nad nimi. Podobnou zkušeností v tuto dobu prošla až příliš často. „Smutné zkušenosti mě naučily, že při událostech, jako je tato, není správný čas nechat si od aktuálních profesorů obrany cokoli doporučovat. Vskutku myslím, že by bylo moudřejší, kdybychom se trola vydali hledat spolu, aby na vás nepadlo podezření v jakýchkoliv nepříjemných věcech, které by se během tohoto času mohly stát.“

Profesor obrany se bez váhání otočil na nebelvírský stůl a tleskl rukama, což vyvolalo zvuk, jako kdyby praskla podlaha.

„Michelle Morganová z Nebelvíru, zástupkyně generála Pinnini,“ řekl klidně profesor do vzniklého ticha. „Prosím poslužte radou ředitelce své koleje.“

Michelle Morganová si vylezla na lavičku a promluvila. Drobná čarodějka zněla mnohem sebevědoměji, než si ji Minerva pamatovala ze začátku roku. „Studenti v chodbách by byli roztahaní a bylo by nemožné je bránit. Všichni studenti musí zůstat ve Velké síni a shromáždit se

uprostřed... *nebudou* se obklopovat stoly, přes které by troll hned přeskočil... obvod budou chránit sedmáci. Jen z armád, bez ohledu na to, jak dobří jsou jinak v *dulech*, aby byli zvyklí nelézt do cesty kouzlům druhých.“ Michelle zaváhala. „Omlouvám se, pane Hagride, ale – nebylo by to pro vás bezpečné, měl byste zůstat tady se studenty. A profesorka Trelawneyová by se také neměla sama pokoušet konfrontovat trolla,“ v této části zněla Michelle mnohem méně omluvně, „ale kdyby se spojila s profesorem Quirrellem, mohli by spolu ti dva vytvořit důvěryhodný a efektivní bojový útvar. Tak zní moje analýza, profesore.“

„Na to, že to bylo bez přípravy, to je přijatelné,“ řekl profesor obrany. „Dostáváte dvacet Quirrell bodů. Ale ještě jste opomněla jeden jednodušší poznatek, že *doma* neznamená v *bezpečí*, a troll je dost silný na to, aby vyrval portrétové dveře z pantů –“

„Dost,“ utnula to Minerva. „Děkuji vám, slečno Morganová.“ Pohlédla k čekajícím stolům. „Studenti, udělejte to tak, jak řekla.“ Otočila se zpět k učitelskému stolu. „Profesorko Trelawneyová, doprovodíte profesora obrany –“

„Ach,“ řekla Sybilla slabě. Pod svým přehnaným makeupem v hnízdě šál vypadala dost bledě. „Obávám se

– není mi dnes úplně dobře – vlastně se cítím na omdlení –“

„Nečeká se, že budete s trollem bojovat,“ řekla Minerva ostře, jednání s tou ženou bylo jako obvykle náročné na trpělivost, „jen se držte profesora obrany a nespustíte ho z očí ani na okamžik, musíte být schopná později dosvědčit, že jste s ním byla v každém okamžiku.“ Otočila se na Rubeuse. „Rubeusi, nechám vás tu velet. Držte je v bezpečí.“ Obrovský muž se narovnal, ztratil svůj zasmušilý pohled a hrdě jí na to přikývnul.

Pak se Minerva podívala na studenty a pozvedla hlas. „Nemělo by být nutné říkat, že kdokoliv opustí Velkou síň z *jakéhokoliv důvodu*, bude vyloučen. Omluvy se nepřijímají. Chápeme se?“

Weasleyovic dvojčata, se kterými udržovala oční kontakt, přikývly.

Bez dalšího slova se otočila a vykráčela ze dveří s dalšími profesory za sebou.

Na vzdálenější straně místnosti na zdi hodiny nepovšimnutě ukazovaly 12:14.

...a pořád mu to nedocházelo.

Tik.

Jak se Harry díval zúženýma očima na místo, kudy profesoři vyšli ven, a přemýšlel, co se vlastně skutečně děje a co to znamená, studenti se přeskupili do lépe bránitelného útvaru a hůlky se míhaly, aby odlevitovaly stoly z cesty, a Harrymu to pořád nedocházelo.

Tik.

„Neměli se *všichni* profesoři rozdělit do dvojic?“ řekl starší Nebelvír, jehož jméno Harry neznal. „Tedy – bylo by to pomalejší, ale bylo by to bezpečnější –“

Tik.

Někdo jiný na to odpověděl zesíleným hlasem, ale Harry to úplně nezachytil, základem sdělení bylo, že horští trollové jsou velmi odolní proti magii a neuvěřitelně silní a můžou se regenerovat ale jsou tak *hluční*, že když je slyšíte přicházet, nemělo by pro bradavického profesora být složité je obalit ve Vadimově Neporušitelné něco něco.

Tik.

A Harrymu to pořád nedocházelo.

Tik.

Hluk davu utichnul, lidé spolu mluvili tiššími hlasy a rozhlíželi se kolem v očekávání zvuku rozbíjených dveří nebo zuřivého ryku.

Tik.

Někteří studenti šeptem spekulovali o tom, čeho by se profesor obrany mohl snažit dosáhnout tím, že do školy vpašuje trolla, a jestli byl naštvaný, že profesorka McGonagallová jeho pokus o odvedení pozornosti zachytila, a *od čeho* vůbec chtěl odvádět pozornost.

Tik.

A Harrymu ta myšlenka pořád nedošla, ne dokud všichni studenti nezformovali stohlavý dav, hlídáný drsně se tvářícími hrdými sedmáky s hůlkami namířenými ven, a někdo navrhl udělat sčítání, a někdo jiný sarkasticky odpověděl, že to by možná dávalo smysl v jiných dnech, ale právě teď prakticky všichni byli pryč na jarních prázdninách a vlastně nikdo opravdu nevěděl, kolik studentů by tu v síni mělo být, natož jestli někteří nechybí.

Tik.

To byla ta chvíle, kdy se Harry podivil, kde je Hermiona.

Tik.

Harry pohlédl na místo, kde se shromáždili Havraspáři. Hermionu neviděl, ale všichni se tam tak tlačili, že se dalo těžko říct, jestli v tlačenci mezi vyššími ročníky půjde vidět menší studenty.

Tik.

Harry se pak podíval k Mrzimoru, jestli tam uvidí Nevilla, a ačkoliv Neville stál za mnohem vyšším studentem, Harryho obvody pro zpracování obrazu si ho zvládly všimnout téměř okamžitě. Hermione nebyla ani s Mrzimory, nebo ji Harry aspoň neviděl – a určitě by nebyla mezi Zmijozely –

Tik.

Harry se tlačil davem, obcházel starší studenty, v jednom případě dokonce proklouzl mezi nohama, dokud se neocítl mezi Havraspáry a nemohl tedy s jistotou ověřit, že Hermione tu opravdu není.

Tik.

„Hermiono Grangerová!“ řekl Harry nahlas. „Jsi tu někde?“

Nikdo neodpovídal.

Tik.

Někde na pozadí jeho mysli narůstal pocit hrůzy, zatímco jiné jeho části se snažily rozhodnout, jak moc by měly panikařit. První hodina obrany tento rok byla už v Harryho mysli mlhavá, ale vzdáleně si vzpomínal, že trollové rádi stopují kořist, která je osamocená a bezbranná.

Tik.

Na další koleji jeho myšlení horečně prohledávalo možnosti toho, co by vlastně vůbec šlo dělat. Nebyly ani tři hodiny odpoledne, takže do tohoto *ted'* se nemohl dostat prostřednictvím obraceče času. I kdyby se dokázal vyplížit z místnosti – musel být způsob, jak si obléct plášť bez povšimnutí, nějaký způsob, jak odvést pozornost – neměl ani tušení *kde* by Hermiona mohla být, a Bradavice byly obrovské.

Tik.

Další část jeho mysli se snažila modelovat možnosti. Z toho, co říkali další studenti, trollové nebyli *tichými* predátory, dělali rámus –

Hermiona nebude mít tušení, že je to troll, takže půjde zjistit, co to je za rámus. Je přece hrdinka, ne?

– ale Hermiona *ted'* má ve váčku plášť neviditelnosti a koště. Harry na tom trval jak pro ni, tak pro Nevilla, a profesorka McGonagallová mu sdělila, že to bude zařízeno. To by mělo stačit na to, aby se Hermiona dostala pryč přesto, že jí to na koštěti nešlo. Stačilo, aby se dostala ke střeše, byl jasný den, sluneční svit trollům nesvědčil, jak si Harry matně vzpomínal, a Hermiona si tu část určitě bude pamatovat přesně. A i kdyby se Hermiona chtěla znovu předvést, nebyla by tak hloupá, aby sama útočila na horského trolla.

Tik.

Ona ne.

Tik.

To by *neudělala*.

Tik.

A pak Harryho napadlo, že nedávno někdo pomocí paměťových zaklínadel nechal na Hermionu Grangerovou spadnout podezření z vraždy. Udělal to uvnitř Bradavic, aniž by spustil ochrany. A zařídil, aby Draco umíral dost pomalu na to, že by to ochrany spustilo nejdříve o šest hodin později, aby nikdo nemohl použít obraceč času a věc zkontrolovat. A ať už to byl kdokoli, byl dost chytrý na to, aby dokázal dostat trolla přes prastaré bradavické ochrany, aniž by to ředitele přimělo přemístit se a prověřit toho zvláštního tvora, a měl by tedy být *zároveň* dost chytrý na to, aby udělal tu očividnou věc a proklel Hermioniny magické předměty...

Tik.

Byla v něm část, která cítila, jak se v něm pomalu vzdouvá panika, jak se mu posunula perspektiva, Neckerova krychle změnila orientaci, a co si *sakra* Harry myslel, nechat Hermionu a Nevilla zavřené uvnitř Bradavic jen s tím, že dostanou pár hloupých hraček, to přece nezastaví někoho, kdo je bude *chtít zabít*.

Tik.

Další část jeho mysli kladla odpor s tím, že tato možnost není *jistá*, je komplexní a její pravděpodobnost by klidně mohla být pod 50 %. Bylo jednoduché představit si, jak přede všemi panikaří, a Hermiona se pak vrátí z toalet před Velkou síní. Nebo kdyby se k její lokaci troll ani nepřiblížil... jako v bajce o chlapci, který křičel ‚Vlk!‘, nikdo už by mu příště nevěřil, ani kdyby opravdu byla v průšvih; mohlo by to spotřebovat reputační kredity, které by mohl později potřebovat na něco jiného...

Tik.

Harry rozpoznal, že zažívá strach z ostudy, který většině lidí v podmínkách nejistoty bránil cokoli udělat, a rázně ho potlačil. I přesto bylo zvláštní, kolik síly vůle bylo potřeba k rozhodnutí začít přede všemi nahlas křičet jen proto, že zrovna neviděl Hermionu v davu, když to mohlo být zahanbující...

Tik.

Harry se nadechl a vykřikl tak nahlas, jak jen mohl: „*Hermiono Grangerová! Jsi tu?*“

Všichni studenti se na něj otočili. Pak se někteří rozhlédli kolem sebe. Hluk v místnosti se utišil, jak některé konverzace ustaly.

„Viděl někdo Hermionu Grangerovou od – od zhruba deseti třiceti dnes? Má někdo tušení, kde by mohla být?“

Žvanění na pozadí ještě víc ustalo.

Nikdo na něj nekřičel nic zpátky, a obzvlášť se neozývalo *Neboj Harry, jsem tady*.

„U Merlina,“ řekl někdo opodál, a pak šum řeči znovu zesílil a nabyl přitom nový, vzrušenější tón.

Harry zíral dolů na své ruce, snažil se odstínit to žvanění a snažil se myslet, myslet, *MYSLET* –

Tik.

Tik.

Tik.

Susan Bonesová a rudovlasý chlapec s otřískanou hůlkou se k Harrymu davem oba prodrali zároveň.

„Musíme o tom nějak dát vědět profesorům –“

„Musíme ji najít –“

„*Najít ji?*“ utrhla se Susan a otočila se na chlapce. „A jakpak bychom to asi udělali, kapitáne Weasley?“

„Prostě ji půjdeme *hledat!*“ utrl se na ni Ron Weasley.

„Jsi blázen? Vždyť chodby už procházejí profesori, co tě vede k závěru, že narazíme na generálku Grangerovou dřív než oni? Akorát *my* se necháme sežrat trollem! A pak nás ještě vyloučí!“

Bylo zvláštní, jak někdy zaslechnout špatnou myšlenku díky vzniklému kontrastu odhalilo myšlenku správnou.

„Dobře všichni! Poslouchejte!“

Lidé se k nim otáčeli.

„TICHO! VŠICHNI! MLČTE!“

Po tomhle Harryho trochu bolelo v krku, ale měl pozornost všech.

„Mám koště,“ řekl Harry tak nahlas, jak s bolavým krkem dokázal. Vzpomněl si předtím na Azkaban a na koště, které uneslo jen dva, takže si vyžádal koště s dostatkem místa pro tři. „Unese tři. Potřebuji jednoho sedmáka z armád, aby mě doprovodil. Poletíme chodbami, jak nejrychleji to půjde, a budeme hledat Hermionu Grangerovou, nabereme ji a hned se vrátíme. Kdo jde se mnou?“

Velkou síň se v tu chvíli rozhostilo naprosté ticho.

Studenti se znepokojeně dívali jeden na druhého. Mladší studenti se v očekávání dívali na starší studenty, kteří se pro změnu obraceli na studenty, kteří hlídali po obvodu. Spousta z nich prostě hleděla vpřed s namířenými hůlkami pro případ, že by si troll vybral zrovna tento okamžik, aby před nimi prorazil zeď.

Nikdo se nehýbal.

Nikdo nemluvil.

Harry Potter promluvil znovu. „Neletíme bojovat s *trollem*. Kdybychom ho viděli, prostě poletíme pryč. Na koštěti nás nemůže dohnat. Beru na sebe zodpovědnost, že to urovnám s vedením. *Prosím.*“

Ostatní se dál dívali jeden na druhého.

Harry zíral na mlčící dav, tucet sedmáků zíral přísně ven, a cítil, jak ho zaplavuje chlad. Někde na pozadí jeho mysli se profesor Quirrell opovržlivě smál a znevažoval myšlenku, že by běžní blázni někdy mohli z vlastní vůle udělat něco užitečného bez toho, aby na ně byla namířena hůlka...

Tik.

Běžným lékem na apatii přihlížeujících bylo soustředit se na nějakého jednotlivce. „Tak dobrá,“ řekl Harry a snažil se použít velitelský tón Chlapce-který-přežil, který nepochyboval o poslušnosti. „Slečno Morganová, pojdte se mnou, hned. Nemůžeme ztrácet čas.“

Čarodějka, kterou oslovil, se se zaskočeným výrazem otočila od místa, kde zírala ven z kruhu, než se po vteřině její obličej sevřel.

„Zástupkyně ředitele nám všem nařídila, abychom zůstali *tady*, pane Pottere.“

Harryho stálo úsilí přestat tisknout zuby. „Profesor Quirrell nic takového neřekl a vy taky ne. Profesorka McGonagallová není taktik, nenapadlo ji zkontrolovat, jestli nám někdo nechybí, a *ona* si v první řadě myslela, že je dobrý nápad poslat studenty na pochod chodbami. Ale profesorka McGonagallová je *chápvavá*, když jí někdo vysvětlí její chyby, viděla jste, jak se zařídila podle vás a profesora Quirrella, a jsem si jistý, že by nechtěla, abychom prostě ignorovali skutečnost, že Hermiona Grangerová je sama *někde tam venku* –“

Tik.

„Myslím, že profesorka by si nepřála, aby se po chodbách pohybovali další studenti. Profesorka řekla, že jestli někdo odejde z jakéhokoli důvodu, bude vyloučen. Ty si jako Chlapec-který-přežil možná nepotřebuješ dělat starosti, ale my ostatní *ano!*“

Tik.

Někde na pozadí jeho mysli se smál profesor Quirrell. Očekávat, že nějaká *normální* osoba bude jednat s dokonalým strategickým jasnem, bez toho, aby se zaměřil na vlastní zodpovědnost, když má *dobrou výmluvu nedělat nic...* „Život studentky je v sázce,“ řekl Harry vyrovnaným hlasem, „možná s tím trollem bojuje právě teď. Řekněte, vám to nepřijde důležité?“

Tik.

Tvář slečny Morganové se zkroutila. „Ty – ty jsi Chlapec-který-přežil! Prostě běž sám a luskní prsty, když jí budeš potřebovat pomoci!“

Tik.

Harry si byl sotva vědom toho, co říká. „To jsou jen úskoky a vychytralost, ve skutečnosti žádnou takovou moc nemám, a tady malá holka potřebuje pomoc, tak *jste Nebelvírka nebo ne?*“

„Proč tohle všechno říkáš mě?“ vykřikla slečna Morganová. „Já tomu tady ani nevělím! To pan Hagrid!“

Nastala trapná pauza, která prostoupila celou síní.

Harry se otočil, aby se podíval vzhůru na vysokého poloobra, který se tyčil nad davem studentů, a stejně tak se otočily i všechny ostatní hlavy.

„Pane Hagrid,“ řekl Harry a snažil se udržet svůj hlas autoritativní. „Musíte tuto výpravu povolit a musíte to udělat hned teď.“

Rubeus Hagrid vypadal rozpolceně, ačkoli to šlo jen těžko soudit s tím, jak zarostlou měl hlavu; pouze jeho oči vypadaly živé, zasazené uprostřed všech těch vousů a vlasů. „Eh...“ řekl poloobr. „Říkali, že vás mám držet v bezpečí –“

„Výborně, a mohli bychom v bezpečí držet taky Hermionu Grangerovou? Víte kterou, tu studentku, co ji falešně obvinili z vraždy, kterou nespáchala, a která potřebuje, aby jí někdo pomohl?“

Poloobr se vyděsil, když to Harry vyslovil.

Harry na obrovského muže zíral a zoufale si přál, aby Hagrid ten náznak pochopil, doufal, že ta slova nikomu jinému nic neprozradila – přece to nemůže být jen hora svalů, určitě se s ním James a Lily nepřátelili jen z lítosti –

„Falešně obvinili?“ ozval se anonymní hlas někde z míst, kde byl shromážděn Zmijozel „Cha, ty tomu pořád věříš? Patřilo by jí nechat se sežrat.“

Ozval se ojedinělý smích a odjinud zase výkřiky pobouření.

Poloobrův obličej ztvrdl. „Zůstáváš tu, hochu,“ řekl pan Hagrid dunivým hlasem, který měl nejspíš vyznít laskavě. „Vyrazím se po ní mrknout sám. Na trolly se musí fikaně – je potřeba je chytnout za kotník a správně je držet, nebo tě roztrhnou zrovínka vejpůl –“

„Umíte létat na koštěti, pane Hagride?“

„Eh –“ Rubeus Hagrid se zachmuřil. „Ne.“

„Tak to nemůžete hledat dost rychle. *Šešťáci! Volám všechny šešťáky! Jsou tu nějakí šešťáci, kteří nejsou jen*

bezcevní zbabělci?“

Ticho.

„*Pátáci?* Pane Hagride, řekněte jim, že můžou jít se mnou a bránit mě! *Snažte se být rozumný sakra už!*“

Poloobr si se zoufalým výrazem mnul ruce. „Eh – já –“

V Harrym se něco zlomilo. Vyrazil přímo ke dveřím z Velké síně a odstrkoval každého, kdo mu neustoupil z cesty, jako by všichni byli těstovité sochy. (Neběžel, protože běh byl jako pozvánka, aby se vás někdo pokusil zastavit.) Někde ve své mysli se pohyboval prázdnou místností naplněnou mechanickými loutkami, jejichž bezvýznamné pohyby rtů se zvukem byly *vyrušením* –

Obří postava se mu postavila do cesty.

Harry pohlédl vzhůru.

„Nemůžu tě to nechat udělat, Harry Pottere, obzvlášť tebe ne. Dějou se tu v hradu divný věci a někdo by mohl jít po slečně Grangerové – nebo by mohl jít po *tobě*.“ Hlas Rubeuse Hagrida byl lítostivý, ale pevný, a jeho obrovské ruce mu visely po bocích jako lžíce bagru. „Nemůžu tě nechat jít ven, Harry Pottere.“

„*Mdloby na tebe!*“

Červená šipka narazila Hagridovi z boku do hlavy a obřího muže vyděsila. Jeho hlava se otočila rychleji, než

by se cokoli tak velkého mělo pohybovat, a zaduněl „*Co si myslíte že děláte!*“ na mladou verzi Susan Bonesové.

„*Promiňte!*“ vykřikla. „*Incendium! Glisseo!*“

Mužovým obřím rukám, které se teď snažily plácáním uhasit vlastní hořící plnovous, se úplně nepodařilo zastavit jeho pád na podlahu, ale to nevadilo, protože to už byl Harry za ním a –

Vstoupil před něj Neville Longbottom, který vypadal zoufale a odhodlaně a hůlku už držel namířenou v ruce.

Harryho ruka se čistě reflexivně natáhla pro hůlku a sotva se stihl zastavit, když už na něj Neville mohl vypálit. Zíral na svého poručíka, jako by se svět zbláznil.

„Harry!“ vyhrkl Neville. „Harry, pan Hagrid má pravdu, to *nemůžeš*, mohla by to celé být past, můžou jít po *tobě* –“

Všechny Nevillovy svaly ztuhly a skácel se na zem tuhý jako prkno.

Pobledlý Ron Weasley s nataženou hůlkou Nevilla překročil a řekl: „Jdi.“

„*Rone, ty blázne, co to děláš* –“ ozval se hlas vzdáleně identifikovatelný jako přítel slečny Clearwaterové, ale Harry už uháněl ke dveřím, aniž by se ohlížel, zatímco hlasy Rona a Susan znovu zazněly s dalšími kouzly. Ozval se pobouřený řev a neurčité hlasy něco volaly.

Pak už byl Harry venku a jeho ruka se natáhla do váčku a jeho hlas říkal „koště“, zatímco se za ním obrovské dveře začaly zavírat.

Harry pokračoval v běhu vstupní halou. Zatímco třímístné koště a jeho sedla začalo vylézat z váčku, opakoval si v hlavě několik nadávek a myšlenka *tohle se stane, když se snažíš být rozumný* probíhala tou částí jeho mysli, která se nesnažila vymyslet, v jakém pořadí bude prohledávat místa, kde by mohla být Hermiona. Knihovna byla ve třetím poschodí a prakticky na druhé straně hradu... Harry už skoro dosáhl velkého mramorového schodiště, než měl celé koště v ruce, a „*Vzhůru!*“ a byl ve vzduchu a zrychloval vstříc druhému podlaží –

„*Gah!*“ zařval Harry a sotva stačil ve vzduchu stočit koště, aby nenabral jednu z lidských postav, které se pohybovaly na vrcholu schodiště. Přišel děsivý moment, kdy se snažil nespadnout z koštěte, stočit se způsobem, který by ho udržel v třmenech, přestože byl skutečně velmi blízko zemi a neměl téměř žádný prostor k manévrování a pak –

„*Frede? Georgi?*“

„Nedokázali jsme si vzpomenout, jak ji najít!“ vyhrklo jedno z Weasleyovic dvojčat a ruce se mu zatínaly stresem. „Vyplížili jsme se, protože jsme mysleli, že dokážeme

slečnu Grangerovou najít – *musí* existovat rychlý způsob, jak najít kohokoli uvnitř Bradavic, jsme si tím oba úplně jistí – ale nedokážeme přijít na to, co to je!“

Harry na ně oba zíral z místa, kde visel vzhůru nohama z koštěte v pozici, do které ho přivedl jeho zoufalý manévr, a čistě reflexivně jeho ústa řekla: „No, *proč* jste si byli oba tak jistí, že ji dokážete najít?“

„Nemáme *tušení!*“ vykřiklo druhé z dvojčat.

„Dokázali jste někoho v Bradavicích najít dřív?“

„*Ano!* My –“ a dvojče, které mluvilo, náhle přestalo, jak oba zrzci zůstali zírat do dálky s prázdným výrazem.

Uslyšeli burácivé bouchnutí, jako by obří křídlové dveře byly rozraženy někým velmi, velmi silným.

Harry se ve vzduchu otočil, aby nabídl dvě volná místa se třmeny Weasleyovic dvojčatům a nic neříkal, protože nebyl důvod, aby prozradili svou pozici, pokud nemuseli. Čas se zdál pohybovat příliš pomalu, zatímco se Weasleyovic dvojčata škrábala do třmenů, Harryho srdce bušilo přesto, že výsledky jeho mentální kalkulace říkaly, že ani běžící pan Hagrid nedokáže dosáhnout ani základů schodiště včas. Pak už všichni tři *prudce* zrychlovali a letěli vstříc nejbližší chodbě. Kamenná dlažba pod nimi byla rychlostí rozmazaná když prolétali, a stěny se zdály vyluzovat slyšitelný svištivý zvuk (ačkoli to byl jen vítr v

jejich uších). Harry si uvědomil, že letí na delším třímístném koštěti právě včas, aby stihl *zpomalit* před příští zatačkou.

A teď byla všechna místa na koštěti obsazená, ale jestli skutečně najdou Hermionu, pak – Harry by si mohl obléct plášť neviditelnosti, který by ho měl před trollem schovat, a to by uvolnilo místo Hermioně –

Harry se prudce skrčil, než mu náhlý klenutý průchod stihl urazit hlavu.

„Našli jsme Jesseho!“ řeklo dvojče posazené za Harrym. „Podařilo se nám to! Jak jsme mu tehdy potřebovali říct, že se ho Filch snaží chytit!“

„Jak?“ řekl Harry, zatímco se většina jeho mozku věnovala snaze neumřít v děsivé letecké nehodě. Měl by radši zpomalit pro bezpečnost všech, ale stoupalo v něm napětí, děs bez zdroje. *Nemohl* zpomalit, kdyby zpomalil, stalo by se něco strašlivého...

„My –“ řeklo dvojče ob sedadlo, „nemůžeme si vzpomenout!“

Další prudká zatačka, kterou podle Harryho odhadu vybrali zhruba v 0,3 % rychlosti světla, a pak už letěli vlnící se zakřivenou chodbou, kterou Harry vždycky používal, aby se dostal z Velké síně do knihovny, ale ona to

nebyla nejkratší cesta, když jste byli na koštěti, měl raději zvolit dlouhou rovnou Západní chodbu –

Ta část jeho mozku, která neřídila, konečně pochopila realitu.

„Někdo se vám vrtal v mysli!“ vykřikl Harry, jak kličkovali vlnící se chodbou tak rychle, že vzdálenější Weasley občas lehce štrejchnul o zdi, protože docházelo ke konfliktu mezi délkou koštěte a Harryho pilotovacími návyky.

„Cože?“ vykřikl Fred nebo George.

„Ten co dostal Hermionu se vrtal i ve vašich hlavách!“ Mohla to být vymazaná paměť, mohla to být falešná vzpomínka, která nesedla správně, ale teď Harry *nemohl přemýšlet* –

Koště zahnuło a vystřelilo vzhůru podél spirálového schodiště, a všichni tři se přitiskli ke koštěti, aby proletěli dírou ve stropě, která se otevírala na třetí podlaží, a pak už byli před knihovnou a koště zastavilo se zaskřípěním, přestože nebylo nic, co by mohlo vyvolat skřípění třením. Harry šlehl po Weasleyovic dvojčatech rychlým pohledem, aby *zůstali sedět*, jak slézal z koštěte, aby otevřel dveře do knihovny. Soustředil se na svůj dech a vrazil svou hlavu dovnitř.

Hermiona Grangerová tam nebyla.

Madam Pinceová, která u svého stolu jedla sendvič, na něj vrhla nazlobený pohled. „Knihovna má zavřeno!“

„Viděla jste Hermionu Grangerovou?“ řekl Harry.

„Říkám, že knihovna má *zavřeno*, chlapče! Obědová přestávka!“

„Je to extrémně důležité. Viděla jste Hermionu Grangerovou? Nebo tušíte, kde by mohla být?“

„Ne, a ať už jsi pryč!“

„Máte nějaký rychlý způsob, jak v nouzi kontaktovat profesorku McGonagallovou?“

„Eh?“ řekla vyděšeně knihovnice. Začala vstávat od svého stolu. „Co se –“

„Ano nebo ne. Prosím odpovězte.“

„Ah – no máme letax –“

„Není ve své kanceláři,“ řekl Harry. „Máte jiný způsob, jak ji dosáhnout? Ano nebo ne?“

„Mladý muži, trvám na tom, abyste –“

Harryho mozek to zařadil do škatulky *bavím se tu s NPC nehráčskou postavou*, otočil se na patě a vyrazil zpět ke koštěti.

„Stát!“ vykřikla madam Pinceová, ale ze dveří vyrazila příliš pozdě a Harry a Weasleyovic dvojčata už znovu vystřelili pryč a ztratili se knihovnici z dohledu. Tlak v Harryho mysli pořád narůstal, a jako by mu fyzická ruka

mačkala hrudník, *musel najít Hermionu* a neměl jak se dozvědět, kde by mohla být, pokud nebyla v ložnici čarodějek v havraspárské věži, a tam nesměl vstoupit. Prohledávat celé Bradavice hraničilo s matematickou nemožností, nejspíš neexistovala nepřerušovaná letová trasa, která by do všech místností vstoupila alespoň jednou – *proč* jen nepomyslel na to, aby Hermiona, Neville a on dostali sadu těch malých zrcátek, které ke komunikaci používali bystrozoři –

Uvědomění, že se chová *hloupě* Harryho udeřilo jako úder do žaludku. Nepotřeboval zrcátka, aby mohl poslat zprávu, nepotřeboval je už od ledna. Harry koště zpomalilo, až zůstalo viset ve vzduchu, a s hůlkou už v dlani stoupala v jeho mysli do popředí vůle *chránit Hermionu Grangerovou* jako stříbrný oheň a stékala mu po ruce když vykřikl

„*EXPECTO PATRONUM!*“

a do existence jako nova vtrhnul oslepující bílý humanoid, a Weasleyovic dvojčata šokovaně vykřikla.

„Řekni Hermioně Grangerové – že uvnitř Bradavic řádí troll – že ji možná loví – že se musí dostat na přímé sluneční světlo, teď!“

Stříbrná postava se otočila, jako by se je chystala opustit, a pak zmizela.

„U Merlinových spodků,“ vydechl Fred nebo George.

Stříbrný obrys znovu vtrhl do reality a tou zvláštní, vnější verzí Harryho vlastního hlasu řekl: „Hermiona Grangerová vzkazuje,“ a tón hlasu se zvýšil, „*ÁÁÁÁÁH!*“

Čas se zdál rozpadnout, jako by se všechno hýbalo příliš rychle a pomalu ve stejný čas. Přišel zoufalý impuls zrychlit koště a letět nejvyšší možnou rychlostí, ale Harry *nevěděl kam* –

„Jestli víš, kde je,“ vykřikl Harry na svítící humanoidní postavu a zíral do ní, jako by to bylo slunce, „*tak mě k ní vezmi!*“

Stříbrná záře se pohnula a Harry zrychlil za ní, Weasleyovic dvojčata za ním vydala vysoké zaječení, když vystřelili vzduchem jako dělová koule. Letěli rychleji než bylo přičetné, nesoustředil se na zdi, které se kolem nich míhaly, nebo na to, jak rychle letí, jen následoval stříbrné světlo chodbami a letěl vzhůru schodišti a svištěl dveřmi, před kterými Fred nebo George zoufale vykřikovali otevírací kouzla a *všechno to pořád trvalo hrozně dlouho*, něco uvnitř Harryho se cítilo, jako by se potápěl do melasy, zatímco okna a portréty se míhaly kolem.

Koště se zaskřípěním proletělo poslední zatačkou, což zadním z dvojčat švihlo o stěnu silou o něco menší, než by byl náraz potlouku, a pak sledovali oslnivého patrona

otevřeným prostorem ve stropě, vystřelili nahoru a vzhůru, prosvištěli kolem jednoho podlaží a pak kolem dalšího, než se vůbec stihli nadechnout.

Jeho patron zpomalil a zastavil (Harry v reakci prudce zabrzdil) právě když dosáhli úrovně široce otevřeného prostoru, který se rozprostíral dál a dál, až unikl stropu a změnil se ve venkovní terasu, v plochu s mramorovým vzorem, otevřenou vzduchu a obloze –

89. Časová tíseň, část 2. – Terasa ve výšinách {"chapter":89, "link":"https://archetypal.cz/2021/89-casova-tisen-cast-2/","id":35336}}

Skvrny chladně modrého ohně na podlaze obklopovaly žhnoucí jezírko, které se zdálo plát víc smrtící a žhavější modrou.

V jednom úzkém kruhu byly mramorové dlaždice spáleny a roztrženy nějakým výbušným kouzlem, které by dokázala seslat jen ta nejpokročilejší z prváckých čarodějek posledními zbytky svých sil.

Na terase se ve slunečním svitu *stále pohybovala* obří, hrbolatá bytost z matné žulové šedi. Tělo jako balvan nahoře s plešatou malou hlavou jako kamínek, krátké nohy tlusté jako kmeny stromů a plochá chodidla s rohovitými výrůstky. Jedna ruka držela obrovský kamenný kyj dlouhý a tlustý jako dospělý člověk, a druhá ruka držela –

Weasleyovic dvojčata zaječela.

Harryho patron se rozpustil.

Troll odfrkl a otočil se, aby jim čelil, přičemž šlápl do rudé kaluže, která se mu rozlévala pod nohama, a pozvedl kyj.

Pak některý Weasley vykřikl zaklínadlo a kyj byl vytržen trollovi z ruky a narazil do jeho obličeje tak silně, že to trolla donutilo ustoupit o krok dozadu. Úder, který by zabil mudlu. Troll vztekle zaryčel, jeho nos byl rozplácly a pokrytý krví, ale pak se zregeneroval a znovu narovnal. Troll se pokusil sebrat kyj oběma rukama, ten vystřelil vzduchem pryč a jen těsně se jeho chňapnutí vyhnul.

„Odvedte ho pryč, držte ho ode mě,“ řekl hlas.

Levitující kyj se pohnul za trolla, z terasy na otevřené prostranství bez stropu, a troll udělal ohromný skok, který kyj téměř vrátil do jeho rukou. Pak troll udělal další obří skok, když kyj uhnul do strany; koště se pohnulo vpřed a Harry seskočil a běžel k místu, kde ležela Hermiona Grangerová v louži vlastní krve, s nohama odkousnutýma v horní části stehén.

Harryho ruce otevřely léčitelský balíček z jeho váčku, popadly jeden ze samoutahovacích turniketů, a omotaly jej kolem jednoho z otrhaných pahýlů s viditelnými otisky zubů. Nechvěly se u toho, nebylo povoleno, aby se jeho ruce chvěly. Když turniket vytvořil smyčku, těsně se utáhl, a vyteklo víc krve, ale pak krvácení z tohoto pahýlu ustalo, a Harry se obrátil ke druhému. Část jeho mysli ječela, ječela, ječela, a dokonce i ta jeho část, která zrovna pozvedla

druhý samoutahovací turniket to slyšela, ale to také nebylo povoleno.

Weasleyovic dvojčata vykřikovala kouzla jedno za druhým rychlostí, kvůli které by byl Harry do šedesáti vteřin v bezvědomí, občas dvojčata vykřikla dvě kouzla zároveň v dokonalé synchronizaci, ale většina kouzel se o trollovu kůži rozpadala do neškodných spršek jisker. Jak se druhý turniket utáhl s dalším návaem krve, Harry vzhlédl k „*Diffindo!*“ / „*Reducto!*“ které trollovy zranitelné oči přimělo explodovat dvojitou sprškou jedovaté tekutiny, ale troll jen znovu zaryčel a jeho oči už dorůstaly.

„*Oheň a kyselina!*“ vykřikl Harry. „*Použijte oheň nebo kyselinu!*“

„*Fuego!*“ / „*Incendio!*“ uslyšel Harry, ale už se nedíval, natahoval se pro stříkačku se zářící oranžovou tekutinou, což byl okysličovací lektvar, a vbodnul ji do Hermionina krku v místě, kde Harry doufal, že je karotida, aby udržel její mozek naživu i kdyby její plíce nebo srdce vypověděly, dokud její mozek zůstane nepoškozený, všechno ostatní se dá opravit, muselo být magicky možné to napravit, muselo být magicky možné to napravit, muselo být magicky možné to napravit, a Harry vymáčkl ze stříkačky všechn obsah, což pod bledou kůží jejího krku způsobilo slabou záři. Harry pak stiskl její hrudník v místě, kde by měla mít

srdce, tvrdé stisky, o kterých doufal, že rozproudí okysličenou krev, aby dosáhla jejího mozku, i kdyby už její srdce přestalo tlouct, nenapadlo ho jí doopravdy zkontrolovat puls.

Pak Harry zíral na další věci ve svém medicínském balíčku, jeho mysl se vyprázdnila, když se snažil přijít na to, co dalšího použitelného tam má, pokud něco. Jekot v tom vzdáleném koutě jeho mysli byl čím dál silnější, mnohem silnější, když teď jeho ruce přestaly se svými spěšnými pohyby. Byl si náhle vědom pocitu tekutiny v místě, kde krev prosákla jeho hábitem a koleny jeho kalhot.

Za Harrym se ozval další trollův ryk a uslyšel jednoho Weasleye vykřiknout „*Deligator prodeas!*“ a pak „*POMOC! Dělejte něco!*“

Harry otočil hlavu vzad, aby se podíval, a viděl, že jeden z Weasleyů teď z nějakého důvodu měl na hlavě Moudrý klobouk a čelil trollovi, který oběma rukama svíral svůj gigantický kamenný kyj a vypadal teď trochu sežehnutě, s jednou nebo dvěma kouřícími jizvami na rukou, ale jinak pořád neporušený.

A pak se hlas klobouku ozval tak hlasitě, že se to zdálo otřást stěnami,

„*NEBELVÍR!*“

Puls síly páčil ve vzduchu, magický pocit téměř hmatatelný i pro Harryho mladé smysly, a troll uskočil nazpět s překvapeným odfrknutím. Fred nebo George se zvláštním výrazem ve tváři sundal klobouk z hlavy pohybem hladkým jako kouzelníkův trik, sáhl jednou rukou dovnitř a vytáhnul jílec, jehož hruška měla podobu zářícího rubínu, a následovala široká křížová záštita z blýštivého bílého kovu a ostrí dlouhé jako vysoké dítě. Když byl celý meč odhalen, tichý výkřik zloby se zdál naplnit vzduch.

Na čepeli bylo zlatým písmem napsáno *nihil supernum*.

Pak Weasley pozvedl meč, jako by obří čepel nic nevážila, vydal výkřik a vrhl se s ním vpřed.

Harryho rty se otevřely, aby něco řekly, nějakou dlouhou větu jako *Ne, zastav, vždyť to vůbec neumíš používat* ale ani jedna slabika neopustila jeho rty, než meč utnul trollovu pravou ruku v lokti, jehož kůži a maso a kost protnul jako rosol, právě ve chvíli, kdy již obloukem letící kamenný kyj zasáhl útočícího Weasleyho a odhodil ho nad mramorovou podlahou přes mezeru, ze které se vynořili na koštěti. Na opačné straně Weasley narazil do zdi a sesunul se do nehybné hromádky.

Zářivý meč zmizel dolů otvorem v podlaze a ozývalo se vzdálené kovové řinčení, jak při pádu narážel.

„*Frede!*“ vykřikl George Weasley, a pak „*VENTUS!*“

Neviditelný nápor zachytil trolla a vrhnul ho vzduchem do strany.

„*VENTUS!*“

Troll byl znovu zasažen, odfouknut na okraj podlahy u mezery, vedoucí dolů.

„*VENTUS!*“

Ale troll už se natáhl dolů a zachytil se podlahy, jeho zbývající ruka prorazila mramor a pevně se chytila. Třetí závan trollovo tělo shodil do mezery, ale ruka se držela přes okraj. A pak se troll tou rukou začal vytahovat zpátky a ryčel.

George Weasley se zapotácel a téměř upadl, ruka mu visela po boku. „Harry –“ řekl Weasley namáhaným hlasem, „Uteč –“

Zbývající Weasley udělal úkrok stranou, opřel se o stěnu a sklouznul na zem.

V Harryho mysli se rozpadl čas. Svět kolem se zdál pohybovat pomalu, zkresleně, nebo se možná jeho mysl kroutila a skládala. Měl by se pohybovat a něco dělat, ale zvláštní paralýza se zdála zastavovat všechny jeho svaly a všechny jeho pohyb. Bez čekání na slova se jeho myšlenky valily jako záblesky konceptů: že kdyby Harry utíkal, troll sežere Hermionu i Weasleyovic dvojčata, že jestli potlouky

kouzelníky nezabijou, tak by Fred ještě měl být naživu, že Weasleyovic dvojčata byli silnější kouzelníci než on a že přesto nebyli schopni trolla zadržet, že nemá čas přeměňovat cokoli, co už nemá u sebe, troll se zdál být příliš pohyblivý než aby se dal nalákat k okraji terasy, kde by mohl spadnout z bradavického hradu, někdo trollovi přičaroval ochranu před slunečním svitem než ho použil jako vražednou zbraň a možná ho posílil i jinými způsoby. A že obraz Hermiony, jak utíká před trollem, utíká za sluncem, konečně dosáhne jasu na terase s trollem těsně za patami jen aby zjistila, že na tuto možnost někdo další pomyslel taky.

Ječící hrůzu v jeho mysli utopila jiná emoce.

Harry se postavil.

Na druhé straně místnosti se postavil i nepřítel, neregenerující se pahýl uťaté ruky pořád krvavý.

záměr zabít

Troll popadl svůj ležící kyj do zbývající ruky a s ohromným rykem udeřil kyjem do podlahy, což způsobilo gejzír mramorových úlomků.

mysli jen na zabíjení

Troll se začal kymáčet směrem k místu, kde upadl George, a z koutku tlamy mu vytékal tenký pramínek slin

chop se každé možnosti, jak to udělat

Harry udělal pět rázů vpřed a nepřítel vydal další ryk a otočil se od George. Jeho oči se zaměřily čistě na Harryho.

cenzory vypnout, neucuknout

Třetí nejlepší zabijácký nástroj přírody se k němu pustil ohromnými přískoky.

ZABÍT

Harryho levá ruka už držela přeměněný diamant z jeho prstenu a jeho pravá ruka už držela hůlku.

„*Wingardium Leviosa.*“

Harryho hůlka navedla drobounký drahokam do trollovy tlamy.

„*Finite Incantatem.*“

Trollova hlava nad krkem vybuchla, jak se kámen vrátil do své původní podoby, a Harry udělal úkrok, když tělo nepřítele spadlo na místo, kde stál.

Nepřítelova hlava už se začínala regenerovat, rozervaný pahýl páteře s čelistí se zatáhly, tlama se zkompletovala a nahradila své zuby.

Harry se sklonil a zvedl trollovu hlavu za levé ucho. Svou hůlku vbodnul do trollova levého oka, kde ji protlačil rosolovitou hmotou a širokou mezerou v kosti. Harry si vizualizoval jeden milimetr široký řez nepřítelovým mozkiem, a přeměnil ho na kyselinu sírovou.

Nepřítel se přestal regenerovat.

Harry shodil tělo přes okraj terasy a obrátil se zpět k Hermioně.

Její oči se pohnuly a zaostřily se na něho.

Harry se k ní sklonil, ignoroval krev, kterou nasával jeho už tak dost nasáklý hábit. *Budeš v pořádku* zformuloval jeho mozek větu, ale jeho rty se nedokázaly pohnout.

Budeš v pořádku, najdeme magii, která to všechno napraví, dáme tě do pořádku, jen se drž a neu-

Hermioniny rty se pohnuly, jen malinko, ale pohnuly.

„tvoje... chyba...“

Čas se zastavil. Harry jí měl říct, aby se nesnažila mluvit, aby šetřila dechem, ale nedařilo se mu odblokovat rty.

Hermiona do sebe nasála další dech a její rty zašeptaly: „Není to tvoje chyba.“

Pak vydechla a zavřela oči.

Harry na ni zíral s ústy napůl dokořán a dech se mu zadrhl v hrdle.

„Nedělej to,“ řekl jeho hlas. Zpozdil se jen o dvě minuty.

Hermionu náhle zachvátila křeč, její ruce sebou škubaly ve vzduchu, jako by se snažily na něco dosáhnout, a její oči se znovu otevřely. Došlo k vyšlehnutí *něčeho*, co byla magie, ale mnohem víc, výkřiku hlasitějšího než zemětřesení a obsahujícího tisíc knih a tisíc knihoven,

všechno, co byla Hermiona, obsaženo v jediném výkřiku příliš obsáhlém, než aby mohl být pochopen, jenže Harry náhle věděl, že Hermiona odřízla bolest a byla ráda, že neumírá sama. Na okamžik se zdálo, že výlev magie se může zachytit a zakořenit v kamenech hradu, ale pak výkřik skončil a magie pohasla, její tělo se přestalo pohybovat a všechno se zastavilo. Hermiona Jean Grangerová přestala existovat –

Ne.

Harry se postavil od těla a kýval se.

Ne.

Objevil se zášleh plamene a stál tam Brumbál s Fawkesem, oči naplněné hrůzou. „Cítil jsem zemřít studenta! Co –“

Oči starého kouzelníka spatřily, co leží na zemi.

„Ale ne,“ zašeptal Albus Brumbál. Fawkes vydal smutný, truchlivý zvuk.

„Vraťte ji zpět.“

Na terase bylo ticho. Fred Weasley se vznesl do vzduchu gestem Brumbálovy hůlky a plul k nim, obklopen ujišťující růžovou září.

„Harry –“ začal starý kouzelník. Jeho hlas se zlomil.

„Harry –“

„Nechte Fawkese, ať na ni uroní slzu, nebo něco takového. Honem.“ Hlas, který mluvil, zněl dokonale klidně.

„Já, nemůžu, Harry, je pozdě, je mrtvá –“

„Nechci o tom slyšet. Kdybych tu ležel já, vytáhl byste z toho svého klobouku nějakého úžasného králíka a zachránil mě, že ano, protože hrdina nemůže umřít, dokud příběh není u konce. No ale ona je taky hrdina, takže ať už jste si pro tu speciální příležitost schovával cokoli, prostě to teď použijte. Slibuju, že to budete mít u mě.“

„Není nic, co bych mohl udělat! Její duše už odešla, opustila nás!“

Harry otevřel ústa aby vyřval všechen svůj vztek, a pak je zase zavřel. Nemělo smysl rvát, ničeho by tím nedosáhl. Nesnesitelný tlak, který v něm stoupal, nemohl být vypuštěn tímto způsobem.

Harry se odvrátil od Brumbála a pohlédl dolů, kde v kaluži krve ležely pozůstatky Hermiony Grangerové. Část jeho mysli bila do světa kolem něj, snažila se způsobit, aby zmizel, aby se probral z té noční můry a ocitl se zpátky v havraspárské ložnici s ranním sluncem na závěsech. Ale krev zůstávala a Harry se neprobouzel, a další jeho část už věděla, že se to stalo doopravdy, součástí toho samého

nespravedlivého světa, který zahrnoval Azkaban a síň Starostolce a

Ne

Měl pocit, jako by se kolem něj čas lámal a trhal na kousky. Harry se odvrátil od Brumbála a pohlédl dolů, kde v kaluži krve ležely pozůstatky Hermiony Grangerové se dvěma turnikety uvázanými kolem pahýlů stehů a rozhodl se

Ne.

Toto nepřijímám.

Není důvod to přijmout, ne, když ve světě existuje magie.

Harry se naučí cokoli, co se bude potřeba naučit, vynalezne cokoli, co bude potřeba vynalézt, vyrve z mysli Temného pána znalosti Salazara Zmijozela, objeví tajemství Atlantidy, otevře každou bránu a zlomí každou pečeť a najde si cestu až ke kořenům vší magie a přeprogramuje ji.

Roztrhá na cáry základy samotné reality, aby Hermionu Grangerovou získal zpět.

„Krise skončila,“ řekl profesor obrany. „Můžete sesednout, madam.“

Trelawneyová, která za ním seděla na dvoumístném koštěti, které se právě propálilo skrz Bradavice, skrz

všechny zdi a podlahy, které jim stály v cestě, spěšně seskočila a tvrdě dosedla na podlahu jen krok od rudě žhnoucích okrajů nové díry ve zdi. Stále ještě přerývané dýchala a byla předkloněná, jako by se chystala vyzvracet něco většího, než je ona sama.

Profesor obrany cítil chlapcovu hrůzu přes spojení, které mezi nimi existovalo, přes rezonanci jejich magie, a uvědomoval si, že chlapec se vydal hledat trolla a našel ho. Profesor obrany se pokusil vyslat impuls k ústupu, k vytažení pláště neviditelnosti a útěku, ale nikdy nebyl schopen chlapce přes rezonanci ovlivnit, a nepodařilo se mu to ani tentokrát.

Cítil, jak se chlapec zcela odevzdal záměru zabít. To byla chvíle, kdy se profesor obrany začal propalovat substancí Bradavic, a snažil se bitvy dosáhnout včas.

Cítil, jak chlapec svého nepřítele usmrtil během několika vteřin.

Cítil chlapcovo zklamání, jak jeho přítelkyně zemřela.

Cítil vztek, který chlapec upřel na nějakou nepříjemnost, nejspíš na Brumbála; následovalo neznámé rozhodnutí, jehož neústupnou tvrdost dokonce i on sám považoval za přiměřenou. S trochou štěstí to znamenalo, že se chlapec právě vykašlal na své bláznivé malé neochotnosti.

Nikým neviděny se rty profesora obrany zkřivily vzhůru v sevřeném úsměvu. Přes drobné houpání nahoru a dolů to nakonec dnes byl překvapivě dobrý den –

***„JE TADY. TEN. KTERÝ ROZERVE NA CÁRY
SAMOTNÉ HVĚZDY NA NEBESÍCH. JE TADY. JE
KONCEM SVĚTA.“***

90. Role, část 1. – Na ošetřovně, část 1. {"chapter":90, "link":"https://archetypal.cz/2021/90-role-cast-1/","id":35630}}

Jednoduché *Innervate* od ředitele probudilo Freda Weasleyho, a následovalo předběžné léčící kouzlo na zlomenou ruku a prasklá žebra. Harryho hlas někde v dáli samostatně vedl konverzaci, kterou Harry sice sledoval, ale nedokázal pobrat. Povídal řediteli o přeměně vnitřku trollovy hlavy na kyselinu (Brumbál se podíval přes okraj terasy a než se vrátil, udělal jakési gesto) a pak o tom, jak si někdo pohrál s myslí Weasleyovic dvojčat.

Harry pořád stál nad Hermioniným tělem, nepohnul se z místa, a přes pocit odosobnění a rozdrobeného času se snažil myslet nejrychleji jak jen mohl. Bylo tu něco, co by mohl udělat *ted'*, nějaké příležitosti, které by neodvolatelně zmeškal? Nějaký způsob, jak snížit objem magické všemocnosti, kterou bude potřebovat později? Nebo udělat nějakou naváděcí značku, aby tento okamžik označil pro pozdější cestování v čase o víc než šest hodin? Existovaly teorie cestování časem, které se snesly s obecnou relativitou (a které se Harrymu zdály mnohem méně pravděpodobné, než se setkal s obraceči času), a tyto teorie říkaly, že nemůžete jít zpět před chvíli, kdy byl stroj

času vyroben – relativistický stroj času potřeboval souvislou cestu tokem času, nic neteleportoval. Ale Harry nenacházel nic, čeho by mohl dosáhnout kouzly ve svém lexikonu, Brumbál moc nespolupracoval a každopádně už stejně byli spoustu minut za kritickým místem v Čase.

„Harry,“ zašeptal ředitel, když předtím zmizel z místa, kde stál nad Weasleyovic dvojčaty a objevil se vedle Harryho a položil mu ruku na rameno; George Weasley náhle zmizel z místa, kde seděl, a klečel teď po boku svého bratra, a Fred teď ležel rovně s očima otevřenýma a šklebil se při každém nádechu. „Harry, musíme tě odtud dostat.“

„Vydržte,“ řekl Harryho hlas. „Snažím se přijít na to, jestli ještě můžu udělat něco dalšího.“

Hlas starého kouzelníka zněl bezmocně. „Harry – vím, že nevěříš v duše – ale ať už tě teď Hermione sleduje nebo ne, nemyslím, že by si tě přála mít v tomto stavu.“

...ne, bylo to očividné.

Harry svou hůlku namířil na Hermionino tělo –

„Harry! Co se snažíš –“

– a napustil *všechno* skrze ruku do dlaně –

„*Frigideiro!*“

„– udělat?“

„Podchlazení,“ řekl Harry vzdáleně a zapotácel se. Bylo to jedno z kouzel na kterých on a Hermione

experimentovali, v předchozím životě, takže ho byl schopen přesně ovládat, ale byla potřeba spousta síly, aby ovlivnil tolik hmoty. Hermionino tělo by teď mělo mít téměř přesně pět stupňů Celsia. „Lidi se ze studené vody podařilo oživit i po víc než třiceti minutách bez dechu. Zima brání poškození mozku, víte, všechno zpomalí. Mudlovští lékaři mají takové rčení, že nejste mrtvý, dokud nejste zahřátý mrtvý – myslím, že dokonce ochlazují pacienty během některých operací, když musí někomu na chvíli zastavit srdce.“

Fred a George začali vzlykat.

Brumbálův obličej už byl smáčen slzami. „Je mi to líto,“ zašeptal. „Harry, je mi to moc líto, ale musíš s tím přestat.“ Ředitel chytil Harryho za ramena a přitáhl si ho.

Harry se nechal obrátit od Hermionina těla a kráčel vpřed, jak ho ředitel tlačil pryč od vší té krve. Chladicí zaklínadlo mu koupí čas. Nejméně hodiny, možná i dny, jestli se mu podaří to kouzlo na Hermionu sesílat pořád dál, nebo jestli ji uloží někde v chladu.

Teď už měl čas na přemýšlení.

Minerva spatřila Albusův obličej a věděla, že je něco špatně; měla čas se podívat, co se stalo, a dokonce i kdo zemřel; v mysli probleskl Alastor, pak Augusta, pak Arthur

a Molly, všechno pravděpodobné cíle v začátcích Voldemortova druhého vzestupu. Myslela si, že už se obrnila, myslela si, že už se před nejhoršími možnostmi zocelila.

Pak Albus promluvil, a všechna ocel ji opustila.

Hermiona ne – ne –

Albus jí dopřál chvilku na pláč a pak jí řekl, že Harry Potter, který viděl slečnu Grangerovou zemřít, se posadil před skladem ošetřovny, kde uložili ostatky slečny Grangerové, odmítá se odtud pohnout, a všechny, kdo s ním zkoušeli mluvit, posílal pryč, prý aby mohl přemýšlet.

Jediná věc, která v chlapci vyvolala nějakou reakci bylo, když mu Fawkes zkoušel zazpívat; Harry Potter na fénixe zaječel, ať to nedělá, že jeho pocity jsou skutečné, že nechce, aby se je magie snažila *uzdravit* jako nějakou nemoc. Pak už Fawkes odmítl zpívat znovu.

Albus si o ní myslel, že má nejlepší šanci Harryho Pottera oslovit.

Takže se musela sebrat a očistit si obličej; na soukromý smutek bude dost času později, až už ji její přeživší děti nebudou tak potřebovat.

Minerva McGonagallová dala dohromady vykloubené části sebe sama, utřela si naposledy oči a položila ruku na kliku té sekce ošetřovny, jejíž zadní sklad teď byl použit,

podruhé v tomto století a po páté od chvíle, kdy byl hrad Bradavice vztyčen, jako místo odpočinku slibné mladé duše.

Otevřela dveře.

Oči Harryho Pottera na ni zíraly. Hoch seděl na podlaze před dveřmi do zadního skladiště a na klíně držel hůlku. Jestli jeho oči truchlily, jestli byly prázdné, jestli vůbec byly zlomené, nedalo se to z pohledu na chlapcův obličej poznat. Na tvářích nebyly žádné zaschlé slzy.

„Proč jste tady, profesorko McGonagallová?“ řekl Harry Potter. „Říkal jsem panu řediteli, že bych chtěl být na chvíli ponechán o samotě.“

Nedokázala přijít na nic, co by mohla říci. *Pomocť ti – nejsi v pořádku* – ale nevěděla, co by řekla, nedokázala si představit nic, co by věci zlepšilo. Nenaplánovala si to než vešla do místnosti, protože jí nebylo úplně nejlíp.

„A o čem přemýšlíte?“ řekla Minerva. Byla to jediná věta, která jí přišla na mysl. Albus jí řekl, že Harry opakuje pořád dokola, že přemýšlí, a ona ho potřebovala nějak přimět mluvit.

Harry zíral napůl na ni a napůl za ni, do jeho obličeje se vkrádalo napětí, a ona zatajila dech.

Chvíli trvalo, než Harry promluvil.

„Snažím se vymyslet, jestli je tu něco, co bych hned teď měl udělat,“ řekl Harry Potter. „Je to ale složité. Moje mysl si pořád zkouší představit, jak se minulost mohla vyvíjet, kdybych myslel rychleji, a nemůžu vyloučit, že by se tam někde mohl skrývat zásadní vhled.“

„Pane Pottere –“ řekla váhavě. „Harry, nemyslím si, že by pro tebe bylo zdravé – takhle přemýšlet –“

„Nesouhlasím. Není to myšlení, co zabíjí lidi.“ Ta slova byla vyřčena monotónním hlasem, jako by je recitoval z nějaké knihy.

„Harry,“ řekla a skoro nemyslela, když to říkala, „není nic co bys býval mohl udělat –“

V Harryho výrazu se něco zachvělo. Jeho oči se poprvé zdály zaostřit na ni.

„Nic, co bych býval mohl *udělat*?“ Harryho hlas s posledním slovem zesílil. „*Nic, co bych býval mohl UDĚLAT? Už jsem ztratil přehled o tom, kolika způsoby jsem ji mohl zachránit! Kdybych požádal, abyste nám všem dali komunikační zrcátka! Kdybych trval na tom, aby Hermione odešla z Bradavic a přešla na školu, která není šílená! Kdybych se vyplížil okamžitě, namísto abych se snažil dohadovat s normálními lidmi! Kdybych si na patrona vzpomněl dřív! Kdybych si promyslel nouzové možnosti a naučil se hned myslet na patrony! Ani v poslední minutě to*

nemuselo být pozdě! Zabil jsem trolla a obrátil se k ní a byla pořád ŽIVÁ a já si vedle ní klekl a poslouchal její poslední slova jako IDIOT místo abych znovu vykouzlil patrona a zavolał Brumbála, aby poslal Fawkesa! Nebo kdybych se k celému problému jen přiblížil z jiného úhlu – kdybych si našel studenta s obračecem času, aby poslal zprávu časem do chvil předtím než jsem zjistil, že se s ní něco děje, místo abych skončil s následky, které se nedají změnit – prosil jsem ředitele, aby se vrátil v čase a pak všechno narafičil, nastrčil falešné mrtvé tělo, upravil všem vzpomínky, ale Brumbál říkal, že něco takového jednou zkusil a nefungovalo to a místo toho ztratil dalšího přítele. Nebo kdybych – kdybych jen šel – kdybych té noci –“

Harry si přitiskl ruce na obličej, a když je sundal, byla jeho tvář znovu klidná a vyrovnaná.

„No nic,“ řekl Harry Potter opět monotónním hlasem, „nechci tu chybu opakovat, takže čas do oběda strávím přemýšlením, jestli tu je něco, co bych měl dělat. Jestli nic nevymyslím, půjdu sníst oběd. Teď už prosím běžte.“

Uvědomovala si, že jí opět po tvářích tečou slzy. „Harry – Harry, musíš věřit, že tohle není tvoje vina!“

„Samozřejmě že je to moje vina. Není tu nikdo jiný, kdo by za něco mohl být zodpovědný.“

„Ne! Hermionu zabil Ty-víš-kdo!“ Sotva si uvědomovala, co říká, a že místnost nezabezpečila před odposlechem. „Ne ty! Nezáleží na tom, co jiného jsi mohl udělat, nezabil jsi ji ty, byl to Voldemort! Jestli tomu nebudeš věřit, zblázníš se, Harry!“

„Takhle zodpovědnost nefunguje, profesorko.“ Harryho hlas byl trpělivý, jako by něco vysvětloval dítěti, které ho najisto nemůže chápat. Už se na ni nedíval, zíral do zdi po jejím pravém boku. „Když budete dělat analýzu selhání, nemá smysl přisuzovat chybu části systému, kterou následně nemůžeme změnit, je to jako vykročit přes útes a vinit z toho gravitaci. Gravitace se do příště nezmění. Nemá cenu snažit se považovat za zodpovědné lidi, kteří své chování nezmění. Jakmile se na to podíváte z této perspektivy, uvědomíte si, že obviňovat někoho nikdy ničemu nepomůže, pokud neobviňujete sebe, protože jste ta jediná, která své skutky může změnit tím, že se obviníte. Proto má Brumbál svou galerii zlomených hůlek. Alespoň tuhle věc chápe.“

Nějaká vzdálená část její mysli si udělala poznámku, aby si o nějaký čas později ostře promluvila s ředitelem o tom, co ukazuje vnímavým malým dětem. Možná na něj tentokrát i zakřičí. Stejně už zvažovala, že by na něj měla křičet kvůli slečně Grangerové –“

„Ty *nejsi* zodpovědný,“ řekla, ačkoli se jí třásl hlas. „Jsou to profesori – jsme to my, kdo je zodpovědný za bezpečnost studentů, ne ty.“

Harryho oči přeskočily zpátky na ni. „Vy jste zodpovědná?“ Hlas měl sevřený. „Chcete, abych považoval za zodpovědnou vás, profesorko McGonagallová?“

Pozvedla bradu a přikývla. Bylo by to mnohem lepší, než když Harry bude obviňovat sebe.

Chlapec se zvedl z místa, kde seděl na podlaze, a udělal krok vpřed. „Dobrá tedy,“ řekl Harry monotónně. „Snažil jsem se být rozumný, když jsem viděl, že Hermiona chybí a nikdo z profesorů o tom neví. Žádal jsem sedmáky, aby se mnou sedli na koště a chránili mě, když ji budeme hledat. Žádal jsem o pomoc. Prosil jsem o pomoc. Nikdo mi nepomohl. Protože jste dala absolutní příkaz zůstat na jednom místě nebo bude následovat vyloučení, bez ohledu na okolnosti. Bez ohledu na to, co Brumbál dělá nesprávně, alespoň vidí své studenty jako lidi, ne jako zvířátka, která je třeba nahnat do ohrady a zabránit jim vyjít ven. Věděla jste, že nejste dobrá ve vojenském přístupu, váš první nápad byl nechat nás procházet chodbami, věděla jste, že někteří přítomní studenti jsou na tom se strategií i taktikou lépe než vy, a přesto jste nás donutila zůstat v jedné místnosti bez ohledu na okolnosti.“

Takže když se stalo něco, co jste nepředvídala, a naprosto dávalo smysl vyslat sedmáka na rychlém koštěti, aby se po Hermioně Grangerové podíval, studenti věděli, že byste neměla pochopení a neodpustila jim to. Nebáli se trolla, báli se vás. Ta disciplína, konformita, ta *zbabělost*, kterou jste jim vštípila, mě zdržela dost dlouho na to, aby Hermiona zemřela. Ne, že bych měl zkoušet žádat pomoc od normální lidí, to je jasné, a změním se a příště nebudu tak hloupý. Ale kdybych byl dost hloupý na to, abych zodpovědnost přiřazoval někomu, kdo není já, tohleto bych řekl.“

Po tvářích jí stékaly slzy.

„Tohle bych vám řekl, kdybych si myslel, že můžete být za něco zodpovědná. Ale normální lidé se nerozhodují podle případných následků, prostě jen hrají své role. Máte v hlavě obraz přísné učitelky a děláte to, co by dělal ten obraz, ať už to dává smysl nebo ne. Přísná učitelka by nahnala studenty do prostor jejich kolejí, i kdyby chodbami bloudil troll. Přísná učitelka by nařídila studentům neopouštět síň pod hrozbou vyloučení. A ten malý obrázek profesorky McGonagallové, který máte v hlavě, se nedokáže učit ze zkušeností nebo se měnit, takže tenhle můj proslov k ničemu není. Lidé jako vy nejsou

zodpovědní za nic, lidé jako já ano, a když selžeme, nemůžeme z toho vinit někoho jiného.“

Chlapec vyrazil vpřed a postavil se přímo před ni. Rukou si zajel pod hábit a vytáhl zlatou kuličku, která představovala ministerstvem vydaný ochranný obal obraceče času. Promluvil mrtvolně vyrovnaným hlasem bez jakéhokoli důrazu. „Toto Hermionu mohlo zachránit, kdybych to býval mohl použít. Ale myslela jste si, že vaše role je mi v tom zabránit a házet mi klacky pod nohy. V Bradavicích už padesát let nikdo neumřel, to jste říkala, když jste to zamykala, vzpomínáte si? Měl jsem se zeptat znovu, když se Bellatrix Blacková dostala z Azkabanu, nebo když Hermionu obvinili z pokusu o vraždu. Zapomněl jsem na to, protože jsem byl hloupý. Prosím odemkněte to teď, než mi zemřou další přátelé.“

Neschopna promluvit vytáhla hůlku a udělala to, odstranila časově omezující zaklínadlo, které předtím seslala na zámek pouzdra.

Harry Potter otevřel zlaté pouzdro a podíval se na drobné přesýpací hodiny v jeho kroužcích, přikývl a pouzdro zase zaklapl. „Děkuji. Teď už běžte.“ Chlapcův hlas se znovu zlomil. „Musím přemýšlet.“

Zavřela za sebou dveře a z jejího hrdla uniknul hrozný a stále skoro potlačený zvuk –

Albus se objevil vedle ní, a na okamžik měl křiklavý odstín, jak kouzlo neviditelnosti opadalo.

Skoro nenadskočila. „Říkala jsem ti, ať už to neděláš,“ řekla Minerva. Její hlas zněl jejím vlastním uším ploše. „Měli jsme mít soukromí.“

Albus lusknul prsty na dveře za ní. „Obával jsem se, aby tě Harry Potter nezranil.“ Ředitel zastavil a pak potichu řekl: „Jsem velmi překvapen, že jsi tam stála a snášela to.“

„Úplně by stačilo, kdybych řekla ,pane Pottere’ a on by přestal.“ Její hlas se ztlumil téměř do šepotu. „Jen tohle, a přestal by. A pak by neměl, komu by ty hrozné věci řekl, vůbec nikoho.“

„Podle mě byly poznámky pana Pottera zcela nefér a nezasloužené,“ řekl Albus.

„Kdybys to byl ty, Albusi, ty bys nevyhrožoval vyloučením nikomu, kdo opustí síň. Nebo mi chceš upřímně tvrdit opak?“

Albus pozvedl obočí. „Tvoje role v této pohromě byla minimální, tvoje rozhodnutí v tu chvíli docela rozumná, a jen při pohledu nazpět vidí Harry Potter možnou dokonalost, která mu dovoluje představovat si alternativy.

Jsi dost moudrá na to, aby ses za to neobviňovala, Minervo.“

Věděla naprosto jistě, že Albus se chystá přidat obraz Hermiony Grangerové do té své hrozná místnosti, a že ho umístí na čestné místo. Albus bude za zodpovědného považovat *sebe*, byla si tím jistá, ačkoliv tou dobou nebyl ani v Bradavicích. Ale ne ji.

Takže ani ty si nemyslíš, že by šlo považovat za zodpovědnou mě...

Opřela se o nejbližší stěnu a snažila se zabránit slzám znovu se vynořit; Albuse viděla plakat jen třikrát.

„Vždycky jsi věřil ve své studenty, tak, jako já nikdy. Tebe by se nebáli. Věděli by, že bys je chápal.“

„Minervo –“

„Nestačím na to, abych po tobě mohla být ředitelkou. Oba to víme.“

„Mýlíš se,“ řekl potichu Albus. „Až přijde čas, budeš pětačtyřicátou ředitelkou Bradavic a budeš si vést skvěle.“

Potřásla hlavou. „Co teď, Albusi? Jestli neposlouchá mě, tak koho?“

Bylo zhruba o půl hodiny později. Chlapec stále při své vigilii vsedě hlídal dveře k místu, kde leželo tělo jeho nejlepší přítelkyně. Zíral dolů na hůlku, která mu ležela v

rukou. Někdy měl obličej zachmuřený myšlenkami, jindy zase uvolněný.

Ačkoli se dveře neotevřely a neozval se žádný zvuk, zvedl chlapec hlavu. Uhladil výraz ve svém obličejí. Jeho hlas byl netečný, když promluvil. „Nestojím o společnost.“

Dveře se otevřely.

Bradavický profesor obrany vstoupil do místnosti a zavřel za sebou. Opatrně zaujal pozici tak daleko od chlapce, jak jen místnost dovolovala, v rohu mezi dvěma zdmi. V prostoru mezi nimi se objevil silný pocit katastrofy a vznášel se tam.

„Proč jste tady?“ řekl chlapec.

Muž mírně naklonil hlavu. Bledé oči si chlapce prohlížely, jako by byl exemplářem života ze vzdálené planety, a podobně nebezpečný.

„Přišel jsem se omluvit, pane Pottere,“ řekl muž potichu.

„Omluvit za co?“ řekl chlapec. „Co vy jste mohl udělat, abyste zabránil Hermionině smrti?“

„Měl jsem si uvědomit, že bych měl zkontrolovat přítomnost vás, pana Longbottoma a slečny Grangerové, protože jste všichni byli dalším zřejmým možným cílem,“ řekl profesor obrany bez váhání. „Pan Hagrid nebyl mentálně vybaven, aby mohl velet shromáždění studentů.

Měl jsem ignorovat, když mi paní zástupkyně nařídila mlčet, a říct jí, aby na místě nechala profesora Kratiknota, který by byl lépe vybaven chránit studenty proti všem hrozbám, a který mohl komunikovat prostřednictvím patrona.“

„Správně.“ Chlapcův hlas byl ostrý jako břitva. „Zapomněl jsem, že v Bradavicích je ještě někdo další, kdo by mohl být za něco zodpovědný. Tak proč vás to nenapadlo, profesore? Protože nemyslím, že vy byste byl hloupý.“

Bylo ticho a chlapcovy prsty na hůlce zbělaly.

„Vy jste na to v tu chvíli taky nepomyslel, pane Pottere.“ V hlase profesory obrany byla únava. „Jsem chytřejší než vy. Myslím rychleji než vy. Jsem zkušenější než vy. Ale mezera mezi námi není stejná, jako mezera mezi námi a jimi. Pokud vám může něco uniknout, může to uniknout i mě.“ Mužovy rty se zkroutily. „Víte, okamžitě jsem usoudil, že troll má jen odvést pozornost od jiné věci, a sám o sobě není důležitý. Pokud někdo nenechá studenty zbytečně pochodovat chodbami nebo bezstarostně nevyšle Zmijozely přesně do toho podzemí, kde byl troll spatřen.“

Nevypadalo to, že by se chlapec uvolnil. „To působí uvěřitelně.“

„Každopádně,“ řekl muž, „jestli je někdo, o kom by se dalo říct, že je zodpovědný za smrt slečny Grangerové, jsem to já, ne vy. Jsem to já, ne vy, kdo měl –“

„Vnímám, že jste mluvil s profesorkou McGonagallovou a ta vám dala instrukce.“ Chlapec se nijak nesnažil zakrýt hořkost v hlase. „Pokud mi něco chcete říct, profesore, řekněte to bez těch masek.“

Bylo ticho.

„Jak si přejete,“ řekl profesor obrany bez emocí. Bledé oči zůstávaly čilé a ostré. „Je mi líto, že ta dívka zemřela. V mých hodinách obrany byla dobrým studentem a mohla vám později být dobrým spojencem. Chtěl bych vám kondolovat kvůli vaší ztrátě, ale nevidím, jak bych to mohl udělat. Přirozeně, když najdu ty, kteří za to mohou, zabiju je. Budu rád, když se ke mě připojíte, pokud to okolnosti budou dovolovat.“

„Jak dojemné,“ řekl chlapec chladným hlasem. „Netvrdíte tedy, že byste Hermionu měl rád?“

„Obávám se, že její půvaby na mě nepůsobily. Navázat podobné vazby už pro mě není jednoduché.“

Chlapec přikývl. „Díky za vaši upřímnost. Je to vše, profesore?“

Bylo ticho.

„Hrad je teď zjizven,“ řekl muž v rohu.

„Cože?“

„Když mi jisté prastaré zařízení v mém vlastnictví dalo vědět, že slečna Grangerová je na pokraji smrti, seslal jsem kouzlo prokletého ohně, o kterém jsem kdysi mluvil. Propálil jsem se stěnami a podlahami, aby moje koště mohlo letět přímou trasou.“ Muž pořád mluvil jednotvárně. „Takové zranění se Bradavicím nezahojí snadno, pokud vůbec. Nejspíš bude nutné díry zalátat slabšími zaklínadly. Lituji toho, protože jsem stejně přišel příliš pozdě.“

„Ah,“ řekl chlapec. Krátce zavřel oči. „Chtěl jste ji zachránit. Chtěl jste to tak silně, že jste pro to vyvinul skutečnou snahu. Předpokládám, že vaše mysl, když ne jejich, by něčeho takového byla schopna.“

Muž se krátce, suše usmál.

„Děkuji vám za to, profesore. Chtěl bych teď být ponechán o samotě do oběda. Vy tomu určitě rozumíte. Je to vše?“

„Ne tak docela,“ řekl muž. Náznak sardonické suchosti se mu vrátil do hlasu. „Víte, na základě nedávných zkušeností si dělám starosti, že teď máte v úmyslu udělat něco extrémně nerozumného.“

„Co by to mělo být?“ řekl chlapec.

„Nejsem si úplně jistý. Možná jste se rozhodl, že vesmír bez slečny Grangerové nemá hodnotu, a měl by být zničen pro urážku, kterou vás počastoval.“

Chlapec se nevesele usmál. „To se projevují vaše vlastní problémy, profesore. Já si na takových věcech neujiždím. Vy jste to tak někdy vnímal?“

„Ne tak docela. Nemám sice pro vesmír úplně slabost, ale přece jen v něm žiju.“

Bylo ticho.

„Co plánujete, pane Pottere?“ řekl muž v rohu. „Udělal jste nějaké zásadní rozhodnutí, ačkoliv se ho přede mnou snažíte skrýt. Co teď máte v úmyslu?“

Chlapec potřásl hlavou. „Pořád ještě přemýšlím a chtěl bych u toho být ponechán o samotě.“

„Vzpomínám si na nabídku, kterou jste mi před pár měsíci udělal,“ řekl profesor obrany. „Chtěl byste si promluvit s někým příčetným? Pochopím, když se nebudete chovat úplně příjemně.“

Chlapec znovu potřásl hlavou. „Ne, děkuji vám.“

„Dobrá tedy,“ řekl profesor obrany. „Co třeba s někým, kdo je mocný, a není úplně vázán naivními skrupulemi?“

Objevilo se zaváhání, a pak chlapec znovu potřásl hlavou.

„S někým, kdo má znalosti mnoha tajných nauk a druhů magie, které by někteří mohli považovat za nepřirozené?“

Chlapcovy oči se nepatrně zúžily, tak nepostřehnutelně, že někdo jiný by možná ani –

„Chápu,“ řekl profesor obrany. „Tak se mě na to tedy zeptejte. Dávám vám své slovo, že nic z toho nebudu opakovat ostatním.“

Chlapci chvíli trvalo, než promluvil nalomeným hlasem.

„Chci přivést Hermionu zpět. Protože posmrtný život není a já se ji nechystám jen tak nechat – nechat *nebýt* –“

Chlapec si přitiskl dlaně na obličej a když je dal pryč, vypadal znovu stejně nevzrušeně jako muž stojící v rohu.

Pohled profesora obrany byl abstraktní a trochu zmatený.

„Jak?“ řekl nakonec.

„Jakkoli bude třeba.“

Zase nastalo ticho.

„Bez ohledu na rizika,“ řekl muž v rohu. „Bez ohledu na to, jak nebezpečná je magie nutná k dosažení takové věci.“

„Ano.“

Oči profesora obrany byly zamyšlené. „Ale jaký obecný přístup máte na mysli? Předpokládám, že změnit její tělo na Inferiuse není to, co máte na mysli –“

„Byla by schopná myslet?“ řekl chlapec. „Rozkládalo by se její tělo dál?“

„Ne, a ano.“

„Pak ne.“

„Co třeba kámen vzkříšení Cadmuse Peverella, kdyby pro vás mohl být získán?“

Chlapec potřásl hlavou. „Nechci iluzi Hermiony vytaženou z mé paměti. Chci, aby si mohla *žít* svůj život –“ chlapcův hlas se zlomil. „Ještě jsem se nerozhodl na konkrétním úhlu řešení. Jestli to budu muset udělat hrubou silou, tím, že získám dost moci a znalostí, abych to *prostě zařídil*, udělám to.“

Další ticho.

„A abyste to *zařídil*,“ řekl muž v rohu, „použijete svůj nejoblíbenější nástroj, vědu.“

„Přesně.“

Výdech profesora obrany zněl skoro jako povzdech. „Nejspíš to tak dává smysl.“

„Jste ochoten mi pomoci nebo ne?“ řekl chlapec.

„Jakou pomoc potřebujete?“

„S magií. Z čeho vychází?“

„To nevím,“ řekl muž.

„A ani nikdo další to neví?“

„Oh, ta situace je ještě mnohem horší, pane Pottere. Těžko najdete esoterického učence, který by tajemství magie nerozluštil, a každý z nich došel úplně k něčemu jinému.“

„Odkud pochází nová kouzla? Pořád čtu o tom, jak někdo vynalezl kouzlo, které udělá to či ono, ale nikde není zmíněno *jak*.“

Odpovědí bylo pokrčení ramen v hábitu. „Odkud pochází nové knihy, pane Pottere? Ti, kteří četli mnoho knih, někdy začnou být schopni je i psát. Jak? To nikdo neví.“

„Existují knihy o tom, jak psát –“

„Že je přečtete z vás neudělá slavného dramatika. Když všechny ty rady započítáte, zůstane vám mystérium. Vynalézání nových kouzel je podobné mystérium, jen v čistší formě.“ Mužova hlava se naklonila. „Takové pokusy jsou nebezpečné. Rčení říká, že byste buďto neměl mít děti, nebo byste měl počkat, až odrostou. To, že tolik inovátorů nevychází z Havraspáru, jak by se dalo čekat, ale z Nebelvíru, má svůj důvod.“

„A co mocnější druhy magie?“ řekl chlapec.

„Legendární kouzelník může za život vynalézt třeba jeden obětní rituál, a předat vědění svým dědicům. Pokusit se vynalézt pět takových je sebevražda. Proto

kouzelníci se skutečnou mocí jsou ti, kteří získali prastaré vědění.“

Chlapec vzdáleně přikyvoval. „Tolik tedy k přímému řešení. Bylo by pěkné, kdyby se dala prostě vynalézt kouzla ‚vzkřísit mrtvé‘, ‚stát se bohem‘ nebo ‚otevřít terminál‘. Víte něco o Atlantidě?“

„Jen to co ví každý další učenec,“ řekl muž suše. „Kdybyste chtěl slyšet hlavních osmnáct teorií – ale nedívejte se tak, pane Pottere. Kdyby to bylo tak prosté, udělal bych to už před mnoha lety.“

„Chápu. Omlouvám se.“

Přišla chvíle ticha. Profesor obrany pohledem spočíval na chlapci, chlapec zíral stranou zdánlivě na nic.

„Je tu magie, kterou bych se chtěl naučit. Kouzla, která jsem dnes mohl použít, kdybych už si je nastudoval.“ Chlapcův hlas byl chladný. „Kouzla, která budu potřebovat, jestli se takovéhle věci budou dít. Očekávám, že většinu si budu moci dohledat. Očekávám, že některá ne.“

Profesor obrany naklonil hlavu. „Mohu vás naučit téměř jakékoli kouzlo si budete přát, pane Pottere. Mám jistá omezení, ale vždycky se můžete zeptat. Ale co přesně hledáte? Zatím nemáte dost moci na smrtící kletbu a většinu dalších kouzel, považovaných za zakázaná –“

„To kouzlo prokletého ohně. Nepředpokládám, že vyžaduje obětní rituál, který by mohlo uskutečnit i dítě, kdyby si trouflo?“

Rty profesora obrany sebou cukly. „Vyžaduje trvalou oběť kapky krve; vaše tělo by po všechny další dny bylo o tuto kapku krve lehčí. Není to věc, kterou byste si přál dělat často, pane Pottere. Je také třeba mít sílu vůle, aby se prokletý oheň neobrátil proti vám a nespálil vás; obvyklý postup je napřed svou vůli prověřit v menších zkouškách. A ačkoliv to není hlavní složkou rituálu, obávám se, že vyžaduje víc magie než ještě pár let budete mít k dispozici.“

„Škoda,“ řekl chlapec. „Bylo by krásné vidět výraz v obličeji nepřítele, když se příště pokusí použít trolla.“

Profesor obrany naklonil hlavu a jeho rty sebou opět zacukaly.

„Co paměťová kouzla? Weasleyovic dvojčata se chovala divně a ředitel říká, že si myslí, že jim byla upravena paměť. Vypadá to jako jeden z oblíbených triků nepřítele.“

„Pravidlo číslo osm,“ řekl profesor obrany. „Jakákoli technika, která je dost dobrá na to, aby se mě s ní podařilo porazit, je dost dobrá na to, abych se ji sám naučil.“

Chlapec se chladně usmál. „A jednou jsem slyšel o dospělé, která zakouzila *Zapomeň* i když už byla skoro

vyčerpaná, takže to nejspíš nepotřebuje ani moc magie. Ani to není považováno za neprominutelnou kletbu, ačkoli vlastně nevím proč. Kdybych dokázal zařídit, aby si pan Hagrid pamatoval jiné příkazy –“

„Není to tak jednoduché,“ řekl profesor obrany. „Nejste dost mocný, abyste dokázal vyčarovat falešnou vzpomínku, a i jednoduché Zapomeň půjde na hranici vaší současné výdrže. Je to nebezpečné umění, nelegální bez povolení Ministerstva, a já bych vám doporučoval toto nepoužívat za okolností, kdy byste někomu náhodou mohl vymazat deset let života. Přál bych si, abych vám mohl slíbit, že vám získám jednu z těch pečlivě střežených knih z Oddělení záhad, a v skrytu vám ji předám. Ale co vám musím říct doopravdy je, že obvyklé začátečnické texty najdete v severoseverozápadních regálech hlavní Bradavické knihovny pod písmenem P.“

„Vážně,“ řekl chlapec bezvýrazně.

„Opravdu.“

„Děkuji za vaše vedení, profesore.“

„Od chvíle, kdy jsme se seznámili, se vaše kreativita zaměřila mnohem praktičtěji, pane Pottere.“

„Děkuji vám za kompliment.“ Chlapec nevzhlédl od hůlky ve svých rukou, na kterou dolů zíral. „Chtěl bych se

teď vrátit k přemýšlení. Prosím vysvětlete jim za mě, co se stane, když mě budou rušit.“

Dveře skladiště se otevřely a profesor Quirrell vyšel ven. Jeho obličej měl mrtvý výraz bez emocí; řekla by, že jí připomínal Severuse, ale Severus nikdy nevypadal až takhle.

Ještě než se dveře znovu zaklaply, vykouzčila Minerva tisící bariéru. Slova se z ní lila v rychlém tempu: „Jak to šlo – byl jste tam docela dlouho – mluví už Harry?“

Profesor Quirrell rychle přešel přes místnost ke stěně blízko vchodu a otočil se na ni. Bezvýraznost z jeho obličeje sklouzla, jako by si sundával masku, a nechal za sebou někoho velmi pochmurného. „Mluvil jsem s panem Potterem, jak jste očekávala, a vyhýbal jsem se věcem, které by ho popouzely. Nemyslím, že by ho to utěšilo. Nemyslím, že na to mám vlohy.“

„Děkuji vám – je dobře, že vůbec mluvil –“ Zaváhala. „Co pan Potter říkal?“

„Obávám se, že jsem mu musel slíbit, že o tom nebudu mluvit. A teď... myslím, že musím navštívit bradavickou knihovnu.“

„Knihovnu?“

„Ano,“ řekl profesor Quirrell. V jeho hlase se objevilo neobvyklé napětí. „Chtěl bych posílit bezpečnost na zakázané sekci jistými opatřeními vlastní výroby. Současné ochrany jsou špatný vtip. A panu Potterovi je třeba ve vstupu do zakázané sekce zabránit *za každou cenu*.“

Zírala na profesora obrany a srdce náhle cítila až v krku.

Profesor obrany mluvil dál. „*Neřeknete* chlapci, že jsem vám řekl i jen toto. Nařídíte Kratiknotovi a Vektorové, že mají chlapcovu pozornost odvádět obvyklými způsoby, pokud se bude ptát na tvorbu kouzel. A ačkoliv to není moje odbornost, paní zástupkyně, jestli si dokážete představit nějaký způsob, jak chlapce přesvědčit, aby se přestal dál nořit do svého smutku a šílenství – jakýkoli způsob, jak odčinit rozhodnutí, ke kterým dochází – doporučil bych, abyste jej *okamžitě* použila.“

91. Role, část 2. – Na ošetřovně, část 2. {"chapter":91, "link":"https://archetypal.cz/2021/91-role-cast-2/","id":35742}}

Pozn. autora: Tato kapitola neobsahuje spoilery k románům Orsona Scotta Carda. Jde o metaforu.

Po chvíli se ozvalo další zaklepání na dveře skladiště.

„Jestli opravdu máte zájem na mém duševním zdraví,“ řekl chlapec aniž by vzhlédl, „půjdete pryč, necháte mě být, a počkáte, až sejdu dolů na oběd. Tohle fakt nepomáhá.“

Dveře se otevřely, a ten, který venku čekal, vstoupil dovnitř.

„Vážně?“ řekl chlapec bezvýrazně.

Dveře se zavřely a uvnitř stál Severus Snape.

Bradavický mistr lektvarů neměl svůj obvyklý arogantní výraz, dokonce ani nevzrušenou masku, kterou obvykle používal v ředitelně; když shlížel na chlapce hlídajícího dveře, jeho pohled byl zvláštní a jeho myšlenky nepředstavitelné.

„Taky nevím, co si paní zástupkyně myslí,“ řekl bradavický mistr lektvarů. „Pokud nemám sloužit jako varování, kam vás to zavede, když se rozhodnete brát na sebe vinu za její smrt.“

Chlapec stiskl rty. „Dobře. Přeskočme na závěr této konverzace. Vyhráváte, profesore Snape. Vzdávám to a souhlasím, že jste byl víc zodpovědný za smrt Lily Potterové, než jsem byl já zodpovědný za smrt Hermiony Grangerové, a moje vina se nemůže rovnat vaší vině. A pak vás požádám, abyste šel a řekl jim, že by nejspíš bylo nejlepší mě chvíli nechat o samotě. Je to vše?“

„Skoro,“ řekl mistr lektvarů. „Byl jsem to já, kdo dával slečně Grangerové poznámky pod polštář, a napovídal jí, kde narazí na konflikty, u kterých zasahovala.“

Na to chlapec vůbec nereagoval. Nakonec promluvil. „Protože nemáte rád šikanování.“

„Nejen to.“ V hlase mistra lektvarů byla bolest, která v něm zněla nepatříčně, bylo těžké si představit, že ten stejný hlas dětem kysele oznamuje, že ještě jedno míchnutí a výbuch jim utrhne zápěstí. „Předpokládám, že jsem si to měl uvědomit... mnohem dříve, a přesto jsem si toho vůbec nevšiml, protože jsem se zabíral jen sám sebou. Když mě udělal ředitelem zmijozelské koleje... říkal tím Albus Brumbál vlastně to, že úplně ztratil naději, že by se Zmijozelu dalo pomoci. Jsem si jistý, že Brumbál musel zkusit leccos, nedokážu si představit, že by se nesnažil, když kdysi převzal Bradavice. Musela to pro něj být velká rána, když poté tolik Zmijozelů následovalo volání

Temného pána... neudělal by mě autoritou nad tou kolejí, s tím, jak jsem jednal, kdyby neztratil všechnu naději.“
Ramena mistra lektvarů pod jeho špinavým, poskvrněným hábitem poklesla. „Ale vy a slečna Grangerová jste se snažili něco udělat, a podařilo se vám společně dokonce přesvědčit pana Malfoye a slečnu Greengrassovou na svou stranu, a ti dva možná mohli jít druhým příkladem... předpokládám, že ode mě bylo bláhové tomu věřit. Ředitel neví, co jsem udělal, a já vás prosím, abyste mu to neříkal.“

„Proč mi to říkáte?“

„Věci už zašly příliš daleko na to, abych to dál nikomu neříkal,“ zkroutil Severus Snape rty. „Přihlížel jsem jako hlava Zmijozelu dostatku plánů, které skončily katastrofálně, abych věděl, jak to někdy chodívá. Jestli někdy v budoucnu všechno vyjde na světlo – tak jsem o tom řekl alespoň vám, a vy to budete moci vypovědět.“

„Paráda,“ řekl chlapec. „Díky, že jste mi to ujasnil. Je to vše?“

„Chystáte se vyhlásit, že váš život je teď zničen, a nezbývá vám nic než pomsta?“

„Ne. Pořád mám –“ chlapec se zastavil.

„Pak téměř nemám, jakou radu bych vám mohl poskytnout,“ řekl Severus Snape.

Chlapec vzdáleně přikývl. „Za Hermionu bych vám chtěl poděkovat, že jste jí pomáhal zasáhnout proti šikanování. Řekla by vám, že jste udělal správnou věc. A teď bych vám byl zavázán, kdybyste jim mohl říct, aby *mě nechali na pokoji*.“

Mistr lektvarů se obrátil ke dveřím, a když už nešlo vidět jeho obličej, zašeptal: „Je mi líto, že jste o ni přišel, opravdu.“

Severus Snape odešel.

Chlapec za ním zíral a snažil se vzpomenout si, jak nejlépe na tu dálku dokázal, na slova, která byla vyslovena dříve.

Vaše knihy vás zradily, Pottere. Neřekly vám tu jedinou věc, kterou jste potřeboval vědět. Příběhy vás nemohou naučit, jaké je ztratit někoho, koho jste miloval. To je něco, čemu nikdy neporozumíte, pokud to nezažijete sám.

Nějak tak to bylo, jestli si dobře pamatuju, pomyslel si chlapec.

V místnosti ošetřovny s jejími zavřenými dveřmi a tělem ležícím ve skladu za nimi už uplynuly hodiny.

Harry pokračoval v zírání na svou hůlku, která mu ležela na klíně. Na ty drobné škrábance a šmouhy na jedenácti palcích cesmíny, na vady, kterých si nikdy předtím

nevšiml, protože je nikdy předtím tak zblízka nezkoumal. Rychlá mentální kalkulace říkala, že nemá důvod si dělat starosti, protože jestli toto bylo poškození, které se nasbíralo za šest nebo sedm měsíců, pak by s běžnou délkou života neměl hůlku spotřebovat celou. Tehdy by si nejspíš ještě dělal starosti, že by mu zabavili obraceč času, kdyby ve Velké síni prostě otevřeně vykřikl ‚má tu někdo obraceč času?‘, ale bývalo by jednoduché se předběžně zavázat, že po obědě najde někoho, kdo profesoru Kratiknotovi o dvě hodiny dříve pošle vzkaz, a pak by profesor Kratiknot mohl jít rovnou k Hermioně, nebo poslat svého patrona havrana ještě dlouho předtím, než by se k ní troll přiblížil. Nebo by se ten alternativní Harry mohl dozvědět, že už je pozdě? Že by slyšel o Hermionině smrti po obědě ještě předtím, než by si stihl zařídit nějaké posílání zpráv nazpět časem? Možná mezi základní postupy pro využití cestování časem patřilo zajistit si, že nikdy nebudete riskovat zjištění, že už je příliš pozdě, dokud jste se ještě nepřesunuli zpět. Na konci jeho hůlky teď byla malá chemická spálenina, nejspíš z kontaktu s kyselinou, na kterou částečně přeměnil trollův mozek, ale na podobné drobné ztráty dřeva se hůlka zdála dost robustní. Celý ten koncept potřeby ‚magické hůlky‘ byl vlastně čím dál tím podivnější, čím víc jste o něm

přemýšleli. Ačkoli jestli kouzla byla vždy vynalézána nějakým záhadným způsobem a nové rituály vytvářeny jako nové páky na neznámém stroji, možná by to mohlo znamenat, že lidé prostě jen pořád vynalézali rituály, které vyžadovaly hůlku, stejně jako vynalézali fráze jako ‚Wingardium Leviosa‘. Skutečně se zdálo, jako by magie měla v nějakém smyslu být téměř všemocná, a jistě by bylo pohodlné, kdyby Harry mohl prostě jen obejít konceptuální omezení, která lidem bránila vynalézt kouzla jako ‚Prostě Všechno Navždycky Uved’ Do Pořádku‘, ale s magií prostě nikdy nic nebylo tak jednoduché. Harry se znovu podíval na své mechanické hodinky, ale pořád ještě nepřišla ta chvíle.

Pokusil se seslat patrona s tím, že patronovi řekne, aby našel Hermionu Grangerovou. Jen pro případ, že by to všechno byla lež, falešná vzpomínka nebo jeden z kdo-ví-kolika-způsobů, kterými šlo kouzelníky přimět zavřít oči a snít. Pro případ, že skutečná Hermiona Grangerová byla naživu a někde držena, přesto, že sám cítil, jak ji život opouští. Pro případ, že by byl nějaký život po životě a pravý patron by ho třeba mohl dosáhnout.

Kouzlo ale nefungovalo, takže tento pokus žádné nové důkazy nepřinesl a nechal ho u nemilých předchozích závěrů.

Čas plynul, a pak plynul dál. Z venku byste jen viděli chlapce, který sedí, zírá na svou hůlku odtažitým pohledem, a každé dvě minuty nebo tak se podívá na hodinky.

Dveře do místnosti ošetřovny se *opět* otevřely.

Sedící chlapec vzhlédl s ledovým, smrtícím výrazem.

Pak se jeho výraz se zděšením rozpadl a chlapec vyskočil na nohy.

„Harry,“ řekl muž ve formální košili s knoflíčky pod černou vestou. Jeho hlas byl drsný. „Harry, co se děje? Ředitel tvé školy – objevil se v tom svém praštěném hábitu u mě v kanceláři a řekl mi, že Hermiona Grangerová je mrtvá!“

O chvíli později muže do místnosti následovala žena. Vypadala méně zmatená než muž, spíš vyděšená než užaslá.

„Tati,“ řekl chlapec nejistě. „Mami. Ano, je mrtvá. Nic jiného vám neřekli?“

„Ne! Harry, co se děje?“

Chvíli bylo ticho.

Chlapec se zase opřel o zeď. „Ne-nedokážu, nedokážu, nedokážu to.“

„O co jde?“

„Nedokážu předstírat, že jsem malý kluk, n– nemám na to teď sílu.“

„Harry,“ řekla žena slabě. „Harry –“

„Tati, víš jak ve fantasy knížkách musí hrdina před rodiči všechno schovávat, protože by, protože by tomu nerozuměli, reagovali by úplně hloupě a pletli se mu do cesty? Je to příběhový nástroj, že jo, aby hrdina všechno vyřešil sám a nespoléhal na rodiče. P– prosím nedělejte ze sebe tenhle příběhový nástroj, tati, ani ty, mami. Prostě... prostě nehrajte tu roli. Nebudte jako ten typ rodičů, kteří nemají pochopení. Ne– nekřičte na mě a nechtějte po mě věci, kterým nemůžu vyhovět. Protože já se propadl do úplně hloupého fantasy románu a teď je Hermiona – ne– nemám sílu to řešit.“

Pomalů, jako by měl končetiny jen zpola živé, si muž v černé vestě klekl vedle stojícího Harryho, aby měl oči na stejné úrovni se svým synem. „Harry,“ řekl, „potřebuju, abys mi hned teď řekl o všem, co se stalo.“

Chlapec se zhluboka nadechl a polkl. „Řekli mi, že Temný pán, kterého jsem porazil, může být pořád naživu. Jako by to nebyl p– příběh stovek pitomých knížek, že? A taky je možné, že ředitel mé školy, který je nejemocnějším kouzelníkem na světě, se zbláznil. A na Hermionu se někdo pokusil hodit vraždu nedávno předtím, než se stalo

tohle, ale jejím rodičům to samozřejmě nikdo neříkal. Student, kterého měla zabít, je synem Luciuse Malfoye, který je nejmocnějším politikem v kouzelnické Británii, a býval nejmocnějším služebníkem Temného pána. Pracovní místo profesora obrany na této škole má na sobě kletbu, nikdo to nikdy nevydrží dělat víc než rok, a mají rčení, že profesor obrany je vždycky podezřelý. Tento rok je profesorem obrany tajemný kouzelník, který se za minulé války postavil Temnému pánovi, a může, ale nemusí sám být zlý. No a profesor lektvarů celé roky usiloval o Lily Potterovou a z nějakých podivných psychologických důvodů by za tím celým mohl stát.“ Chlapcovy rty se hořce semkly. „Přijde mi to celé jako neuvěřitelně pitomý příběh.“

Muž, který tomu celému potichu naslouchal, se postavil. Položil chlapci ruku na rameno. „To stačí, Harry,“ řekl. „Slyšel jsem dost. Odcházíme odtud, hned teď, a bereme tě sebou.“

Žena se na chlapce dívala a v obličeji se jí zračila otázka. Chlapec se na ni podíval a přikývl.

Její hlas byl stísněný, když promluvila. „*Oni* nás nenechají, Michaela.“

„Nemají žádné právo nás zadržovat –“

„Právo? Jste *mudlové*,“ řekl chlapec. Hořce se usmál. „V právním řádu kouzelnické Británie máte práva asi jako myši. Žádného kouzelníka nezajímají vaše argumenty o *právech*, o *spravedlnosti*, ani se nebudou namáhat vás poslouchat. Nemáte žádnou *moc*, víš, takže se tím nikdo nemusí zabývat. Ne, mami, neusmívám se takhle, protože bych souhlasil s jejich přístupem k mudlům, usmívám se proto, že nesouhlasím s vaším přístupem k dětem.“

„Pak tedy,“ řekl profesor Michael Verres-Evans pevně, „se podíváme, co na tohle říká *skutečná* vláda. Mám známého poslance nebo tři –“

„Řeknou, že jste cvoci, příjemný pobyt v blázinci. A to ještě za předpokladu, že se k vám dřív nedostanou kouzelníci z ministerstva a nevymažou vám paměť. Slyšel jsem, že to tak s mudly řeší poměrně často. Řekl bych, že vyšší šarže v naší vládě s nimi mají nějakou vlastní dohodu. Možná sem tam dostanou nějaká léčivá kouzla, když někdo důležitý dostane rakovinu.“ Chlapec se znovu hořce usmál. „Taková je situace, tati, jak už máma sama ví. Nikdy by vás sem nepřivedli, ani vám nic neřekli, kdyby existovalo něco, co byste s tím mohli dělat.“

Mužova ústa se otevřela, ale nevycházela z nich žádná slova, jako by četl ze scénáře, ve kterém je popsáno, co by

starostlivý rodič měl v takové situaci dělat, ale který náhle skončil prázdnou stránkou.

„Harry,“ řekla žena slabě.

Chlapec se na ni podíval.

„Harry, stalo se ti něco? Vypadáš... jinak...“

„Petunie!“ řekl muž, jako by mu znovu začal fungovat jazyk. „Takové věci neříkej! Je prostě jen ve stresu, to je všechno.“

„No, mami, víš –“ chlapcův hlas se zlomil. „Jsi si jistá, že to chceš slyšet celé naráz, mami?“

Žena nepromluvila, ale přikývla.

„Mám takovou... víte jak školní psychiatr říkal, že mám problémy se zvládáním vzteku? No –“ Chlapec zastavil a polkl. „Nevím, jak vám to mám vysvětlit mami. Je to magická záležitost. Nejspíš to má co do činění s tím, co se stalo té noci, jak moji rodiče zemřeli. Mám... no, říkal jsem tomu tajemná temná stránka, a vím, že to zní jako vtip, ale *ověřoval* jsem to s... s prastarým telepatickým magickým kloboukem, abych se ujistil, že moje jizva ve skutečnosti *není* obývána duší Temného pána, a klobouk říkal, že pod ním je jen jedna osoba, a nemyslím, že by kouzelníci měli skutečné duše, protože i kouzelníci mohou utrpět poškození mozku, jenže –“

„Harry, zpomal, zpomal!“ řekl muž.

„– jenže ať už je to cokoli, je to *skutečné*, něco ve mně je, dávalo mi to sílu vůle, když bylo zle, dokud jsem byl naštvaný, mohl jsem čelit čemukoli, Snapeovi, Brumbálovi, celému Starostolci, moje temná stránka se nebála ničeho kromě mozkomorů. A nechoval jsem se hloupě, věděl jsem, že za používání své temné stránky možná budu muset zaplatit, a tak jsem pořád zkoušel přijít na to, jaká bude cena. Nezměnilo to moji magii, nezpůsobilo to trvalý posun přesvědčení, nezkusilo mě to odvést od mých přátel ani nic takového, takže jsem to používal kdykoli jsem musel a až pozdě jsem přišel na to, co doopravdy budu muset zaplatit –“ Chlapcův hlas se změnil skoro v šepot. „Přišel jsem na to vlastně až dnes... vždycky, když to použiju... spotřebovává to moje dětství. Zabil jsem tu věc, která dostala Hermionu. A nepostarala se o to moje temná stránka, byl jsem to já. Mami, tati, je mi to líto.“

Nastalo ticho vyplněné jen zvukem rozpadajících se masek.

„Harry,“ řekl muž a znovu poklekl, „potřeboval bych, abys začal znovu od začátku a vysvětlil to všechno mnohem pomaleji.“

Chlapec povídal.

Rodiče naslouchali.

O nějaký čas později se otec postavil.

Chlapec se na něj podíval a zašklebil se v hořkém očekávání.

„Harry,“ řekl muž, „Petunie a já tě odsud dostaneme tak rychle, jak jen to bude možné –“

„Nedělejte to,“ řekl chlapec varovně. „Myslím to vážně, tati. Ministerstvo kouzel není něco, čemu byste se mohli postavit. Představte si, že jsou finanční úřad nebo něco podobného, co nesnese odpor. V kouzelnické Británii si smíte pamatovat jen to, co si vláda myslí, že si pamatovat máte, a pamatovat si na existenci magie nebo na to, že máte syna jménem Harry, je privilegium, ne právo. A kdyby vám něco udělali, hráblo by mi a proměnil bych celé ministerstvo v jeden velký kráter. Mami, ty víš, jak to je, musíš zajistit, aby táta neudělal nějakou hloupost.“

„Synu –“ Muž si mnul spánky. „Možná bych to neměl říkat teď, ale... jsi si jistý, že to, o čem mluvíš, je opravdu magická temná stránka, a ne něco normálního pro chlapce tvého věku?“

„Normálního,“ řekl chlapec s pečlivou trpělivostí. „Jak přesně normálního? Mohl bych to zkontrolovat znovu, ale jsem si celkem jistý, že o ničem takovém se v příručce *Děti: návod pro rodiče* nepíše. Moje temná stránka není nějaký

emoční stav, jsem *díky ní chytřejší*. Aspoň jistými způsoby. *Předstíráním* něčeho se chytřejším neuděláš.“

Muž si mnul čelo. „No... je tu takový popsáný fenomén. Děti někdy procházejí biologickým procesem, který u nich způsobuje naštvanost a chmury a někdy potemní, a ten proces taky zároveň zvyšuje jejich inteligenci a jejich výšku –“

Chlapec se znovu opřel o zeď. „Ne, tati, nejde o to, že by na mě šla puberta. Ptal jsem se svého mozku, ale ten si pořád myslí, že holky jsou fuj. Ale jestli si to chceš myslet, klidně. Možná bude lepší, když mi nebudeš věřit. Jenom –“ Chlapcův hlas se zalknul. „Jenom jsem o tom nedokázal lhát.“

„Dospívání nemusí fungovat úplně takhle, Harry. Může nějaký čas trvat, než si začneš všímat děvčat. Jestli sis tedy už dávno jedné nevši –“ a muž se náhle přerušil.

„Nevnímal jsem Hermionu tímhle způsobem,“ zašeptal chlapec. „Proč si pořád všichni myslí, že to musí být o tomhle? Je to k ní neuctivé, myslet si, že by ji někdo mohl mít rád jen takhle.“

Muž viditelně polknul. „Každopádně synu, snaž se zůstat v bezpečí, a my se budeme snažit tě odsud dostat, rozumíme si? Ne aby sis myslel, že ses doopravdy dal na

temnou stranu. Víím, že jsi zažil, ehm, něco, co jsem nazýval tvoje Ender Wiggin chvílky –“

„Myslím, že Ender už je *dávno* za námi, a teď nás čeká Ender, když termiřané zabijou Valentinu.“

„Sprostárny!“ řekla žena, a pak jí ruka vystřelila, aby si zakryla pusú.

Chlapec promluvil unaveně. „To nejsou tihle termiřani, mami. Jsou to hmyzáci, mimozemšťani. No nic.“^[1]

„Harry, to je přesně to, co říkám, že by sis neměl myslet,“ řekl pevně profesor Verres-Evans. „Neměl bys věřit, že se měníš ve zlého. Neměl bys nikoho zraňovat, riskovat zranění, nebo se zabývat jakoukoli černou magií, a my s mámou budeme zkoušet zařídít, abychom tě z téhle situace dostali. Je to jasné, synu?“

Chlapec zavřel oči. „Byla by to skvělá rada, tati, kdyby tohleto celé byl komiks.“

„*Harry* –“ začal muž.

„Policie nemůže nic udělat. Armáda nemůže nic udělat. Nejmnocnějši kouzelník na světě nemůže nic udělat, a ten už to zkoušel. Není fér k náhodným kolemjdoucím předstírat, že jsi Batman, když s tím přístupem nedokážeš skutečně všechny ochránit. A já jsem právě převedl, že nedokážu.“

Na čele profesora Michaela Verrese-Evanse se třpytily kapičky potu. „Teď mě dobře poslouchej. Bez ohledu na to, co jsi četl v knihách, ty nejsi někdo, kdo by *měl* kohokoli chránit! Nebo se zaplétat do nebezpečných věcí! Do naprosto ničeho nebezpečného! Prostě se drž stranou od *všeho*, od všech těch bláznivín v tomhle tom blázinci, a my tě odsud dostaneme hned, jak to bude možné.“

Chlapec se pátravě zadíval na svého otce a pak na svou matku. Pak se znovu podíval na hodinky.

„Ukázkový závěr,“ řekl chlapec.

Pak přešel ke dveřím ven a rozrazil je.

Dveře se otevřely s třísknutím, které přimělo Minervu nadskočit na místě, kde stála, a než měla čas na něco pomyslet, z místnosti vypochoďoval Harry Potter a zíral přímo na ni.

„Přivedli jste moje rodiče *sem*,“ řekl Chlapec-který-přežil. „Do *Bradavic*. Kde se kolem plíží Vy-víte-kdo nebo *kdosí*, kdo cílí na mé přátele. Co jste si vlastně mysleli?“

Neodpověděla, že celou dobu myslela na Harryho, jak sedí před dveřmi do skladu s Hermioniným tělem a odmítá se pohout.

„Kdo další o tom ví?“ dožadoval se Harry Potter. „Viděl je s vámi někdo?“

„Pan ředitel je sem přivedl –“

„Chci, aby odsud *okamžitě* zmizeli, než si jich všimne někdo další, obzvlášť ne Vy-víte-kdo, ale taky ne profesor Quirrell nebo profesor Snape. Prosím pošlete svého patrona za panem ředitelem a vzkazte mu, že je musí okamžitě přenést zpátky. Nezmiňujte mé rodiče jménem, ani jako lidi, pro případ, že by to někdo mohl slyšet.“

„Přesně tak,“ řekl profesor Verres-Evans a pochmurně přikyvoval z místa, kde stál přímo za chlapcem, s Petunií o krok za sebou. Jeho ruka pevně spočívala na Harryho rameni. „Dokončíme svůj hovor s naším synem doma.“

„Vteřinku, prosím,“ řekla Minerva s reflexivní zdvořilostí. Její první pokus o patrona selhal, což byla za jistých okolností nevýhoda tohoto kouzla. Nebylo to poprvé, co se o to snažila, ale zdálo se, že trochu vyšla ze cviku –

Minerva tu myšlenku potlačila a soustředila se.

Když byla zpráva odeslána, obrátila se zpět na profesora Verrese-Evanse. „Pane,“ řekla, „obávám se, že pan Potter nesmí opustit bradavickou školu –“

Když konečně dorazil Albus, už došlo i na křik, když se mudlovský muž vzdal své důstojnosti. Alespoň na jedné ze stran sporu došlo na křik. Minerva do toho nedokázala dát

srdce. Popravdě nedokázala věřit slovům, která musela vypouštět z úst.

Když se profesor otočil, aby se začal hádat s ředitelem, Harry Potter, který doposud zůstával potichu, promluvil. „Tady ne,“ řekl Harry. „Můžete se s ním dohadovat kdekoli jinde, ale ne v Bradavicích, tati. Mami, prosím, ujisti se, že táta nezkusí nic, kvůli čemu by se dostal do konfliktu s ministerstvem.“

Obličej Michaela Verrese-Evanse se zkroutil. Otočil se a podíval se na Harryho Pottera. Když se ozval jeho hlas, byl ochraptělý a doprovázely ho slzy v očích. „Synu – co to děláš?“

„Víš úplně přesně, co dělám,“ řekl Harry Potter. „Všechny ty komiksy jsi četl dávno předtím, než jsi mi je dal. Něčím jsem si prošel, trochu při tom dospěl, a teď chráním své příbuzné. Vlastně je to ještě jednodušší – víš, co dělám, protože ses pokusil udělat to samé. Nechávám své milované okamžitě vyvést z Bradavic, o nic jiného nejde. Pane řediteli, prosím dostaňte je odsud, než Vy-víte-kdo objeví, že jsou tady, a označí si je jako cíle.“

Michael Verres-Evans se divoce rozběhl k Harrymu, a pak se náhle všechen jeho pohyb zastavil zrovna ve chvíli, kdy byl mudlovský muž nakloněn vpřed.

„Omlouvám se,“ řekl ředitel potichu. „Brzy se můžeme bavit dál. Minervo, byl jsem s těmi druhými, když jsi volala, čekají ve tvé kanceláři.“

Ředitel se posunul vpřed, jako by klouzal, dokud nestál mezi zamrzlým mužem a ženou, a zase se objevil záblesk ohně.

Pohyb pokračoval.

Minerva se podívala na Harryho.

Nenapadalo ji, co říci.

„Chytrý tah, přivést je sem,“ řekl Harry Potter. „Nejspíš to poškodí náš vztah. Zatraceně, jen jsem chtěl zůstat o samotě do zatraceného oběda. Což,“ chlapec se podíval na hodinky, „už stejně je teď. Půjdu se rozloučit s Hermionou, o samotě, to zabere méně než dvě minuty, slibuji, a pak vyjdu ven a půjdu něco sníst, což bych beztak udělal. *Nevyrušujte* mě během těch dvou zatracených minut, nebo mi hrábne a někoho zabiju, a to myslím vážně, profesorko.“

Chlapec se otočil a nakráčel do malé místnosti, otevřel zadní dveře do skladu, kde bylo uloženo tělo Hermiony Grangerové, a nakráčel dovnitř, než stihla vymyslet, co říci. Dveřmi stihla zahlédnout scénu, o které věděla, že by ji žádné dítě vidět nemělo –

Dveře se zabouchly.

Bez přemýšlení vyrazila vpřed.

Na půli cesty ke dveřím se zastavila.

Její mysl byla pořád ještě pomalá a bolavá a ta její část, kterou Harry Potter nazval obrazem přísné učitelky neživotně žvatlala o nevhodném chování dětí. Její zbytek si nemyslel, že je dobrý nápad nechávat jakékoliv dítě, ani Harryho Pottera, v místnosti s krvavým tělem své nejlepší přítelkyně. Ale představa, že by otevřela dveře, nebo si vynucovala jakýkoliv druh autority, se jí nezdála moudrá. Neměla, jakou správnou věc by mohla udělat nebo říct, nebo jestli nějaká správná možnost byla, nepřišla na ni.

Velmi pomalu uběhla minuta a půl.

Když se dveře znovu otevřely, zdálo se, že se Harry změnil, jako by ta minuta a půl trvala celé životy.

„Zapečete tu místnost,“ řekl Harry potichu, „a pojďme, profesorko.“

Přešla ke dveřím skladiště. Nedokázala se nepodívat dovnitř, a viděla zaschlou krev, prostěradlo, zakrývající dolní půlku, horní půlku s kůží jako vosková panenka a zavřené oči Hermiony Grangerové. Něco v ní znovu začalo plakat.

Zavřela dveře.

Její prsty se chopily hůlky a její ústa bez myšlenek vyslovila kouzla a ochrany, aby místnost zapečetila proti vstupu.

„Profesorko McGonagallová,“ řekl Harry zvláštním, mechanickým hlasem, „máte ten kámen? Ten, co mi dal pan ředitel? Měl bych ho zase přeměnit na drahokam, ukázal se být užitečný.“

Její oči automaticky sklouzly k prstenu na Harryho levém malíčku, a všimly si prázdného místa, kde býval drahokam. „Zmíním se o tom panu řediteli,“ odpověděla její ústa.

„Mimochodem, je to známá taktika?“ řekl Harry pořád tím zvláštním hlasem. „Nosit u sebe něco velkého, přeměněného na něco malého, co pak jde použít jako zbraň? Nebo je to jen obvyklé cvičení pro trénink přeměňování?“

Vzdáleně zakroutila hlavou.

„Dobře, tak pojďme.“

„Ještě –“ zastavila se. „Obávám se, že mám ještě něco, co musím zařídit, hned teď. Slíbíte mi, že budete v pořádku a půjdete přímo do Velké síně a něco sníte, pane Pottere?“

Chlapec slíbil (s výhradou výjimečných a nepředvídatelných okolností, s čímž se nepřela) a pak

vyšel z místnosti.

To, co ji čekalo... určitě nebude o nic jednodušší, a vlastně to může být i o dost složitější.

Minerva došla ke své kanceláři. Šla rychlým krokem, protože jít pomalu by bylo nezdvořilé.

Otevřela dveře do své kanceláře.

„Paní Grangerová,“ řekl její hlas, „pane Grangere, je mi to tak strašně líto –“

92. Role, část 3. – Harryho služebník `{{"chapter":92, "link":"https://archetypal.cz/2021/92-role-cast-3/","id":35919}}`

Už nezbývalo nic, co by se dalo udělat.

Už nezbývalo nic, co by se dalo naplánovat.

Už nezbývalo nic, co by se dalo vymyslet.

Do této prázdnoty vstoupila nová nejhorší vzpomínka – Chlapec-který-přežil-narozdíl-od-své-nejlepší-přítelkyně se ploužil spolu s ozvěnou dlouhými chodbami směrem k Velké síni. Všechnu energii myslet už vyčerpал a jeho mysl začínala vyvrhovat myšlenky jako třeba obraz Hermiony, jak kráčí vedle něj, a bezeslovné koncepty jako *To už se nikdy nestane*, dokud druhá část nevykřikla *Ne* a neumlčela tu první odhodláním přivést ji zpátky, jenže hlas té druhé části už začínal být unavený a ta první se zdála být neúnavná. Další část jeho mysli trvala na tom, že by si měl projít, co říkal profesorce McGonagallové a tátovi a mámě, ačkoli se je jen snažil odsud co nejrychleji dostat a už v tu chvíli neměl dostatek mentálních sil. Jako by si snad býval mohl vést lépe, kdyby víc zapojil svou vadnou vůli. Co zbude z jeho vztahu k rodičům si teď Harry netroufal hádat.

Konečně došel na křižovátku, kde na místě, které by si vybral člověk, který by chtěl zastihnout někoho jdoucího z ošetřovny do Velké síně, čekal starší kluk v zeleně lemovaném černém hábitu a potichu si četl v učebnici.

Harry na sobě měl plášť neviditelnosti, samozřejmě, oblékl si ho hned, jak opustil kancelář, a byl tak chráněn před téměř všemi formami detekce magií. Nebyl důvod věci ulehčovat někomu, kdo by se ho mohl snažit najít a zabít. A Harry byl téměř rozhodnut prostě jít dál, aniž by zjišťoval, o co jde, když rozpoznal tvář zmijozelského chlapce.

V tu chvíli se Harrymu rozsvítilo. Samozřejmě, jedním ze studentů, kteří ve škole zůstávali přes Velikonoce, by přirozeně byl i –

„Čekáš tu na mě,“ řekl Harry nahlas, aniž by si sundal plášť.

Zmijozel uskočil, udeřil se hlavou o zeď, páťácká učebnice Formulí mu vypadla z rukou, a rozhlížel se s očima doširoka otevřenýma.

„Ty jsi –“

„Neviditelný. Ano. Prostě řekni, co jsi mi chtěl.“

Lesath Lestrangle se vyškrábal na nohy, postavil se do pozoru a vychrlil: „Můj pane, udělal jsem správnou věc – myslel jsem, že byste si nepřál, abych vystoupil před

ostatními, protože by mohli získat podezření, že jsme ve spojení – myslel jsem si, že kdybyste si přál moji pomoc, povolal byste si mě –“

Bylo neuvěřitelné, kolik se našlo různých způsobů, jak hloupostí zabít svého nejlepšího přítele.

„Já –“ Lesath zaváhal, a pak dodal nesmělým hlasem, „jsem se mýlil, že?“

„Jednal jsi přesně tak, jak jsi za daných okolností měl. Byl jsem to já, kdo se zachoval hloupě.“

„Je mi to líto, můj pane,“ zašeptal Lesath.

„Kdybys se mnou býval šel, dokázal bys toho trolla zabít?“ To nebyla úplně správná otázka, správná otázka by zněla, jestli Harry sám by Lesatha považoval za dostačujícího a vyrazil s ním o šedesát vteřin dřív, ale přesto...

„Já... nejsem si jistý, můj pane... nejsem vítán na zmijozelském kroužku duelů, nenaučil jsem se gesta Smrtící kletby – mám si ta umění nastudovat, abych vám mohl lépe sloužit, můj pane?“

„Pořád trvám na tom, že nejsem tvůj pán,“ řekl Harry.

„Ano, můj pane.“

„Ačkoli,“ řekl Harry, „a to není příkaz, jen poznámka, každý by měl vědět, jak se bránit, obzvlášť ty. Jsem si jistý,

že profesor obrany by ti s tím aspoň v obecné rovině pomohl, kdybys ho požádal.“

Lesath Lestrangle se uklonil a řekl, „Ano, můj pane, poslechnu váš příkaz, jestli to půjde, můj pane.“

Harry by si postěžoval na nepochopení, kdyby nebyl pochopen zcela přesně.

Lesath odešel.

Harry zíral do zdi.

Upřímně si myslel, že už prošel všechny ty rozličné způsoby, jakými se zachoval hloupě, když už nad tím strávil půl dne bádání.

To ale očividně byla jen další známka jeho přehnané sebedůvěry.

Chápeme, co jsme pokazili? řekla jeho zmijozelská stránka chladně.

Ano, pomyslel si Harry.

Tvoje etické rozpaky beztak nedávají smysl. Nesnažíš se Lesatha oklamat. Udělal jsi přesně to, co si Lesath myslí, že jsi udělal. Nemusel by sis ani vymýšlet výmluvy, proč ti Lesath pomáhá, stačilo by jen říct, že si od něj vybíráš dluh za záchranu před šikanou, bylo u toho šest svědků. Hermiona zemřela, protože jsi opomněl nesmírně důležitý zdroj, a Lesatha jsi opomněl, protože... proč?

Protože mít Lesatha Lestrangle za služebníka se zdá být trochu temnopánovské? řekl Mrzimor upejpavým mentálním hláskem. Chci říct... to rozhodnutí bylo nejspíš víceméně moje...

Harryho zmijozelská stránka na to nezareagovala slovy, jen vyzařovala pohrdání a probleskla obraz Hermionina těla.

Nech toho! zakřičel Harry uvnitř.

Příště, řekl ledově Zmijozel, bych navrhoval, abychom strávili víc času přemítáním o tom, co je efektivní a účinné, a méně času starostmi o to, co by se mohlo zdát trochu temnopánovské.

Chápu, řekl Harry, *zařídím se podle toho.*

Ne, nezařídíš, řekl Zmijozel. *Vymyslíš si pro svoje malicherné obavy další racionalizace. Začneš mi naslouchat teprve, až ti zemře další přítel.*

Harry si pomalu dělal starosti, že začíná šílet. Konverzace, které vedl s hlasy ve své hlavě, většinou takhle nevypadaly.

Chlapec-který-přežil

bolest

Harry Verres se ploužil sám

bolí

Harry pokračoval v chůzi tichými chodbami.

„Jak se daří panu Potterovi?“ dotazoval se profesor Quirrell. Na tom muži bylo něco napjatého, nedalo se to úplně nazvat *ustaraností*, spíš vypadal jako útočník, který vyhlížel vhodnou chvíli k výpadu. Grangerovi sotva odešli s madam Pomfreyovou, když profesor obrany zaklepal na dveře její kanceláře, vstoupil, aniž by čekal na vyzvání, a promluvil dřív, než stihla něco říci. Část Minervy se vzdáleně podívovala, jestli Harry Potter ten zvyk nebýt si vědom bolesti ostatních, když jeho mysl byla něčím zaměstnána, nepřevzal od profesora obrany, nebo jestli šlo jen o dětskou vlastnost, ze které tento muž nějak nedokázal vyrůst.

„Pan Potter už nestojí na stráži u těla slečny Grangerové,“ řekla a do svého hlasu vložila trochu chladu, který cítila. Byla si jistá, že profesor obrany nepocituje tolik smutku jako ona, o Hermioně Grangerové nepromluvil ani slovo. A ještě na ni přišel s *požadavky* – „Myslím si, že sešel dolů na oběd.“

„Neptám se vás na jeho *fyzický* stav! Už jste – nebo on –“ Profesor Quirrell udělal ostré gesto, jako by chtěl naznačit koncept, pro který nenachází slova.

„Nijak zvlášť,“ řekla. Byla asi třicet vteřin od toho, aby profesora obrany vykázala ze své kanceláře.

Profesor Quirrell začal v malém prostoru její kanceláře přecházet sem a tam. „Slečna Grangerová byla ta jediná, jejíž názory ho skutečně zajímaly – když je pryč, všechny brzdy na chlapcově ukvapenosti jsou pryč. Teď už to vidím. Kdo ještě zbývá? Pan Longbottom? Pan Potter ani nepředstírá, že by si byli rovni. Kratiknot? Jeho goblinská krev by podporovala myšlenku pomsty. Pan Malfoy, kdyby se vrátil? K čemu by dospěli? Snape? Chodící pohroma. Brumbál? Pche. Věci teď směřují ke katastrofě, a musí být odkloněny směrem, kterým by se přirozeně nevydaly. Komu by pan Potter mohl naslouchat? S kým by si za běžných okolností nepromluvil? Učil ho Cedric Diggory, ale jakou radu by pan Diggory mohl poskytnout? Nevíme. Pan Potter se dlouhou dobu bavil s Remusem Lupinem. Tomu jsem pozornost nevěnoval. Věděl by Lupin, jaká slova vyslovit, jaký skutek vykonat, jakou oběť učinit, aby změnil směr chlapcova směřování?“ vychrlil na ni profesor Quirrell. „Utěšoval Remus Lupin jako člen Fénixova řádu truchlící a brzdil ty, kteří se chtěli pustit do ukvapených činů?“

„To není špatná myšlenka,“ řekla pomalu. „Myslím, že pan Lupin byl často hlasem, který brzdil Jamese Pottera, když ještě byli v Bradavicích.“

„James Potter,“ řekl profesor Quirrell a jeho oči se zúžily. „Chlapec se Jamesi Potterovi moc nepodobá. Jak moc jste si jistá šancí na úspěch tohoto plánu? Ne, to je špatná otázka, nejsme omezeni na jediný plán. Jste si jistá, že tento plán bude *dostačující*, a že nepotřebujeme další? Ale když už se takto ptám, odpověď je jasná. Cesta k pohromě musí být odvracena v každém možném bodě.“ Profesor obrany pokračoval v přecházení kanceláří, dosáhl jedné stěny, otočil se na patě a rázoval ke druhé.

„Omlouvám se, profesore,“ ani se nesnažila skrýt ostří ve svém hlase, „ale mám už toho dnes víc než dost. Prosím odejděte.“

„Vy.“ Profesor Quirrell se otočil a ona zjistila, že se teď dívá přímo do jeho ledově modrých očí. „Vy byste byla ta první, u koho by mě hned po slečně Grangerové napadlo, že byste dokázala toho chlapce odvrátit od hloupostí. Udělala jste vše, co bylo možné? Samozřejmě, že ne.“

Jak si mohl *dovolit* něco takového. „Jestli už nic dalšího nemáte, profesore, *odejděte*.“

„Už si váš spolek odvodil, kdo skutečně jsem?“ Ta slova byla vyslovena s klamnou mírností.

„Vlastně ano. A teď –“

Čistá magie, syrová moc jako blesk vtrhla do místnosti, duněla jí v uších jako hrom, který ohlušil její další smysly,

papíry na jejím stole se rozletěly ne nějakým vykouzleným větrem, ale silou přívalu magické moci.

Pak ta moc zase ustoupila a jen certifikát o smrti Hermiony Grangerové pomalu poletoval vzduchem k zemi.

„Jsem David Monroe a postavil jsem se Voldemortovi,“ řekl muž stále ještě mírným tónem. „Slyšte moje slova. Tomu chlapci nesmí být dovoleno v tomto stavu mysli pokračovat. Stane se *nebezpečným*. Je možné, že už jste udělala vše, co jste mohla. Něco takového ovšem vídám jen zřídka, a většinou to bývají jen řeči a ne činy. Spíše mám podezření, že jste udělala jen to, co máte ve zvyku. Nedokážu skutečně chápat, co vede ostatní, aby překračovali svá omezení, protože jsem ta omezení nikdy neměl. Lidé zůstávají překvapivě pasivní i když čelí jisté smrti. Strach z veřejného zostuzení nebo ztráty obživy lidi vedou k extrémům a k prolomení zvyklostí mnohem častěji. Na druhé straně války měl Temný pán výborné výsledky s kletbou Cruciatus, kterou uvážlivě používal na své služebníky se znamením. Ti trestu nemohli uniknout jinak než úspěchem, k tomu, jak moc se snažili, se nepřihlíželo. Představte si teď jejich stav mysli v sobě, a zeptejte se, jestli jste skutečně *udělala vše, co jste mohla*, abyste Harryho Pottera odvrátila od jeho směřování.“

„Jsem Nebelvírka a nenechávám se hnát strachem,“
utrhla se. „A vy se v mé kanceláři budete chovat slušně!“

„Já strach považuji za skvělou motivaci, a je to strach, co teď motivuje mne. Vy-víte-kdo přes všechny ty hrůzy pořád měl jisté hranice. Je mým profesionálním úsudkem kouzelníka učeného téměř tolik jako Brumbál nebo Ten-jenž-nesmí-být-jmenován, že ten chlapec by se mohl přidat do řad těch, jejichž rituály byly vepsány do náhrobních kamenů celých zemí. Toto není planá obava, McGonagallová, protože už jsem jej slyšel pronést věci, které vzbuzují nejvážnější obavy.“

„Zbláznil jste se? Myslíte si, že pan Potter by mohl – to je neskutečné, pan Potter by v žádném případě –“

Její myslí proletěl obraz skleněného fleku na ocelové kouli.

„– pan Potter by nic takového *neudělal!*“

„Není nutné, aby to záměrně chtěl. Kouzelníci jen málokdy schválně přivodí svou zkázu. Pan Potter vám nemusí připadat zlomyslný. Nepřipadá vám ale lehkomyšlný, když se zaměří na nějaký cíl? Opakuji, že mám konkrétní důvody pro *nejhorší možné* obavy!“

„Mluvil jste o tom s ředitelem?“ řekla pomalu.

„To by bylo horší než zbytečné. Brumbálovi ten chlapec nenaslouchá. Přinejlepším bude dost moudrý na to, aby to

věděl a nic nezhoršil. U sebe postrádám potřebný stav mysli. Vy jste ta, která – ale vidím, že stále čekáte, že vás zachrání druzí.“ Profesor obrany se od ní obrátil a rázoval ke dveřím. „Myslím, že to proberu se Severusem Snapem. Ten muž je sice chodící pohroma, ale rozpozná skutečnost, a možná bude mít i větší pochopení pro náladu toho chlapce. Co se vás týká, madam, představte si sama sebe na konci svého života s vědomím, že Británie – ale ne, vy Británii nepovažujete za svou skutečnou vlast, že? Představte si sebe na konci svého života, když se temnota bude prožírat blednoucími zdmi Bradavic, s vědomím, že vaši studenti zemřou s vámi, jak vzpomínáte na tento den a uvědomujete si, že tu byly ještě další věci, které jste mohla udělat.“

93. Role, část 4. – Rodiče a autority `{{"chapter":93, "link":"https://archetypal.cz/2021/93-role-cast-4/","id":36233}}`

Harry vkročil do Velké síně, jedinkrát se rozhlédl, nabral si dostatek kalorií, aby se udržel naživu, vyšel ven, znovu přes sebe přehodil plášť a našel si malý výklenek, ve kterém mohl jíst. Vidět studenty u jejich stolů –

Cítit znechucení, když se díváš na druhé lidi, není dobré znamení, řekl Mrzimor. Není rozumné je vinit z toho, že neměli tvé možnosti a nemohli se naučit to, co ses naučil ty. Nečinnost ve vyhrocených chvílích nemá nic společného se sobeckostí. Máme tendenci držet se normálnosti – když se srazila letadla na Tenerife, pár lidí vyběhlo ven a zachránilo se, ale většina lidí prostě jen nečinně seděla na svých sedadlech, zatímco letadlo s nimi doslova shořelo. Vzpomeň si, jak dlouho trvalo tobě, než ses doopravdy dal do pohybu.

Něco nenávidět ničemu užitečnému nepomůže, řekl Nebelvír. Jen to podlomí tvůj altruismus.

Zkus vymyslet nějakou tréninkovou metodu, kterou by se tomu pro příště dalo předejít, řekl Havraspár.

Tak já se přihlásím s odhadem výsledku pokusu, řekl Zmijozel, vždycky budeme pozorovat přesně to, co by bylo předpovězeno hypotézou, že lidem není pomoci, nelze je nic

naučit, a nikdy nám s ničím důležitým nepomůžou. Taky potřebujeme nějaký způsob, jak si zaznamenávat, kolikrát už jsem měl pravdu.

Harry hlasy ve své hlavě ignoroval a jen pojídal toasty tak rychle, jak jen dokázal. Nebyla to podle jeho soudu správná výživa, ale jednorázové výjimky neuškodí, pokud si to další den vynahradí.

Zrovna ukousnul sousto, když odnikud přilétla stříbrně zářící silueta fénixe a řekla hlasem unaveného starého muže: „Prosím sundej si plášť, Harry, potřebuji ti doručit dopis.“

Harry se trochu zakuckal, spolkl kousek toastu, který málem vdechl, postavil se, sundal si plášť, nahlas řekl: „Vyříd' Brumbálovi, že souhlasím,“ a pak se zas posadil a pokračoval v pojídání svých toastů.

Než Albus Brumbál přišel k Harryho výklenku, všechny toasty už byly pryč. V ruce nesl složené listy papíru – skutečného papíru s linkami, ne kouzelnického pergamene.

„Je to –“ řekl Harry.

„Od tvého otce a matky,“ řekl starý kouzelník. Brumbál mu složené listy beze slova podal, a Harry je beze slova přijal. Starý kouzelník zaváhal a pak potichu řekl:

„Profesor obrany mi řekl, abych se zdržel rad, a já jsem

došel ke stejnému závěru, když jsem měl čas se zamyslet. Zabralo mi příliš dlouho, než jsem se naučil ctnostem ticha. Ale jestli se mýlím, stačí říct –“

„Nemýlíte se,“ řekl Harry. Při pohledu na složené linkované papíry v břiše cítil nevolnost, čímž mu jeho tělo signalizovalo silně pesimistickou předpověď. Jeho rodiče by ho sice ve skutečnosti nevydělili, a nebylo toho mnoho, co by mu udělat *mohli* (některé jeho části měly pořád hluboce zakořeněný strach z toho, že mu zakážou dívat se na televizi, přestože to teď skoro nedávalo smysl). Ale překročil hranice role, jakou rodiče očekávají od dětí, které jsou podle jejich vnitřního přesvědčení na společenském žebříčku níže. Bylo by hloupé očekávat jinou reakci než pohoršenou zlost či bouři spravedlivého hněvu, když jste se takhle chovali k někomu, kdo si myslel, že nad vámi má mít navrch.

„Až si to přečteš,“ řekl ředitel, „věřím, že bys hned měl přijít do Velké síně, Harry. Zazní něco, co určitě chceš slyšet.“

„Pohřby mě nezajímají –“

„Ne. O to nejde. Prosím, Harry, přijdi hned jak dočteš, a přijdi bez svého pláště. Můžeš to udělat?“

„Ano.“

Starý kouzelník odešel.

Harry se musel k otevření dopisu nutit. Nejdůležitější bylo ochránit své zranitelné přátele a vztahy před nebezpečím, možná to bylo kliše, ale pokud až Harry dokázal posoudit, platilo to. Poškozené vztahy mohou být opraveny později.

V prvním dopise stálo psacím písmem, na které se Harry musel pečlivě soustředit, aby ho přečetl:

Synu,

Nezáleží na tom, co jsi četl v knihách. Snažit se nás ochránit je méně důležité než mít dospělé, kteří ti v potížích mohou pomoci. Rozhodl ses, aniž bys to s námi probral, že bychom tě opustili kvůli Tvé ,temné stránce'. Shakespearův duch ví, že jsem v minulém roce viděl věci, o kterých se mé filosofii ani nezdálo – někdy si říkám, že si ze mě Tvá máma jen tropí šprýmy, a sociálka Tě odvedla ve chvíli, kdy jsem si začal myslet, že můžeš kouzlit – takže nemůžu popřít možnost, že sis vyvinul něco jako... nejsem si jistý, jak to nazvat, ale ,temná stránka' se jeví jako předčasné, když nevíme, co se děje. Jsi si jistý, že v Tobě třeba jen nerozkvétá talent k telepatii, se kterým bys pak přebíral myšlenky dalších kouzelníků kolem sebe? Jejich myšlenky by se mohly zdát dítěti, které vyrostlo v přičetnější civilizaci, zlé. Samozřejmě připouštím, že jsou to jen mé nepodložené spekulace, ale Ty bys určitě neměl dělat ukvapené závěry.

Dvě nejdůležitější věci, které Ti musím říct, jsou tyto. Zaprvé, synu, mám naprostou důvěru v tvoji schopnost zůstat na světlé straně Síly tak dlouho, jak jen budeš chtít, a mám naprostou důvěru v to, že budeš chtít. Kdyby Ti nějaký zlý duch šeptal do ucha hrozné návrhy, prostě ty návrhy ignoruj. Cítím, že bych měl zdůraznit, že bys měl toho zlého ducha pečlivě ignorovat i v případech, kdy navrhuje věci, které zní jako skvělé a kreativní myšlenky, a doufám, že Tě nemusím upomínat na Incident s vědeckým projektem, který by, připouštím, dával mnohem větší smysl, kdyby ses skutečně potýkal s démonickou posedlostí.

Druhá věc, kterou musím říci, je, že se nepotřebuješ bát, že bychom Tě máma nebo já kvůli Tvé ‚temné stránce‘ opustili. Možná jsme nečekali, že získáš magické síly nebo si vyvineš přichylnost k černé magii, ale očekávali jsme, že z Tebe bude puberták. Což, když o tom zauvažuješ z perspektivy svého nebohého otce, je u dítěte, které se už ve věku devíti let zúčastnilo rituálu vyvolávání rovnou pěti požárních vozů, dostatečně děsivá představa. Děti rostou. Nebudu Ti lhát a říkat, že nám budeš připadat stejně blízký ve dvaceti, jako nám připadáš teď. Ale Tvoje máma i já k Tobě budeme mít právě tak blízko, když budeme staří a šediví a budeme otravovat roboty v domově důchodců. Děti vždycky dospívají a odrůstají od svých rodičů, a rodiče jim vždycky sotva stačí a

cpou jim své užitečné rady. Děti odrůstají a jejich osobnost se mění a dělají věci, které by si jejich rodiče nepřáli, jednají s rodiči bez respektu, nechávají je vyvést ze svých kouzelnických škol, a rodiče je stejně dál milují. Tak je to v Přírodě zařízeno. Ačkoli pro případ, že jsi ještě nedosáhl puberty, a Tvoje pubertální roky budou ještě poměrně horší než tohle, bych si rád vyhradil právo tento přístup přehodnotit.

Bez ohledu na to, co se děje, si pamatuj, že Tě milujeme a vždycky budeme milovat, ať se děje cokoli. Nevím, jestli naše láska má podle Tvých pravidel nějakou magickou moc, ale jestli má, neváhej ji povolat.

A když už jsme si vyjasnili tohle... Harry, to, co jsi udělal, není přijatelné. A myslím si, že to víš. A také vím, že toto není správná chvíle na to, abych Tě o tom poučoval. Ale musíš nám napsat a sdělit, co se děje. Velmi dobře chápu, proč jsi nás chtěl okamžitě dostat ze školy pryč, a vím, že Tě nemůžeme k ničemu nutit, ale prosím, Harry, buď rozumný a uvědom si, jak vyděšení z toho musíme být.

Rád bych Ti řekl, že máš absolutně zakázáno zaobírat se jakoukoli magií, kterou by dospělí kolem Tebe považovali za i jen trochu nebezpečnou, ale co já vím, třeba učitelé u vás ve škole každé pondělí vyučují nekromancii pro pokročilé.

Prosím, prosím, buď tak opatrný, jak jen to situace dovoluje,

ať už je jakákoli. Přes Tvůj velmi rychlý souhrn nemáme nejmenší tušení, co se děje, a doufám, že nám o tom napíšeš tolik, kolik jen bude možné. Je jasné, že jsi, alespoň některými způsoby, vyrostl, a budu se snažit nejednat jako rodič z knihy pro děti, který věci jen zhoršuje – ačkoli doufám, že oceníš, jak těžké to je – a Tvoje máma mi řekla celou řadu děsivých věcí o tom, jak kouzelnictví zůstává utajené, a jak bych Tě mohl dostat do problémů, kdybych dělal vlny. Nemůžu Ti říct, aby ses vyhnul všemu nebezpečnému, protože sama Tvá škola je nebezpečná a Tvůj ředitel Tě nenechá odejít. Nemůžu Ti říct, abys na sebe nebral zodpovědnost za věci, které se dějí kolem Tebe, protože, co já vím, klidně by kolem Tebe mohly být v nebezpečí i další děti. Ale pamatuj, že není Tvou morální odpovědností chránit nějaké dospělé, naopak jejich úkolem je chránit Tebe, a každý dobrý dospělý by s tím souhlasil. Prosím napiš nám víc hned, jak budeš moci.

Oba bychom Ti zoufale chtěli pomoci. Jestli je něco, cokoli, co bychom mohli udělat, prosím dej nám o tom hned vědět. Nic z toho, co by se nám mohlo stát, by nebylo horší, než se dozvědět, že se něco stalo Tobě.

S láskou,

táta

Na poslední straně bylo napsáno jen,

Slíbil jsi mi, že nenecháš magii, aby Tě ode mě odvedla. Nevychovala jsem Tě jako chlapce, který by porušil slib své mamince. Musíš se v pořádku vrátit, protože jsi to slíbil.

S láskou,

máma

Harry dopisy pomalu sklonil a vydal se na cestu k Velké síni. Jeho ruce se třásly, celé jeho tělo se třáslo, a zdálo se, že musí vyvíjet obrovské úsilí, aby se nerozplakal; což nějak bezeslovně věděl, že nesmí udělat. Nezaplakal za celý ten den. A nebude. Plakat by znamenalo připouštět porážku. A tohle ještě nebylo u konce. Takže plakat nebude.

Jídlo servírované toho večera ve Velké síni bylo prosté, toast s máslem a džemem, ovesná kaše, voda a pomerančový džus a podobně prosté věci, bez dezertu. Někteří studenti oblékli jednoduché černé hábity bez barev kolejí. Jiní stále měli svoje. Mohlo to být příčinou sporů, ale místo toho panovalo ticho, zvuk lidí, kteří u jídla nemluví. K debatě bylo třeba mít dvě strany, a jedna z těch stran tohoto večera neměla o debatování zájem.

Zástupkyně ředitele Minerva McGonagallová seděla u učitelského stolu a nejedla. Měla by. Možná za chvíli bude. Ale nedokázala se k tomu přinutit teď.

Pro Nebelvírku byla jen jedna cesta. Minervě trvalo jen krátký čas, než si to připomněla, když se přes naléhání profesora obrany v její mysli neobjevily chytré pletichy, které by mohla vyzkoušet. To nebyl přístup Nebelvírů; nebo možná by měla říci, že to nebyl *její* přístup, Albus vypadal, že pletichařit zkouší... a přesto, když si připomněla jejich minulost, v kritických chvílích žádné pletichy nebyly, žádné chytračení a hry na poslední šance. Pro Albuse Brumbála stejně jako pro ni bylo pravidlem *in extremis* rozhodnout se, co je tou správnou věcí, a pak to udělat bez ohledu na to, co vás to bude stát. I kdyby to mělo znamenat překročit vlastní hranice, nebo změnit svou roli, nebo opustit obraz, který jste si o sobě udělali. To byla poslední záchrana Nebelvírů.

Viděla, jak bočním vchodem do Velké síně vklouzl Harry Potter.

Přišel čas.

Profesorka Minerva McGonagallová se postavila ze své židle, narovнала si špičku na svém klobouku, a pomalu přešla k pultíku před učitelským stolem.

Zvuky ve Velké síni, už tak tlumené, úplně utichly, když se na ni všichni studenti otočili.

„Už jste to určitě všichni slyšeli,“ řekla ne úplně pevným hlasem. *Že Hermione Grangerová je mrtvá.* Neřekla

ta slova nahlas, protože už to všichni slyšeli. „Do bradavického hradu se nějak dostal troll a naše prastaré ochrany nespustily poplach. Tento troll nějak dokázal zranit studentku a ochrany nespustily poplach až do chvíle, než byla mrtvá. Probíhá vyšetřování, které má zjistit, jak k tomu došlo. Správní rada se sejde, aby rozhodla, jak na to Bradavice budou reagovat.

Spravedlnosti bude časem učiněno zadost. Mezitím tu máme jinou záležitost, která se týká spravedlnosti, a kterou musím vyřešit okamžitě. Georgi Weasley, Frede Weasley, prosím předstupte před nás všechny.“

Weasleyovic kluci si u nebelvírského stolu vyměnili pohledy, pak se postavili a pomalu a váhavě k ní kráčeli; Minerva si uvědomovala, že si Weasleyovic dvojčata myslí, že budou vyloučeni.

Upřímně si mysleli, že by je vyloučila.

Tohle způsobila představa profesorky McGonagallové, který žila v její hlavě.

Weasleyovic dvojčata přešla k pultíku, vzhlížela k ní vzhůru vyděšenými, nicméně odhodlanými obličejí, a ona cítila, jak se něco v jejím srdci zlomilo ještě trochu víc.

„Nechystám se vás vyloučit,“ řekla, a posmutněla ještě víc, když na jejich obličejích viděla překvapený výraz.

„Frede Weasley, Georgi Weasley, obraťte se ke svým spolužákům, ať na vás vidí.“

Weasleyovic dvojčata pořád vypadala překvapeně, ale udělali to.

Chopila se vši oceli, kterou ve svém srdci měla, a řekla, co bylo správné.

„Stydím se,“ řekla Minerva McGonagallová, „kvůli událostem dnešního dne. Stydím se, že jste to byli jen vy dva. Stydím se za to, co jsem způsobila Nebelvíru. Ze všech kolejí to měl být hlavně Nebelvír, který by pomohl Hermioně Grangerové v čase nouze, když Harry Potter na pomoc svolával statečné. Byla to pravda, sedmák by při pátrání po slečně Grangerové dokázal horského trolla zadržet. A vy jste měli vědět, že ředitelka Nebelvíru,“ její hlas selhal, „by ve vaše schopnosti měla důvěru. Kdybyste ji neposlechli, abyste udělali to, co bylo správné ve chvílích, které nepředvídala. A důvod, proč jste tomu nevěřili, je ten, že jsem vám to nikdy neukázala. Nevěřila jsem ve vás. Nevěřila jsem v ctnosti samotné nebelvírské koleje. Snažila jsem se vymýtit váš odpor, místo abych vaši kuráž vedla k moudrosti. Ať už ve mě Moudrý klobouk viděl cokoliv, když mě zařadil do Nebelvíru, zklamala jsem v tom. Nabídla jsem panu řediteli svou rezignaci z místa zástupkyně ředitele i ředitelky nebelvírské koleje.“

Ozývaly se šokované a zklamané výkřiky, nejen od nebelvírského stolu, a Harrymu srdce zamrzlo v hrudi. Cítil potřebu vyběhnout dopředu a něco říct, *takhle* to nechtěl –“

Minerva se znovu nadechla a pokračovala. „Nicméně pan ředitel mou rezignaci nepřijal,“ řekla. „Takže budu dál sloužit a budu se snažit odčinit, co jsem způsobila. Nějak musím najít způsob, jak naučit své studenty dělat to, co je správné. Ne jen to, co je bezpečné, ne jen to, co je snadné, ne jen to, co dostávají příkazem. Jestli všechno, co vás dokážu naučit, je odevzdávat své práce včas, bude to, jako by nebelvírská kolej vůbec neexistovala. Tato cesta pro mě bude obtížnější, možná pro nás všechny. Ale teď vím, že předtím jsem se ubírala po cestě příliš snadné.“

Odstoupila od pultíku a sešla dolů, kde stála Weasleyovic dvojčata.

„Frede Weasley, Georgi Weasley,“ řekla. „Vy dva jste nedělali vždycky to, co je správné. Cesta moudrosti nespočívá v nehorázném a zbytečném odporování autoritám. A přesto jste dnes ukázali, že jste poslední z naší koleje, kteří mé omyly ustáli. Čelili jste hrozbě vyloučením a riskovali své životy, když jste se postavili

horskému trollovi, protože to bylo správné. Za ohromující kuráž, která dělá vaši koleji čest, odměňuji každého z vás dvěma sty body pro Nebelvír.“

Zase měli na tvářích ten šokovaný pohled a ona zase v srdci cítila bolest jako bodnutí nože.

Obrátila se čelem k ostatním studentům.

„Havraspáru žádné body neudělím,“ řekla. „Mám podezření, že pan Potter by o ně nestál. Pokud se pletu, může mě opravit a přisvojit si tolik bodů, kolik jen bude chtít. Ale každopádně, pane Pottere,“ hlas jí selhal, „omlouvám se –“

„Zastavte!“ vykřikl Harry a pak znovu, „Zastavte.“ To slovo se mu zaseklo v krku. „To nemusíte, profesorko.“ Něco v něm se kroutilo a hrozilo, že ho roztrhne jako ruce obra. „A, a neměla byste zapomínat na Susan Bonesovou, a Rona Weasleyho – ti taky pomohli, taky by měli dostat body –“

„Slečna Bonesová a mladý Weasley?“ řekla profesorka McGonagallová. „O tom Rubeus nic neříkal – co udělali?“

„Slečna Bonesová se pokusila pana Hagrida omráčit, když se mě snažil zastavit, a pan Weasley vypálil na Nevilla, když se Neville pokoušel zastavit mě. Měli by oba dostat body, a, a taky by je měl dostat Neville,“ Harry si

doted' nezkoušel představit, jak se teď Neville musí cítit, ale jakmile to zkusil, bylo mu to jasné, „protože Neville aspoň něco zkusil udělat, i když to nebyla ta správná věc, udělat to, co je správné, je až *druhá* lekce, dá se na ní pracovat, až když se naučíte udělat vůbec *něco* –“

„Deset bodů pro Mrzimor, slečno Bonesová,“ řekla profesorka McGonagallová, a její hlas se v půli zlomil. „Deset bodů pro Nebelvír, Rone Weasley, vaše rodina se dnes skvěle předvedla. A deset bodů Mrzimoru za to, že se Neville Longbottom postavil panu Potterovi a udělal, co považoval za správné –“

„*To byste neměla!*“ vykřikl mladý hlas od mrzimorského stolu, a následoval zvuk, jako by se někdo dusil.

Harry se tam podíval a pak se rychle vrátil pohledem k profesorce McGonagallové a řekl tak pevně, jak jen dokázal, „Neville má vlastně pravdu, nemůžete udělit doslova nula bodů za tu část, kde máte správně i ten směr, to nevysílá dobrý signál, ale byl na půli cesty, tak by to mohlo být pět bodů.“

Profesorka McGonagallová na okamžik vypadala, jako by nevěděla, co má říci, ale pak její oči přeběhly k Nevillovu místu u stolu a řekla, „Jak si přejete, pane Pottere. Copak, slečno Bonesová?“

Harry se podíval a viděl, že Susan Bonesová vykročila vpřed a utírala si oči. Pak mrzimorská dívka řekla, „Ve skutečnosti – profesorko McGonagallová – generál Potter to neviděl – ale kapitán Weasley a já jsme nebyli jediní, kdo se snažil plést panu Hagridovi do cesty, když vyběhl ven. Než nás někteří starší studenti zastavili. Ale podařilo se nám pana Hagrida o minutu zpozdit, takže se generál Potter stihl dostat pryč.“

„Jim taky musíte dát body,“ řekl Ron Weasley od nebelvírského stolu, „nebo žádné nepřijmu.“

„Kdo další?“ řekla profesorka McGonagallová poněkud nejistým hlasem.

Postavilo se sedm dalších dětí.

Co že to naše zmijozelská stránka předpovídala? Že nikdy nic nezabere? řekl Mrzimor.

Něco v Harrym prasklo, takže musel vynaložit veškerou svou sílu, aby se udržel pohromadě.

Když bylo všechno řečeno a uděláno, šla Minerva tam, kde stál Harry Potter. Ačkoli v tom nepatřila k nejschopnějším, zakouzila kolem nich ochranu, která zamlžila vidění, a pak ji napadlo i utlumit zvuk.

„To, to jste nemusela –“ řekl Harry Potter. „Neměla jste říkat, že –“ zněl, jako by se měl rozplakat. „P– profesorko,

všechno, co jsem vám řekl, bylo urážlivé a zraňující a špatné –“

„To jsem samozřejmě věděla, Harry,“ řekla. „I tak jsem si přála počínat si lépe.“ V hrudníku měla pocit lehkosti, jaký by se dal zažít, kdybyste vykročili přes útes a vaše nohy už nemusely držet tělo vzpřímené. Nebyla si jistá, že to dokáže udělat, nevěděla jak, a přesto se poprvé zdálo možné, že by se Bradavice nemusely stát smutným duchem dřívější slávy, až se stane ředitelkou.

Harry na ni zíral a pak vydal podivný zvuk, který zněl, jako by byl z jeho hrdla vytlačen, a skryl si obličej v dlaních.

Tak k němu poklekla a objala ho. Možná to nemuselo vyjít, ale taky by mohlo, a nechystala se tu nejistotu nechat, aby ji zastavila; bylo na čase, aby se začala učit nebelvírské odvaze, aby ji pak mohla dál vyučovat.

„Kdysi jsem měla sestru,“ zašeptala. Jen to, a nic víc.

Jen pro jistotu, řekla nějaká část Harryho, zatímco jeho zbytek plakal v náručí profesorky McGonagallové, tohle neznamená, že jsme přijali Hermioninu smrt, že ne?

NE řekl celý zbytek jeho, každá část jeho mysli v jednohlasném souladu, teplo a chlad a skryté ocelové místo. *Nikdy, nikdy, nikdy.*

A starý kouzelník, pro kterého ty ochrany nic neznamenal, se díval na oba, čarodějku i plačícího mladého kouzelníka. Albus Brumbál se usmíval se zvláštním smutným pohledem v očích jako někdo, kdo udělal další krok k předpovězenému cíli.

Profesor obrany je oba pozoroval, ženu i plačícího kluka. Jeho oči byly velmi studené a velmi vypočítavé.

Nemyslel si, že by tohle mohlo dostačovat.

Až dalšího rána se přišlo na to, že tělo Hermiony Grangerové zmizelo.

94. Role, část 5. – Nenalezena {"chapter":94, "link":"https://archetypal.cz/2021/94-role-cast-5/","id":36736}}

První setkání:

17. dubna 1992 v 6:07 slunce z pohledu bradavického hradu právě vystoupalo nad horizont a filtrem zatažených závěsů do chlapecké ložnice havraspárských prvků vnášelo měkké rudooranžové světlo úsvitu, jen málo změněné bílou látkou před okny, aniž by zatím probouzelo chlapce, stále zvyklé na zimní rozvrh.

V jedné posteli z mnoha spal Harry Potter spánkem spravedlivě vyčerpaných.

Potichu se otevřely dveře.

Potichu místností prošla postava.

Postava se postavila k posteli Harryho Pottera.

Postava položila ruku na rameno spícího chlapce, který se polekal a zapištěl.

Nikdo další to neslyšel.

„Pane Pottere,“ kvíkl malý muž, „pan ředitel si vyžádal vaši okamžitou přítomnost.“

Chlapec se v posteli pomalu posadil a jeho ruce na okamžik rejdivy pod přikrývkou. Očekával, že se po probuzení tohoto rána bude cítit mnohem hůř. Jako by

nebylo... správné, že jeho mozek teď fungoval, že jeho myšlenky proudily, že nebyl pláčem zneschopněn alespoň na týden. Chlapec věděl, že nemá očekávat postupnou reakci, protože tak se mozky vyvinuly. Jeho temná stránky by to jistě neudělala. Stejně měl provinilý pocit, že je tohoto rána naživu a při smyslech.

Ale jeho rozhodnutí oživit Hermionu Grangerovou působilo – dostatečně, jako by už dělal tu správnou věc, pustil se po správné cestě, a ona tím bude vrácena mezi živé, a to bylo vše; truchlit by znamenalo vzdát se. Nebylo už co rozhodovat, žádná nejednoznačnost, žádný konflikt, který by ho trápil, a žádná potřeba pamatovat si, co *viděl* – „Obleču se,“ řekl Harry.

Profesor Kratiknot vypadal, že trochu váhá, až řekl svým vysokým hlasem: „Pan ředitel specificky požádal, abyste byl do jeho kanceláře přiveden okamžitě a bez odkladu, pane Pottere. Je mi líto.“

O méně než minutu později – profesor Kratiknot ho poslal bradavickým přemísťovacím krbem přímo do ředitelské kanceláře – čelil Harry, stále ještě v pyžamu, Albusi Brumbálovi. Na další židli seděla také zástupkyně ředitele, a mistr lektvarů číhal opodál mezi zvláštními udělátky; Harryho příchod krbem ho zastihl zrovna uprostřed velkého zívnutí.

„Harry,“ řekl ředitel bez úvodu, „než řeknu, co musím, chtěl bych ti říci, že Hermiona Grangerová skutečně zemřela. Ochrany to zaznamenaly a zpravily mne o tom. Kameny samy mluvily o tom, že zemřela čarodějka. Prověřil jsem její tělo tam, kde leželo, a skutečně šlo o pozůstatky Hermiony Grangerové, ne nějakou panenku nebo napodobeninu. Není v kouzelnickém světě žádný známý způsob, kterým by šlo odčinit smrt. A když jsem tohle shrnul, musím říci, že pozůstatky Hermiony Grangerové zmizely ze skladu, kde byly umístěny, a kde jsi je hlídal. Vzal jsi je, Harry Pottere?“

„Ne,“ řekl Harry a zúžil oči. Rychlý pohled mu ukázal, že Severus jej soustředěně sleduje.

Brumbálův pohled byl také zaujatý, ačkoli ne nepřátelský. „Máš někde tělo Hermiony Grangerové?“

„Ne.“

„Víš, kde je?“

„Ne.“

„Víš, kdo ho vzal?“

„Ne,“ řekl Harry a zaváhal. „Kromě očividných pravděpodobnostních spekulací, které ale nejsou založené na nějaké mé konkrétní znalosti.“

Starý kouzelník přikývl. „Víš, proč ho někdo vzal?“

„Ne. Samozřejmě když nepočítám spekulace a tak.“

„Jaké by to byly spekulace?“ Ostří v prastarých očích.

„Jestli si nepřítel dokázal všimnout, že jste si odběhl popovídat s Weasleyovic dvojčaty poté, co Hermiona byla zatčena, a dozvěděl se o kouzelné mapě, o které jste řekl, že byla ukradena, pak se nepřítel může divit, proč jsem střežil tělo Hermiony Grangerové. Teď já. Zařídil jste Hermioninu smrt v naději, že získáte od Luciuse zpět ty peníze?“

„Cože?“ řekla profesorka McGonagallová.

„Ne,“ řekl starý kouzelník.

„Věděl jste, nebo měl jste podezření, že Hermiona Grangerová zemře?“

„Nevěděl jsem to. Co se podezření týká, umístil jsem ji do proti Voldemortovi nejsilněji bráněné pozice, do jaké jsem mohl. Nezamýšlel jsem její smrt, ani ji nedovolil, ani z ní neplánoval těžit, Harry Pottere. Teď mi ukaž svůj váček.“

„Je v mém kufru –“ začal Harry.

„Severusi,“ řekl starý kouzelník, a mistr lektvarů se dal do pohybu. „Zkontroluj i jeho kufr, všechna oddělení.“

„Můj kufr má ochrany.“

Severus Snape se nevesele usmál a vkrácel do zeleného plamene.

Brumbál vytáhl svou dlouhou tmavě šedou hůlku a začal s ní pohybovat blízko Harryho vlasů. Vypadal jako mudla s detektorem kovů. Než se dostal až k Harryho krku, přestal.

„Kámen na tvém prstenu,“ řekl Brumbál, „už není čirý diamant. Je hnědý, jako oči a vlasy Hermiony Grangerové.“

Místnost naplnilo náhlé napětí.

„Je to kámen mého otce,“ řekl Harry. „Přeměněný stejně jako předtím. Jen jsem ho upravil na památku Hermiony –“

„Musím si být jistý. Sundej si ten prsten, Harry, a polož ho na můj stůl.“

Harry to pomalu udělal, sundal drahokam a prsten odložil na druhý konec stolu.

Brumbál namířil svou hůlku na drahokam a –

Velký, nezajímavý šedý balvan vyskočil do vzduchu silou své náhlé expanze, narazil do nějaké neviditelné bariéry ve vzduchu nad sebou a s hlasitým úderem spadl na ředitelův stůl.

„Tak to abych zase strávil půl hodiny přeměňováním,“ řekl Harry vyrovnaně.

Brumbál pokračoval ve zkoumání. Harry si musel sundat levou botu a prsten z prstu na noze, své nouzové přemísťovacího pro případ, že by ho někdo unesl a dostal

ho mimo bradavické ochrany (a neseslal ochrany proti objevování, přesouvání, fénixům a časovým smyčkám, což, jak Severus Harryho varoval, by každý pořádný Smrtijed dozajista udělal). Bylo prověřeno, že magie vyzařující z prstenu, je skutečně magií přemísťovadla a ne magií přeměnění. Zbytek Harryho byl uznán za čistý.

Zanedlouho poté se vrátil mistr lektvarů s Harryho váčkem a několika dalšími kouzelnými předměty, které byly v Harryho kufru, a které ředitel také jeden po druhé prozkoumal, včetně všech věcí, které ještě zbývaly v léčitelském balíčku.

„Teď už můžu jít?“ řekl Harry, když to vše bylo hotovo, a vložil do hlasu tolik chladu, kolik jen dokázal. Vzal svůj váček a začal ho krmit šedým balvanem. Prázdný prsten si dal zpátky na prst.

Starý kouzelník vydechl a zasunul svou hůlku zpátky do rukávu. „Omlouvám se,“ řekl. „Musel jsem si to ověřit. Harry... zdá se, že Hermioniny ostatky vzal Temný pán. Nedokážu přijít na nic, co by tím měl získat, možná snad kromě toho, že její tělo proti tobě pošle v podobě inferia. Severus ti dá jisté lektvary, které budeš nosit u sebe. Tímto bych tě chtěl varovat, aby ses připravil na chvíli, kdy budeš muset udělat, co je třeba.“

„Bude ten inferius mít Hermioninu mysl?“

„Ne –“

„Pak to nebude on. Můžu jít? Aspoň bych se chtěl převléct z pyžama.“

„Mám ještě další novinky, ale jen ve zkratce. Bradavické ochrany nezaznamenaly vstup žádného cizího tvora ale zaznamenaly, že Hermionu Grangerovou zabil profesor obrany.“

„Umm,“ řekl Harry.

Myšlenka 1: Ale já jsem viděl, jak Hermionu zabil troll.

Myšlenka 2: Profesor Quirrell mi očaroval paměť a upravil scénu na tu, kterou pak našel Brumbál, když dorazil.

Myšlenka 3: Profesor Quirrell to nemohl udělat, jeho magie se mé magie nesmí dotknout. Viděl jsem to v Azkabanu

–

Myšlenka 4: Můžu těm vzpomínkám věřit?

Myšlenka 5: V Azkabanu určitě došlo k nějakému průšvih, nepotřebovali bychom raketu, kdyby profesor Quirrell neupadl do bezvědomí, a proč by byl v bezvědomí, kdyby ne –

Myšlenka 6: Byl jsem vlastně vůbec v Azkabanu?

Myšlenka 7: Určitě jsem trénoval ovládání mozkomorů předtím, než jsem vyděsil mozkomora ve Starostolci. A to bylo v novinách.

Myšlenka 8: Je má vzpomínka na noviny přesná?

„Umm,“ řekl Harry znovu. „To kouzlo by vážně mělo být neprominutelné. Myslíte, že by profesor Quirrell dokázal očarovat paměť –“

„Ne. Vrátil jsem se v čase a rozmístil jisté nástroje, aby zaznamenaly Hermioninu poslední bitvu, protože jsem nedokázal unést sledovat to osobně.“ Starý kouzelník vypadal skutečně velmi pochmurně. „Tvůj odhad byl správný, Harry Pottere. Voldemort sabotoval všechno, co jsme Hermioně dali na její ochranu. Koště jí leželo nehybně v rukou. Její plášť neviditelnosti ji neskryl. Troll se pohyboval na slunečním svitu nezraněn. Nebyla to žádná nahodilá obluda, ale přesně zacílená zbraň. A byl to skutečně ten troll, kdo ji zabil, a to pouze silou, takže mé ochrany a sítě na zjišťování nepřátelské magie byly k ničemu. Profesor obrany jí nikdy nezkřížil cestu.“

Harry polkl, zavřel oči a přemýšlel. „Takže je to pokus to hodit na profesora Quirrella. Nějak. Zdá se to být nepřítelův *modus operandi*. Troll sežere Hermionu Grangerovou, zkontrolujete ochrany, ach, vypadá to, že to vlastně udělat profesor obrany, stejně jako loni... ne. Ne, to nemůže být pravda.“

„Proč ne, pane Pottere?“ řekl mistr lektvarů. „Mně to připadá dostatečně zřejmé –“

„To je ten problém.“

Nepřítel je chytrý.

Z Harryho mysli pomalu odplouvala mlha spánku a po zcela prospané noci dokázal jeho mozek vidět věci, které předchozího dne nebyly tak zřejmé.

Podle běžných literárních konvencí... se nepřítel neměl dívat na to, co děláte, sabotovat magické předměty, které rozdáte, a pak vyslat trolla, který bude nezjistitelný způsobem, který hrdinové nedokáží rozluštit ani poté, co se to stalo, takže ve výsledku jste se ani nemuseli zkoušet bránit. V knize většinou zůstává úhel pohledu na hlavních hrdinech. Když nepřítel prostě jen obejde všechnu práci protagonistů díky plánování a skutkům, které udělal mimo literární záběr, byl by to *diabolus ex machina*, a bylo by to dramaticky neuspokojivé.

Ale ve skutečném světě by si nepřítel myslel, že on je hlavní postavou, a také by byl chytrý, a promýšlel by věci dopředu, i když jste ho to neviděli dělat. Proto se tu všechno zdálo tak nesouvislé a zdánlivě nepochopitelné, s nevysvětlitelnými úseky. Jak se cítil Lucius, když Harry vyhrožoval Brumbálovi zničením Azkabanu? Jak se cítili bystrozoři nad Azkabanem, když viděli koště stoupat na sloupu z plamene?

Nepřítel je chytrý.

„Nepřítel naprosto přesně věděl, že se vrátíte v čase, abyste zkontroloval, co přesně se Hermioně stalo, obzvlášť když nám skutečnost, že se troll vůbec dostal do Bradavic, říká, že někdo dokáže oklamat ochrany.“ Harry zavřel oči a uvažoval soustředěněji, snažil se vmyslet do kůže nepřítele. Proč by on nebo jeho temná stránka něco takového udělali – „Máme si z toho udělat závěr, že nepřítel dokáže ovlivnit, co nám ochrany říkají. Ale ve skutečnosti to je něco, co nepřítel dokáže jen s obtížemi nebo za zvláštních okolností. Snaží se vytvořit falešný dojem všemocnosti.“ *Jako bych se o to snažil i já.* „Když se později, hypoteticky, ukáže, že profesorka Sinistrová někoho zabila, budeme si myslet, že ochrany zase někdo oklamal, ale ve skutečnosti byla profesorka Sinistrová pod vlivem Legilimens a skutečně to *udělala*.“

„Pokud ovšem tohle není přesně to, co Temný pán očekává, že si budeme myslet,“ řekl Severus Snape, jehož obočí se sevřelo soustředěním. „V kterémžto případě opravdu má kontrolu nad ochranami a profesorka Sinistra bude nevinná.“

„A Temný pán *skutečně* používá plány s tolika meta úrovněmi?“

„Ano,“ řekli Brumbál i Severus.

Harry vzdáleně přikývl. „Pak to může být buďto pokus přimět nás si myslet, že ochrany říkají pravdu, když lžou, nebo že ochrany lžou, když říkají pravdu, v závislosti na tom, na jaké úrovni nepřítel očekává, že budeme uvažovat. Ale jestli se nás nepřítel snaží přimět věřit ochranám – my bychom ochranám stejně věřili, kdyby nám nedal důvod jim nevěřit. Takže by nebyl důvod dát si všechnu tu práci s očerňováním profesora Quirrella způsobem, o kterém si uvědomíme, že jsme ho měli objevit, jen aby nás to přimělo uvažovat o metaúroveň –“

„Ne tak docela,“ řekl Brumbál. „Pokud Voldemort ještě ochrany plně neovládl, pak ochrany mají důvod si myslet, že tu nějak zapracovala profesorova ruka. Jinak by se ozvaly už při zranění slečny Grangerové, a ne až po její smrti.“

Harry zvedl ruku a mnul si spánek těsně pod úrovní vlasů.

Dobře, vážná otázka. Jestliže nepřítel je tak chytrý, proč jsem sakra ještě naživu? Je vážně tak obtížné někoho otrávit? Jsou tu kouzla a lektvary a bezoáry, které mě dokážou vyléčit prakticky z čehokoli, co by mi někdo mohl podstrčit do snídaně? Zjistily by to ochrany a ukázaly na vraha?

Mohla by moje jizva obsahovat zlomek duše, který drží Temného pána upoutaného ke světu, takže mě vlastně zabít

nechce? A místo toho se mě snaží připravit o všechny přátele, aby oslabil mého ducha a mohl převzít mé tělo? Vysvětlovalo by to můj hadí jazyk. Moudrý klobouk by možná nemusel být schopen rozpoznat něco jako golemův šém. Zřejmý problém číslo jedna, Temný pán prý vytvořil svůj golemův šém v roce 1943 když zabil jaksejmenovala a ušil to na pana Hagrida. Očividný problém dva, nic jako duše neexistuje.

Ačkoli Brumbál si taky myslel, že má krev je klíčovou součástí rituálu, který má navrátit Temnému pánovi plnou sílu, což by vyžadovalo držet mě naživu, dokud... to je mi veselá myšlenka.

„Dobře...“ řekl Harry. „Jsem si jistý jednou věcí.“

„A to je?“

„Nevilla musíme *okamžitě* dostat z Bradavic. Je zřejmě dalším cílem a žádný student prvního ročníku nedokáže odolat takové úrovni útoku. Máme štěstí, že Neville nebyl včera večer zavražděn, nepřítel nemusel čekat, než skončíme s truchlením, aby podnikl další krok.“ *Proč nepřítel neudeřil, když jsme byli rozptýleni?*

Brumbál si vyměnil pohled se Severusem a pak s náhle sevřeným výrazem profesorky McGonagallové. „Harry,“ řekl starý kouzelník, „jestli všechny své přátele pošleš pryč sám, nebude to stejné, jako když Voldemort –“

„Budu v *pořádku*, pár měsíců bez Nevilla to zvládnu, stejně se nechystáte tu moje přátele nechat na léto a tohle *není dostatečný důvod*, proč ho nechat zabít! Profesorko McGonagallová –“

„Musím souhlasit,“ řekla skotská čarodějka. Zamračila se. „Naprosto souhlasím. Souhlasím až do bodu, kde... nedaří se mi přijít na to, jak to vyjádřit, Albusi...“

„Až do bodu, kdy ho odtud budete muset sami dostat bez ohledu na to, co říká někdo druhý, protože říct, že jste jen poslouchala rozkazy, nebude omluvou, pokud by Neville skutečně přišel o život?“ řekl Harry.

Profesorka McGonagallová krátce zavřela oči. „Ano, ale měl by existovat způsob, jak se zachovat zodpovědně, aniž by bylo nutné vyhrožovat jednostrannou akcí.“

Ředitel si povzdech. „Není třeba. Minervo, jděte.“

„Moment,“ řekl mistr lektvarů právě když profesorka McGonagallová svižným tempem nabírala špetku zeleného prachu z přemísťovací vázy. „Neměli bychom k tomu chlapci přitahovat pozornost tak, jak pan ředitel přitáhl pozornost k Weasleyovic dvojčatům. Myslím, že by bylo moudřejší, kdyby pana Longbottoma z Bradavic odvezla jeho babička. Nechme ho prozatím ve společenské místnosti, Temný pán se nezdá schopen jednat tak otevřeně.“

Došlo k další dlouhé výměně pohledu mezi nimi čtyřmi a nakonec Harry přikývl a profesorka McGonagallová taky.

„V tom případě,“ řekl Harry, „si jsem jistý jednou další věcí.“

„A to je?“ řekl Brumbál.

„Nutně potřebuji na záchod, a také bych se rád převlékl z pyžama.“

„Mimochodem,“ řekl Harry, když se spolu s ředitelem vynořili z krbu do prázdné kanceláře hlavy havraspárské koleje. „Jedna poslední rychlá otázka, na kterou jsem se chtěl zeptat. Ten meč, který Weasleyovic dvojčata vytáhla z Moudrého klobouku. To byl Nebelvírův meč, nebo ne?“

Starý kouzelník se obrátil s neutrálním výrazem ve tváři. „Proč si to myslíš, Harry?“

„Moudrý klobouk vykřikl *Nebelvír!* těsně předtím, než jim ho vydal, ten meč měl rubínovou hrušku a zlaté písmo na čepeli říkalo *Nic lepšího*. Takže jen takové tušení.“

„*Nihil supernum*,“ řekl starý kouzelník. „To není úplné přesné význam.“

Harry přikývl. „Hmhm. Co jste s ním udělal?“

„Vzal jsem ho z místa, kam spadl, a umístil jej do bezpečí,“ řekl starý kouzelník. Obdařil Harryho přísným

pohledem. „Doufám, že ho nechceš pro sebe, mladý Havraspáre.“

„Ale vůbec ne, jen jsem se chtěl ubezpečit, že ho neupíráte jeho právoplatným nositelům. Takže Weasleyovic dvojčata jsou tedy dědici Nebelvíra?“

„Dědici Nebelvíra?“ řekl Brumbál a vypadal překvapeně. Pak se starý kouzelník usmál a modré oči se mu jasně zableskly. „Ah, Harry, Salazar Zmijozel možná do Bradavic zabudoval Tajemnou komnatu, ale Godric Nebelvír si na takovou extravaganci nepotrpěl. Víme jen, že Godric zanechal svůj meč na obranu Bradavic pro případy, kdy vhodný student bude o samotě čelit nepříteli, kterého sám nedokáže porazit.“

„To jste ale neřekl *ne*. Nemyslete si, že jsem si nevšiml, že jste vlastně neřekl *ne*.“

„Nebyl jsem v té době naživu, Harry, a nevím, co všechno Godric Nebelvír mohl nebo nemohl udělat –“

„Přikládáte ve skutečnosti větší než padesátiprocentní subjektivní pravděpodobnost tomu, že existuje někdo jako dědic Nebelvíra, a že jeden nebo oba Weasleyové jím jsou. Ano nebo ne, vyhýbání znamená ano. Nepodaří se vám mi odvést pozornost bez ohledu na to, jak moc se mi chce na záchod.“

Starý kouzelník si povzdechl. „Ano, Fred a George Weasleyovi jsou Nebelvírův dědic. Prosím tě, abys jim o tom prozatím neříkal.“

Harry pokýval hlavou a otočil se k odchodu. „Jsem překvapen,“ řekl Harry. „Četl jsem něco málo o historickém životě Godrica Nebelvíra. Weasleyovic dvojčata jsou... no, jsou skvělí nejružnějšími způsoby, ale vůbec se nezdají být jako Godric v knihách o historii.“

„Jen muž až přespríliš pyšný a domýšlivý,“ řekl Brumbál potichu, zatímco se otáčel ke krbu, který znovu plál zeleným plamenem, „by věřil, že jeho dědicové by měli být jako on, spíše než jako někdo, kým by si sám přál být.“

Ředitel vstoupil do zelených plamenů a zmizel.

Druhé setkání (v malém kamrlíku u mrzimorské společenské místnosti):

Napětím sevřená tvář Nevilla Longbottoma mluvila do vzduchu, aniž by ho někdo poslouchal.

„Vážně,“ odpověděl mu prázdný vzduch. „Mám na sobě plášť neviditelnosti s dalšími kouzly proti detekci, jen abych mohl chodit po chodbách, protože já se nechci nechat zabít. Mí rodiče by mě z Bradavic vzali okamžitě, kdyby to ředitel dovolil. Neville, to, abys okamžitě zmizel z Bradavic, dává smysl, nemá to *nic do činění* s –“

„Podvedl jsem vás, generále,“ řekl Neville s hlasem tak dutým, jak jen normální jedenáctiletý chlapec mohl dokázat. „Ani jsem to neudělal chaotickým způsobem. Podvolil jsem se autoritě a snažil jsem se vás také přimět podvolit se autoritě. Jak bylo to, co obvykle říkáte v Legii chaosu, že voják, který jen poslouchá příkazy, je nepoužitelný?“

„Neville,“ řekl prázdný vzduch odhodlaně. Tlak dvou rukou pod tenkou látkou se snesl na Nevillova ramena a hlas se přiblížil. „Ty jsi neposlouchal autoritu slepě, snažil ses mě chránit. Je pravda, že v tomto chaotickém světě jsou vojáci, kteří jen dokážou poslouchat příkazy a pravidla nepoužitelní. Ale vojáci, kteří se podřizují pravidlům proto, aby zachránili své přátele, jsou –“

„O něco lepší než nepoužitelní?“ řekl Neville hořce.

„*Mnohem* lepší než nepoužitelní. Neville, prostě jsi udělal chybný úsudek. Stálo mě to asi šest vteřin. Mohlo by se stát, že Hermionina zranění by za ten okamžik nebyla smrtelná, ale ani tak si nemyslím, že by šest vteřin bylo dost času na to, aby si troll mohl z Hermiony dát další sousto. V neexistujícím světě, kde jsi mi nevstoupil do cesty, Hermiona stejně zemřela. Teď bych tu mohl stát a vyjmenovávat první tucet způsobů, jak bylo možné Hermionu zachránit, kdybych nebyl hloupý –“

„Ty? Ty jsi za ní hned vyběhl. Já jsem ten, kdo se tě pokoušel zastavit. Je to moje chyba, jestli vůbec něčí,“ řekl Neville hořce.

Prázdný vzduch na to na chvíli ztichnul.

„Wow,“ řekl nakonec prázdný vzduch. „Wow. To je dost jiný pohled na věci, to ti musím nechat. Budu si to pamatovat pro další situaci, kdy budu mít chuť se z něčeho obviňovat. Neville, pro tohle se v literatuře používá termín ‚egocentrické zkreslení‘ a znamená to, že ze svého života zažíváš všechno, ale nezažíváš všechno ostatní, co se ve světě děje. Dělo se mnohem, mnohem víc věcí než jen to, že jsi se mi připlctl do cesty. Budeš trávit týdny vzpomínáním na to, co jsi dělal těch šest vteřin, to teď vidím, ale nikdo jiný na to myslet nebude. Druzí lidé tráví mnohem méně času přemýšlením o tvých minulých chybách než ty sám, protože nejsi středem jejich světů. Já ti *garantuju*, že nikdo jiný kromě tebe ani *neuvažoval*, že by dával Nevillu Longbottomovi za vinu, co se stalo Hermioně. Ani na zlomek vteřiny. Chováš se, s prominutím, jako trouba. A teď sklapni a rozluč se se mnou.“

„Já se nechci rozloučit,“ řekl Neville. Jeho hlas se třásl, ale dařilo se mu neplakat. „Chci tu zůstat a bojovat s tebou proti – proti tomu, co se děje.“

Prázdný vzduch se k němu pohnul blíž a objal ho a hlas Harryho Pottera zašeptal: „Smůla.“

95. Role, část 6. – Varovná slova `{{"chapter":95, "link":"https://archetypal.cz/2021/95-role-cast-6/","id":37622}}`

Třetí setkání

(17. dubna 1992, 10:30)

I když jaro začalo, vzduch pozdního rána byl pořád svěží pozůstatky zimy. V rašící trávě lesa vykvetly narcisy a jejich jemné žluté květy se zlatými srdíčky bezvládně visely z jejich mrtvolně šedých stonků, zraněných nebo zabitých náhlými mrazíky, které v dubnu byly obvyklé. V Zapovězeném lese by šlo najít podivnější tvory, přinejmenším kentaury a jednorožce, a Harry slyšel zkazky o vlkodlacích. Ačkoli z toho, co Harry četl o skutečných vlkodlacích, to vůbec nedávalo smysl.

Harry se k hranicím Zapovězeného lesa ani nepřibližoval, protože neměl nejmenší důvod riskovat. Procházel neviditelný mezi běžnějšími formami života v povolených lesích, pro jistotu s hůlkou v ruce a s koštětem připnutým na zádech pro snazší dostupnost. Ve skutečnosti se nebál; Harrymu připadalo zvláštní, že necítí strach. Ten stav neustálé bdělosti, připravenost bojovat nebo utíkat, nepociťoval jako zátěž nebo něco neobvyklého.

Harry kráčel po kraji povoleného lesa a jeho nohy ani nezabrousily k vyšlapané stezce, kde by mohl být snadněji objeven, a nikdy se nevzdálil z dohledu bradavických oken. Harry si na svých mechanických hodinkách nastavil budík, aby mu oznámil, až bude čas oběda, protože se na své zápěstí nemohl podívat, když byl neviditelný a to všechno. Vzbuzovalo to otázky ohledně toho, jak vlastně fungují jeho brýle, když má oblečený plášť. Protože zákon o vyloučení třetího se zdál naznačovat, že buďto rhodopsinové komplexy v jeho sítnici absorbovaly fotony a převáděly je na neurální impulsy, nebo tyto fotony procházely jeho tělem a vylétaly na druhé straně, ale ne obojí. Skutečně se zdálo čím dál pravděpodobnější, že plášť neviditelnosti vás nechával vidět ven, zatímco jste sami byli neviditelní, protože to na nějaké základní úrovni byl způsob, jakým sesílatel – ne *chtěl* – ale *samozřejmě věřil* – že by neviditelnost měla fungovat.

Tím pádem jste se museli podívat, jestli někdo zkoušel Confundo nebo Legilimens použít tak, aby očarovaný zcela samozřejmě a doopravdy věřil, že *Všechno Napravus* by mělo být snadné kouzlo pro prváky, a pak ho zkusil vynalézt.

Nebo možná zkusit najít nějakého mudlorozeného v zemi, která se o rozpoznávání mudlorozených nestarala, a

namluvit jim spoustu věcí, vymyslet celý příběh kolem a odpovídající důkazy, aby od samého začátku měli jinou představu o tom, co magie může dělat. Ačkoli by se samozřejmě pořád museli naučit spoustu existujících kouzel, než by začali být schopni vynalézat kouzla vlastní...

Nemuselo by to fungovat. Určitě existovali nějací obyčejně šílení kouzelníci, kteří skutečně věřili v to, že dokážou dosáhnout božství, a přesto v tom selhali. Ale i ti šílení nejspíš věřili, že by kouzlo na získání božství mělo být nějaký grandiózní dramatický rituál a ne něco, čeho jste dosáhli přesným cuknutím hůlkou a pronesením *Získámež Božství*.

Harry si už byl skoro jistý, že by to nebylo tak jednoduché. Ale otázkou bylo *proč ne?* Jaké vzory se jeho mozek naučil? Dal by se ten důvod předvídat předem?

Do Harryho se při přemýšlení nad touto otázkou vplížil lehký záchvěv obav, náznak znepokojení. Ta bezobsažná obava se zaostřila, zesílila –

Profesor Quirrell?

„Pane Pottere,“ zavolal za ním tichý hlas.

Harry se otočil a ruka mu pod pláštěm sjela k obraceči času; být připraven k okamžitému útěku mu opět připadalo úplně běžné.

Pomalů, s dlaněmi prázdnými a obrácenými vpřed, k němu zhruba ze směru od bradavického hradu okrajem lesa kráčel profesor Quirrell.

„Pane Pottere,“ ozval se znovu profesor Quirrell. „Vím, že jste tady. Vy víte, že já vím, že jste tady. Musím s vámi mluvit.“

Harry pořád nic neříkal. Profesor Quirrell vlastně neřekl, o co jde, a Harryho ranní procházka po sluncem zalitém okraji lesa jej naladila na ticho.

Profesor Quirrell udělal malý krok doleva, krok vpřed, krok doprava. S vypočítavým výrazem naklonil hlavu a pak se vydal téměř přímo k místu, kde Harry stál, a zastavil se opodál s pocitem zkázy na hranici únosnosti.

„Jste stále rozhodnutý pro svůj záměr?“ Profesor Quirrell se zeptal. „Stejný záměr, o kterém jste mluvil včera?“

Harry opět neodpověděl.

Profesor Quirrell si povzdechl. „Udělal jsem toho pro vás hodně,“ řekl muž. „Ať už si o mě jinak myslíte cokoli, tohle nemůžete popřít. Vyzývám vás k úhradě části dluhu. Mluvte se mnou, pane Pottere.“

Ted' se mi do toho nechce, pomyslel si Harry; a pak: Aha, jasně.

O dvě hodiny později, poté, co Harry otočil obračecem času, zapsal si přesný čas a zapamatoval si přesnou polohu, a strávil další hodinu procházením, se vydal dovnitř a řekl profesorce McGonagallové, že právě mluví s profesorem obrany v lese za Bradavicemi (pro případ, že by se mu něco stalo), další hodinu se procházel, pak se vrátil na své původní místo přesně hodinu poté, co odešel, a znovu otočil obračecem času –

„Co to bylo?“ zamrkal profesor Quirrell. „Jako byste –“

„Nic důležitého,“ řekl Harry, aniž by si stáhl kapuci pláště neviditelnosti nebo sundal ruku z obračeče času.

„Ano, pořád jsem rozhodnutý. Abych byl upřímný, myslím si, že jsem vám to neměl říkat.“

Profesor Quirrell naklonil hlavu. „To je přístup, který vám v životě dobře poslouží. Je něco, co by mohlo změnit váš názor?“

„Pane profesore, kdybych už věděl o existenci argumentu, který by mohl změnit mé rozhodnutí –“

„To je jasné, pro takové, jako jsme my. Ale divil byste se, jak často někdo ví, na co čeká, a přesto jako by musel čekat, až to uslyší.“ Profesor Quirrell zavrtěl hlavou.

„Abych to vyjádřil vašimi slovy... je tu jedna pravdivá

skutečnost, která je známa mně, ale ne vám, a o které bych vás rád přesvědčil, pane Pottere.“

Harrymu se zvedlo obočí, i když si hned na to uvědomil, že profesor Quirrell to nemůže vidět. „To jste dobře podal po mém. Tak do toho.“

„Záměr, který jste pojal, je mnohem nebezpečnější, než si uvědomujete.“

Odpověď na toto překvapivé prohlášení nevyžadovala od Harryho mnoho přemýšlení. „Definujte, co je nebezpečné, a řekněte mi, co si myslíte, že víte, a proč si myslíte, že to víte.“

„Někdy,“ řekl profesor Quirrell, „když někoho varujete před nebezpečím, může to způsobit, že do něj přímo vstoupí. Nechtěl bych, aby se to teď stalo. Čekáte snad, že vám řeknu, co přesně nesmíte dělat? Přesně popíšu, čeho se bojím?“ Muž zavrtěl hlavou. „Kdybyste byl rodilý čaroděj, pane Pottere, věděl byste, že máte brát vážně, když vám mocný mág říká, abyste se měl na pozoru.“

Bylo by lží říct, že to Harryho nerozčílilo, ale také nebyl idiot, a tak se pouze zeptal: „Je tu něco, co mi říct *můžete*?“

Profesor Quirrell se opatrně posadil na trávu, vytáhl hůlku a jeho ruka zaujala polohu, kterou Harry poznal. Harrymu se zatajil dech.

„Toto je naposled, kdy to pro vás mohu udělat,“ řekl profesor Quirrell tiše. Pak začal vyslovovat podivná slova, která Harry nepoznával, intonací, která se zdála být ne zcela lidská, slova, která jako by Harrymu vyklouzávala z paměti, i když se je snažil zachytit, a vyprchávala z jeho mysli stejně rychle, jako do ní vstoupila.

Tentokrát kouzlo účinkovalo pomaleji. Zdálo se, že stromy ztmavly, větve a listy se zbarvily, jako by se na ně díval přes dokonalé sluneční brýle, které tlumily a zeslabovaly světlo, aniž by ho zkreslovaly. Modrá kupole oblohy ustupovala, obzor, kterému Harryho mozek nesprávně přisuzoval konečnou vzdálenost, šednul, tmavl a rozplýval se. Mraky se stávaly průsvitnými, průhlednými, rozpouštěly se, až nechaly prosvítat tmu.

Les ztmavl, zeslábl a rozplynul se do temnoty.

Velká nebeská řeka se opět stala viditelnou, a jakmile se Harryho oči přizpůsobily, začal vidět největší objekt, který pro lidské oči kdy mohl být víc než jen bod, okolní Mléčnou dráhu.

A hvězdy, pronikavě jasné a přesto nedostupné, v nesmírné dáli.

Profesor Quirrell zhluboka dýchal. Pak znovu pozvedl hůlku (jen sotva viditelnou ve světle hvězd bez slunce a

měsíce) a klepl si na hlavu se zvukem připomínajícím křupnutí skořápky vajíčka.

A profesor obrany zmizel, stal se také neviditelným.

Malý kotouček trávy, osvětlený úplně slabým světlem, se bez posádky vznášel v prázdném prostoru.

Ani jeden z nich na čas nemluvil. Harry se spokojeně díval na hvězdy, nebyl rozptylován ani vlastním tělem. Ať už ho sem profesor Quirrell zavolał kvůli čemukoli, bude to řečeno v pravý čas.

A v pravý čas se ozval hlas.

„Tady není žádná válka,“ řekl tichý hlas z prázdnoty. „Žádné konflikty a bitvy, žádná politika ani zrada, žádná smrt a žádný život. To všechno je lidská pošetilost. Hvězdy jsou takovou hloupostí nedotčené. Tady je mír a věčné ticho. Nebo jsem si to aspoň kdysi myslel.“

Harry se otočil, aby se podíval na místo, odkud hlas vycházel, ale viděl jen hvězdy.

„Kdysi jste si to myslel?“ zeptal se Harry, když už se zdálo, že žádná další slova nepřicházejí.

„Není nic většího, než lidská pošetilost,“ zašeptal hlas z prázdna. „Není nic většího, než ničivá síla dostatečně inteligentní idiocie, dokonce ani samotné hvězdy ne. Dal jsem si hodně práci s tím, aby jistá zlatá deska vydržela věčnost. Nerađ bych, aby ji zničila lidská hloupost.“

Harryho oči opět automaticky zaměřily k místu, kde měl být zdroj hlasu, ale opět viděl jen prázdnotu. „Myslím, že vás v tomto ohledu mohu uklidnit, profesore. Jaderné zbraně nezpůsobí ohnivou kouli, která by se roztáhla na... jak daleko je Pioneer 11? Něco kolem miliardy kilometrů, asi tak? Mudlové mluví o tom, že jaderné zbraně zničí svět, ale ve skutečnosti tím myslí mírné zahřátí části zemského povrchu. *Slunce* je obří termojaderný reaktor a ani *ono* nezpůsobí vypaření vzdálených vesmírných sond. Nejhorší scénář jaderné války se ani neblíží zničení Sluneční soustavy. Ne, že by to byla nějaká velká útěcha.“

„To je pravda, dokud se bavíme o mudlech,“ ozval se tichý hlas uprostřed hvězdného svitu. „Ale co mudlové vědí o skutečné moci? Nejsou to oni, kdo mě teď děsí. Jsi to ty.“

„Profesore,“ řekl Harry opatrně, „musím přiznat, že jsem sice v životě na kostkách několikrát hodil kritický neúspěch, ale k nezvládnutí hodu na zranění tak silně, že by byla výbuchem zasažena i sonda Pioneer 11, je to ještě pěkný kus cesty. Neexistuje žádný reálný způsob, jak to udělat, aniž bychom vyhodili do povětří Slunce. A než se zeptáte, naše Slunce je hvězda hlavní posloupnosti typu G, *nemůže* explodovat. Jakýkoli přísun energie by jen zvětšil objem vodíkového plazmatu, Slunce nemá degenerované

jádro, které by mohlo explodovat. Slunce ani nemá dostatečnou hmotnost na to, aby se stalo supernovou, a to ani na konci své životnosti.“

„Takové úžasné věci se mudlové naučili,“ zabručel hlas. „Jak hvězdy žijí, jak odolávají smrti, jak umírají. A nikdy je nenapadne, že by takové znalosti mohly být nebezpečné.“

„Upřímně řečeno, profesore, ani mě taková myšlenka nikdy nenapadla.“

„Jste mudlorozený. Nezmiňuji to kvůli krvi, ale kvůli tomu, jak jste prožil dětská léta. Dává vám to jistou svobodu myšlení, to je pravda. Ale i v opatrnosti kouzelníků je moudrost. Je to už tři sta dvacet tři let, co kouzelná území Sicílie zničila pošetilost jediného člověka. V letech, kdy byly vykouzleny Bradavice, byly podobné incidenty běžnější. V dobách po Merlinově smrti byly ještě častější. Z doby před Merlinem toho zbývá ke studiu jen málo.“

„Mezi tímto a vyhozením Slunce do povětří je rozdíl asi třiceti řádů,“ poznamenal Harry a pak se zarazil. „Ale to je zbytečná pře, promiňte, vyhodit do povětří celou Zemi by taky bylo špatné, v tom se shodneme. Každopádně, profesore, nic takového nemám v plánu udělat.“

„Nemusíte to mít v plánu, pane Pottere. Kdybyste četl víc románů o kouzelnících a méně mudlovských příběhů,

věděl byste to. V seriózní literatuře se čaroděj, jehož hloupost hrozí vypustit Bludné kostlivce, k takovému záměru nerozhoduje schválně, to leda v dětských knížkách. Takový skutečně nebezpečný čaroděj se spíše bude snažit o projekt, od něhož očekává velkou slávu, a jistá vyhlídka, že o tuto slávu přijde a dožije v zapomnění, mu bude připadat hrozivější než neznámá pravděpodobnost zničení své země. Nebo slíbil úspěch někomu, koho nemůže zklamat. Možná má zadlužené děti. V těchto příbězích je mnoho moudrosti. Rodí se z drsných zkušeností a měst proměněných v popel.

Nejpravděpodobnější vyhlídkou na katastrofu je mocný čaroděj, který se z nějakého důvodu nedokáže zastavit, i když se objeví varovná znamení. Ačkoli může hodně a hlasitě mluvit o opatrnosti, nedokáže se přimět k tomu, aby se skutečně zastavil. Zajímalo by mě, pane Pottere, jestli už vás napadlo zkusit něco, co by vám zakázala sama Hermiona Grangerová?“

„Dobrá, bod pro vás,“ řekl Harry. „Profesore, jsem si dobře vědom toho, že když zachráním Hermionu za cenu životů dvou dalších lidí, tak jsem z utilitárního hlediska prohrál na celé čáře. Jsem si nesmírně dobře vědom toho, že Hermiona by nechtěla, abych riskoval zničení celého státu jen proto, abych ji zachránil. To dá rozum.“

„Drahé dítě, které ničí mozkomory,“ řekl ten jemný hlas, „kdyby šlo o to, že můžete zničit jeden stát, měl bych menší obavy. Zpočátku jsem nepočítal s tím, že by vaše znalosti mudlovské vědy a mudlovských praktik mohly být zdrojem velké moci. Teď tomu věřím víc. A zcela upřímně se obávám o bezpečnost té zlaté desky.“

„No, jestli mě vědecká literatura něco naučila,“ řekl Harry, „tak mě naučila, že zničit Sluneční soustavu není morálně přijatelné, zvláště když to uděláte dřív, než lidstvo kolonizuje jiné hvězdné soustavy.“

„Vzdáte se tedy záměru –“

„Ne,“ řekl Harry, aniž by se zamyslel, než otevřel ústa. Po chvíli dodal: „Ale chápu, co se mi snažíte říci.“

Ticho. Hvězdy se za ten čas neposunuly, dokonce ani tak, jak by se to stalo na pozemské noční obloze.

Ozvalo se velmi slabé šustění, jako by se někdo pohnul. Harry si uvědomil, že už nějakou dobu stojí ve stejné pozici, a klesl k téměř neviditelnému kruhu trávy, který pod ním stále zůstával, opatrně, aby se nedotkl okrajů kouzla.

„Řekněte mi tohle,“ ozval se tichý hlas. „Proč vám na té dívce tolik záleží?“

„Protože je mi přítelem.“

„V našem jazyce, jak ho obvykle používáme, pane Pottere, není slovo ‚přítel‘ spojeno se zoufalou snahou vzkřísit mrtvého. Máte snad dojem, že je to vaše pravá láska nebo něco takového?“

„Ach, tak vy taky,“ řekl Harry unaveně. „Proč i vy, ze všech lidí, profesore. Fajn, jsme nejlepší přátelé, ale to je *všechno*, je to jasné? To stačí. Přátelé nenechávají přátele mrtvé.“

„Obyčejní lidé toho pro ty, kterým říkají přátelé, tolik nedělají.“ Hlas teď zněl vzdáleněji, odtažitěji. „Dokonce ani pro ty, o kterých říkají, že je milují. Jejich společníci umírají a oni se nevydávají získat moc na to, aby je mohli vzkřísit.“

Harry si nemohl pomoci. Znovu se ohlédl, přestože věděl, že je to marné, a viděl jen další hvězdy. „Nechte mě hádat, z toho usuzujete, že... lidem ve skutečnosti na jejich přátelích nezáleží tak moc, jak předstírají.“

Krátce se zasmál. „Sotva kdy někdo předstírá, že na někom *nezáleží*.“

„Záleží jim na nich, profesore, a nejen na milovaných. Vojáci se vrhají na granáty, aby zachránili své přátele, matky vbíhají do hořících domů, aby zachránily své děti. Ale pokud jste mudla, nemyslíte si, že existuje něco jako kouzlo, které by někoho mohlo přivést zpátky k životu. A

normální kouzelníci takhle... nepřemýšlejí. Myslím tím, že většina kouzelníků ani moc neusiluj, aby se stali nesmrtelnými. Dokazuje to snad, že jim na vlastním životě nezáleží?“

„Je to jak říkáte, pane Pottere. Já sám bych jejich životy považoval za zbytečné a bezcenné. Možná, že i oni někde v skrytu duše také věří, že můj názor na ně je správný.“

Harry zavrtěl hlavou, pak si otráveně odhrnul kapuci pláště a znovu zavrtěl hlavou. „To mi připadá jako poněkud *vyumělkovaný* pohled na svět, profesore,“ ozvala se sotva osvětlená hlava chlapce, která se bez opory vznášela nad kruhem tmavé trávy na pozadí hvězd.

„Snaha vymyslet kouzlo vzkříšení prostě není něco, co by normální lidi napadlo, takže z toho, že nevyužili této možnosti, nemůžete nic vyvozovat.“

O okamžik později začalo být vidět i matně osvětlený obrys muže sedícího na kruhu trávy.

„Kdyby jim na jejich domnělých blízkých opravdu záleželo,“ řekl profesor obrany tiše, „tak by o tom přemýšleli, ne?“

„Takhle mozky nefungují. Nezačnou najednou skvěle fungovat, když se zvýší sázky – a když už, tak v pevně daných mezích. Nedokázal bych spočítat tisíce číslicí pí ani kdyby na tom závisel něčí život.“

Tlumeně osvětlená hlava se naklonila. „Ale je tu ještě jedno možné vysvětlení, pane Pottere. Spočívá v tom, že lidé *hrají* přátelství. Dělají jen to, co od nich tato role vyžaduje, a nic víc. Napadá mě, že rozdíl mezi vámi a jimi možná není v tom, že vám na nich záleží víc než jim na vás. Proč byste se narodil s tak neobvykle silným citem přátelství, že by vás to jako jediného z čarodějů hnalo k tomu, abyste Hermionu Grangerovou po její smrti vzkřísil? Ne, nejpravděpodobnější rozdíl není v tom, že by vám na ní záleželo víc. Je v tom, že jako logičtější bytost než oni jste si sám usmyslel, že hrát roli přítele to od vás vyžaduje.“

Harry se zadíval na hvězdy. Lhal by, kdyby tvrdil, že se neotrásl. „To... nemůže být pravda, profesore. Mohl bych jmenovat tucet příkladů z mudlovských románů, kdy byli lidé dohnáni k tomu, aby vzkřísili své mrtvé přátele. Autoři těch příběhů očividně přesně chápali, co k Hermioně cítím. I když vy jste je asi nečetl... možná Orfeus a Eurydika? To jsem sice sám nečetl, ale vím, o čem to je.“

„Takové příběhy se vyprávějí i mezi čaroději. Existuje příběh o bratrech Elricových. Příběh Dory Kentové, kterou chránil její syn Saul. Je tu Ronald Mallett a jeho osudová výzva Času. Hvězdou dramatu, které se odehrává na Sicílii

před jejím pádem, je Precia Testarossa. V Japonsku vyprávějí o ztracené lásce Akemi Homury. Všechny tyto příběhy mají společné to, že jsou to *fikce*, pane Pottere. Skuteční čarodějové se o totéž nepokoušejí, i když tato představa zjevně *není* jejich fantazii nedostupná.“

„Protože si nemyslí, že to mohli *dokázat!*“ zvýšil Harry hlas.

„Půjdeme říct dobré profesorce McGonagallové o vašem záměru najít způsob, jak vzkřísit slečnu Grangerovou, a zjistíme, co si o tom myslí? Možná ji prostě nikdy nenapadlo o takové možnosti uvažovat... Ach, ale vy váháte. Její odpověď už znáte, pane Pottere. Víte, proč ji znáte?“ V hlase bylo slyšet chladný úsměv. „Je to skvělá technika. Děkuji vám, že jste mě ji naučil.“

Harry si byl vědom napětí, které se mu vytvořilo ve tváři, a jeho slova z něj vycházela úsečně. „Profesorka McGonagallová nevyrostla v mudlovské představě rostoucí moci vědy a nikdo jí nikdy neřekl, že když jde o život přítele, je to chvíle, kdy je třeba *uvažovat velmi racionálně* –“

Hlas profesora obrany se také zvyšoval. „Profesorka přeměňování jen *čte ze svého scénáře*, pane Pottere! Ten scénář ji vyzývá, aby se rmoutila a truchlila, aby všichni věděli, jak moc ji měla ráda. Obyčejní lidé obvykle

nereagují dobře, když jim navrhnete, aby se odchýlili od scénáře. Jak už jste sám zjistil!“

„To je zvláštní, přísahal bych, že jsem včera u večeře viděl profesorku McGonagallovou, jak svůj scénář opustila. Kdybych ji viděl opustit scénář ještě desetkrát, možná bych se s ní opravdu pokusil promluvit o vzkríšení Hermiony, ale teď je v tom nováček a potřebuje praxi. Konec konců, profesore, to, co se snažíte vysvětlit tím, že lásku a přátelství a všechno ostatní nazýváte lží, je jen *chování lidských bytostí, které zatím neumějí nic lepšího.*“

Hlas profesora obrany zesílil. „Kdybyste to byl vy, koho ten troll zabil, Hermionu Grangerovou by ani *nenapadlo* udělat pro vás to, o co se snažíte pro ni! Nenapadlo by to ani Draca Malfoye, ani Nevilla Longbottoma, ani McGonagallovou, ani nikoho z vašich drahých přátel! Na světě není nikdo, kdo by vám oplatil zájem, který jí prokazujete! Tak proč? Proč to děláte, pane Pottere?“ V tom hlase bylo slyšet zvláštní, zuřivé zoufalství. „Proč být jediný na světě, kdo se snaží přetvářku udržet do takové míry, že nikoho z nich nikdy ani nenapadne udělat totéž pro vás?“

„Myslím, že se ve skutečnosti mýlíte, profesore,“ opáčil Harry vyrovnaně. „Vlastně se mýlíte v mnoha skutečnostech. Přinejmenším je chybný váš model mých

emocí. Protože mi ani trochu nerozumíte, pokud si myslíte, že by mě zastavilo, kdyby všechno, co jste řekl, byla pravda. Všechno na světě musí někde začít, každá událost, která se stane, se musí stát poprvé. Život na Zemi musel začít nějakou malou samoreplikující se molekulou v kaluži bahna. A kdybych byl první člověk na světě, ne –“

Harry máchl rukou, aby ukázal na strašlivě vzdálené světelné body.

„– kdybych byl první člověk ve vesmíru, kterému kdy na někom jiném opravdu záleželo, což mimochodem nejsem, pak bych byl poctěn, že tím člověkem jsem, a snažil bych se jím být poctivě.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Vám na té dívce opravdu záleží,“ ozval se tiše mužův matný obrys. „Záleží vám na ní tak, jak nikomu z *nich* nezáleží ani na jejich vlastním životě, natož na životech druhých.“ Hlas profesora obrany zněl podivně, byl naplněn nějakým nerozluštitelným citem. „Nerozumím tomu, ale vím, kam až kvůli tomu zajdete. Kvůli ní se postavíte i samotné smrti. Nic vás od toho neodradí.“

„Záleží mi na ní dost na to, abych se skutečně snažil,“ řekl Harry tiše. „Ano, to je pravda.“

Světlo hvězd se pomalu začalo lámat, svět prosvítal trhlinami; řezy nocí propouštěly obraz kmenů stromů a

listí, zářících ve slunečním světle. Harry si rukou zastínil oči a usilovně zamrkal, když ho vracející se jas udeřil do očí přizpůsobených tmě, a jeho oči automaticky zamířily k profesorovi obrany pro případ, že by zaútočil ve chvíli, kdy byl oslepený.

Když všechny hvězdy zmizely a zůstalo jen denní světlo, profesor Quirrell stále seděl na trávě. „Nuže, pane Pottere,“ řekl svým normálním hlasem, „pokud je to tak, pak vám poskytnu pomoc, jakou budu moci, dokud budu moci.“

„Co že uděláte?“ zarazil se bezděčně Harry.

„Moje včerejší nabídka stále platí. Ptejte se a já vám odpovím. Ukažte mi tytéž vědecké knihy, které jste považoval za vhodné pro pana Malfoye, a já si je prohlédnu a řeknu vám, co mě k nim napadne. Netvařte se tak překvapeně, pane Pottere, nechystám se vás nechat tomu čelit sám.“

Harry zíral, i když měl slzné kanálky stále ještě zalité kvůli náhlému světlu.

Profesor Quirrell se na něj ohlédl. V bledých očích se mu lesklo cosi zvláštního. „Udělal jsem, co jsem mohl, a teď se obávám, že se s vámi musím rozloučit. Pěkný –“ a profesor obrany zaváhal. „Pěkný den, pane Pottere.“

„Pěkný –“ začal Harry.

Muž se na trávě svalil a jeho hlava s tichým žuchnutím dopadla na zem. Zároveň se pocit zmaru zmenšil tak náhle, že Harry vyskočil na nohy a srdce měl až v krku.

Postava na zemi se však pomalu zvedla a začala se plazit. Otočila se a podívala se na Harryho prázdnýma očima a ochablými ústy. Pokusila se vstát, ale padla zpátky na zem.

Harry udělal krok vpřed, instinkt mu velel nabídnout pomocnou ruku, přestože to nebylo žádoucí; obavy, které v něm vzplály, ačkoli slabé, svědčily o tom, že nebezpečí trvá.

Ale lezoucí postava se od Harryho odvrátila a pomalu se začala plazit směrem k vzdálenému hradu.

Chlapec stál uprostřed lesa a hleděl za ní.

96. Role, část 7. – Godrikův důl `{{"chapter":96,
"link":"https://archetypal.cz/2021/96-role-cast-7/","id":37881}}`

Pozn. autora pro ty, kdo nečetli kánon: Dřevěná cedule je trochu upravena, ale nápis, nad kterým Harry žasne, je stejný jako v originálu od J. K. Rowlingové.

Čtvrté setkání:

(16:38, 17. dubna 1992)

Muž v teplém, obnošeném kabátě, se třemi nenápadnými jizvami navždy vypálenými do tváře, pozoroval Harryho Pottera tak bedlivě, jak jen dokázal, zatímco si chlapec zdrženlivě prohlížel řady domků. Na někoho, komu včera zemřela nejlepší přítelkyně, působil Harry Potter zvláště vyrovnaně, ale ani necitelnost, ani jeho normální stav to vůbec nepřipomínalo. *Nepřeji si o tom mluvit*, řekl chlapec, *s vámi, ani s nikým jiným*. Řekl ,nepřeji si', ne ,nechci', jako by chtěl zdůraznit, že je schopen používat slovní obraty dospělých a dělat dospělá rozhodnutí. Když Remus dostal soví poštu od profesorky McGonagallové a toho podivína Quirinuse Quirrella, napadla Remuse Lupina jediná věc, která by mohla pomoci.

„Je tu spousta prázdných domů,“ řekl chlapec a znovu se rozhlédl.

Godrikův důl se za těch deset let od doby, kdy Remus Lupin býval častým návštěvníkem, proměnil. Spousta těch starých domků se štítovou střechou vypadala opuštěně, po jejich oknech a dveřích se vinuly šlahouny. Británie byla po kouzelnické válce znatelně menší, nejen kvůli padlým, ale i kvůli uprchlíkům. Godrikův důl patřil mezi místa, která byla úbytkem obyvatel silně zasažena. To byl i důvod, proč se ještě víc rodin odstěhovalo do Prasinek nebo kouzelnického Londýna, a opuštěné domy na to představovaly nepříliš příjemnou upomínku.

Někteří však zůstali. Godrikův důl byl starší než Bradavice a starší než Godric Nebelvír, jehož jméno přijal, a byly rody, které tu plánovaly bydlet až do konce světa a magie.

Potterové byli jedním z těchto rodů a budou jím i nadále, pokud s tím poslední potomek rodu Potterů bude souhlasit.

Remus Lupin se to všechno snažil vysvětlit a pro malého chlapce zjednodušit jak jen to šlo. Havraspár zamyšleně přikyvoval a nic neříkal, jako by to všechno chápal, aniž by se musel ptát. Možná to tak bylo; u dítěte Jamese Pottera a Lily Evansové, primuse a primusky

Bradavic, se sotva dalo čekat, že bude hloupé. Dítě rozhodně během těch okamžiků, kdy spolu v lednu mluvili, vypadalo velmi inteligentně, i když tehdy většinou mluvil Remus.

(Byla tu také ta věc se Starostolcem, o které Remus slyšel zvěsti, ale nevěřil jí ani za mák, stejně jako nevěřil tomu, že by James zasnoubil svého syna s Mollyinou nejmladší dcerou.)

„Ten památník je támhle,“ řekl Remus a ukázal vpřed.

Harry kráčel vedle pana Lupina k obelisku z černého mramoru a tiše přemýšlel. Harrymu se zdálo, že tahle výprava je v podstatě zbytečná; pomoc pro truchlící mu k ničemu nebyla, tuto cestu si Harry nezvolil. Pokud šlo o Harryho, pět stadií smutku bylo: Vztek, Výčitky svědomí, Výzva, Výzkum a Vzkříšení. (Ne že by pro známých ‚pět fází smutku‘ existovaly nějaké skutečné ověřené důkazy, nebo o nich aspoň Harry neslyšel). Ale pan Lupin vypadal, že to myslí až příliš opravdově na to, aby ho Harry odmítl, a návštěva u Jamese a Lily byla něco, co by Harry odmítnout neměl. A tak Harry kráčel a cítil se zvláště odtažitě; mlčky procházel dramatem, jehož scénář neměl chuť si číst.

Harrymu bylo řečeno, že na tuto cestu si nemá brát plášť neviditelnosti, aby o něm pan Lupin mohl mít přehled.

Harry si byl prakticky jistý, že je Brumbál nebo Brumbál spolu s Pošukem Moodym skrytí neviditelností sledují, aby se ujistili, jestli někdo nepřijde zabrat na návnadu. V žádném případě by Harryho nepustili z Bradavic jen s Remusem Lupinem jako strážcem. Harry ale nečekal, že se něco stane. Neviděl nic, co by vyvracelo jeho hypotézu, že všechno nebezpečí se soustředí jen na Bradavice.

Jak se oba blížili k návsi, mramorový obelisk se proměnil v –

Harry se nadechl. Očekával Jamese Pottera v hrdinské póze, s hůlkou namířenou proti lordu Voldemortovi, a Lily Potterovou s rozpaženými rukama před postýlkou.

Místo toho viděl sochu brýlatého muže s neupravenými vlasy a ženy s dítětem v náručí a vlasy rozpuštěnými, a to bylo všechno.

„Vypadají velmi... všedně,“ řekl Harry a cítil, jak se mu něco zadrhlo v krku.

„Madam Longbottomová a profesor Brumbál si postavili hlavu,“ řekl pan Lupin, který se díval spíš na Harryho než na pomník. „Říkali, že Potterovi by měli být připomínáni tak, jak žili, a ne tak, jak zemřeli.“

Harry se díval na pomník a přemýšlel. Bylo velmi zvláštní vidět sám sebe jako kamenné dítě bez jizvy na čele. Byl to pohled do alternativního vesmíru, kde se z Harryho Jamese Pottera (žádný Evans-Verres) stal inteligentní, ale nikterak neobvyklý kouzelnický učenec, nejspíš zařazený do Nebelvíru jako jeho rodiče. Harry Potter, který vyrostl jako správný mladý čaroděj a o vědě věděl jen něco málo, protože jeho matka přece jen byla mudlovského původu. Nejspíš by se toho tolik nezměnilo. James a Lily by svého syna nevychovávali k tomu, co by profesor Quirrell nazval *ctižádostí*, a co by profesor Verres-Evans nazval *společným úsilím*. Jeho biologičtí rodiče by ho velmi milovali, to by ale nikomu na světě kromě Harryho moc nepomohlo. Kdyby někdo dokázal vrátit jejich smrt –

„Byl jste jejich přítelem,“ řekl Harry a otočil se na Lupina. „Dlouhou dobu, už od dětství.“

Pan Lupin mlčky přikývl.

Hlas profesora Quirrella zněl Harrymu v přibližné paměti: *Nejpravděpodobnější rozdíl není v tom, že by vám na ní záleželo víc. Je v tom, že jako logičtější bytost než oni jste si sám usmyslel, že hrát roli přítele to od vás vyžaduje...*

„Když Lily a James zemřeli,“ řekl Harry, „přemýšlel jste někdy o tom, jestli neexistuje nějaká magie, která by je

dokázala přivést zpátky? Jako Orfeus a Eurydika? Nebo jak se jmenovali, bratři Elrinové?“

„Neexistuje žádné kouzlo, které by mohlo vrátit smrt,“ řekl pan Lupin tiše. „Některých mystérií se ani magie nedokáže dotknout.“

„A zkontroloval jste si, co jste si myslel, že víte, proč jste si myslel, že to víte, a jak vysokou pravděpodobnost takovému závěru můžete přisuzovat?“

„Cože?“ řekl pan Lupin. „Mohl bys to zopakovat, Harry?“

„Říkám, jestli jste o tom přesto přemýšlel?“

Pan Lupin zavrtěl hlavou.

„Proč ne?“

„Protože už se to stalo a tím to skončilo,“ řekl Remus Lupin laskavě. „Protože ať už teď jsou James a Lily kdekoliv, přáli by si, abych jednal v zájmu živých, ne mrtvých.“

Harry mlčky přikývl. Odpovědí na tuhle otázku si byl jistý předtím, než se na ni zeptal. Tenhle scénář už četl. Ale stejně se zeptal, pro případ, že by třeba pan Lupin byl tou myšlenkou týden posedlý, protože konec konců Harry se mohl mýlit.

Zdálo se, že Harrymu v hlavě promlouvá tichý hlas profesora obrany. *Kdyby Lupin měl opravdu zájem,*

nepotřeboval by ponoukat k něčemu tak prostému, jako je pět minut přemýšlení, než věc vzdá...

To by tedy potřeboval, odpověděl Harry mentálnímu hlasu. Lidské bytosti by nežískaly takovou dovednost najednou jen proto, že by o sebe měly zájem. Já jsem se o tom dozvěděl, protože jsem četl knihy z knihovny, vzniklé díky mohutným základům, které položila věda -

Ale druhá Harryho část řekla nenápadným hlasem: Existuje i jiná hypotéza, pane Pottere, a také sedí na skutečnost, přestože je mnohem jednodušší.

Ne, nesedí! Jak by lidé vůbec věděli, co mají předstírat, kdyby nikdo nikdy neměl skutečný zájem?

Vždyť to nevědí. To přece právě pozorujete.

Pustili se spolu k jistému obydlí. Procházeli kolem dlouhé řady obydlených kouzelnických domů a domů obrostlých zelení.

Nakonec došli k domu, kterému chyběla polovina střechy a zelené listí tudy prorůstalo dovnitř; podél chodníku byl neudržovaný živý plot vysoký až po ramena a k domu se šlo úzkou kovovou brankou (pan Hagrid ji nejspíš musel překračovat, protože by jí neprošel). Chybějící kus střechy působil, jako by si obří tlama ukousla z domu sousto a nechala z něj trčet dřevěné kosti, nejspíš nosné trámy. Po pravé straně stál ještě vzpřímeně

jeden komín, neprokousnutý obřím hryznutím, ale bez své původní opory se nebezpečně nakláněl. Okna byla rozbitá. Tam, kde měly být vchodové dveře, byly jen zbytky dřeva.

Sem přišel lord Voldemort, *potichounku, dělal méně hluku než suché listí, které klouzalo po chodníku...*

Remus Lupin položil Harrymu ruku na rameno. „Dotkni se branky,“ vyzval ho pan Lupin.

Harry natáhl ruku a dotkl se.

Jako bleskově rostoucí květina vyrazila ze spletitého plevele v zemi za brankou dřevěná cedule se zlatými písmeny, a na ní stálo:

V noci 31. října 1981 na tomto místě
přišli o život Lily a James Potterovi.

Přežil je jejich syn Harry Potter,
jediný kouzelník, který kdy odolal smrtící kletbě,
Chlapec-který-přežil, a který zlomil moc Vy-víte-koho.

Tento dům byl zachován ve svém zničeném stavu,
jako památka na Potterovy
a jako připomínka jejich oběti.

Na prázdném místě pod zlatými písmeny byly napsané další vzkazy, desítky vzkazů, kouzelným inkoustem, který vystupoval na povrch a zářil dost jasně na to, aby se dal přečíst, načež vybledl a ustoupil dalším vzkazům.

Tím je můj Gideon pomstěn.

Děkuji ti, Harry Pottere. Měj se dobře, ať jsi kdekoli.

Vždycky budeme Potterům zavázáni.

Ach Jamesi, ach Lily, je mi to líto.

Doufám, že jsi naživu, Harry Pottere.

Vždycky to něco stojí.

Kéž by naše poslední slova byla vlídnější, Jamesi. Je mi to líto.

Po noci vždycky přijde svítání.

Odpočívej v pokoji, Lily.

Bůh ti žehnej, Chlapče-který-přežil. Byl jsi náš zázrak.

„Přijde mi, že –“ Harry řekl. „Přijde mi, že lidé dělají tohle – místo aby se snažili věci zlepšit –“ Harry se zarazil. Ta myšlenka mu připadala nedůstojná tohoto místa. Vzhlédl a viděl, že Remus Lupin se na něj dívá tak laskavým pohledem, že Harry raději očima přeletěl ke zničené střeše.

Byl jsi náš zázrak. Harry slovo ‚zázrak‘ vždycky slýchal v souvislosti s tím, že ve skutečném vesmíru nic takového neexistuje. A přesto při pohledu na zničený dům najednou přesně věděl, co to slovo znamená, ten podtón nečekané milosti, nevysvětlitelného požehnání. Temný pán měl vítězství téměř v kapse, a pak během jediné noci veškerá temnota a hrůza skončila, spása přišla bez důvodu jako náhlé svítání v temnotě, a ani teď nikdo nevěděl *proč* –

Kdyby Lily Potterová konfrontaci s Lordem Voldemortem přežila, cítila by se přesně takhle, kdyby pak viděla, že její dítě je naživu.

„Pojďme,“ zašeptal její chlapeček o deset let později. A tak šli.

Vchod na hřbitov střežila brána bez zámku, která bránila ve vstupu jen zvířatům, s místem, kam se dalo postavit, když jste bránu přesouvali z jedné strany na druhou. Remus vytáhl hůlku (Harry už držel svou) a věci se krátce rozmlžily, když procházeli.

Některé kameny vystupující ze země vypadaly stejně staré jako zeď v Oxfordu, o které jeho otec říkal, že je stará asi tisíc let.

Hallie Flemingová stálo vyryto na prvním kameni, který Harry viděl, díky erozi téměř nečitelně. *Vienna Woodová*, stálo na dalším.

Bylo to už dlouho, co Harry navštívil nějaký hřbitov. Bylo to dlouho předtím, než nahlédl do stínu Smrti a tehdy měl ještě dětskou mysl. Přijít na hřbitov teď bylo... zvláštní a smutné a záhadné, *a tohle se děje už tak dlouho, proč se to kouzelníci nepokusili zastavit, proč do toho nekládají všechny síly jako mudlové do lékařského výzkumu a ještě víc, kouzelníci mají víc důvodů doufat...*

„Brumbálové taky žili v Godrikově dole?“ zeptal se Harry, když procházeli kolem dvojice poměrně nových kamenů s nápisem *Kendra Brumbálová a Ariana Brumbálová*.

„Už dlouho, hodně dlouho,“ řekl pan Lupin.

Postupovali dál hřbitovem až na vzdálený konec, kolem bezpočtu úmrtí, kvůli kterým někdo truchlil.

Pak pan Lupin ukázal na dvojitý náhrobek z ještě bílého, nezestárlého mramoru.

„Budou tam nějaké vzkazy?“ zeptal se Harry. Už se nechtěl zabývat tím, jak se ostatní lidé vyrovnávají se smrtí.

Pan Lupin zavrtěl hlavou.

Šli směrem ke spojeným bílým kamenům.

A stanuli před –

„Co to má znamenat?“ zašeptal Harry. „Kdo... *kdo to tam napsal?*“

JAMES POTTER

NAROZEN 27. BŘEZNA 1960

ZEMŘEL 31. ŘÍJNA 1981

„Co napsal?“ zeptal se pan Lupin nechápavě.

LILY POTTEROVÁ

NAROZENÁ 30. LEDNA 1960

ZEMŘELA 31. ŘÍJNA 1981

„*Tohle!*“ Harry vykřikl. „*Tenhle nápis!*“ Harrymu se do očí draly slzy, jak byl oslněný tou nevysvětlitelnou brilantností, nad dotekem milosti v místě, kde se žádná milost nedala čekat, nad tajuplným požehnáním, slzy se mu draly do očí kvůli –

POSLEDNÍM NEPŘÍTELEM, KTERÝ BUDE ZNIČEN, JE
SMRT

„*Tohle?*“ Pan Lupin se zarazil. „*To je... asi by se to dalo nazvat motto rodu Potterů. I když si nemyslím, že to někdy bylo nějak formální. Jen takové přísloví, předávané od dávných časů...*“

„*To– tohle –*“ Harry se sesunul na kolena vedle hrobu a třesoucí se rukou se dotkl nápisu. „*Jak to? Tohle přece nemůže být, být genetické –*“

Pak si Harry všiml i toho, co mu předtím skryly slzy: čáry slabě vyryté v kruhu uvnitř trojúhelníku.

Symbol Relikvií smrti.

A Harry pochopil.

„*O tohle se snažili,*“ zašeptal Harry.

Tři bratři Peverellové.

Ztratili někoho, kdo jim byl drahý? Kvůli tomu to začalo?

„*Celými svými životy se snažili a dosáhli pokroku –*“

Plášť neviditelnosti, který vás dokázal skrýt zraku mozkomorů.

„– ale jejich výzkum nebyl dokončen –“

Skryt se před stínem Smrti neznamená porazit Smrt samotnou. Kámen vzkříšení ve skutečnosti nemohl nikoho přivést zpět. Bezová hůlka nedokázala ochránit před stářím.

„– a tak předali poslání svým dětem a dětem svých dětí.“

Generaci za generací.

Dokud jsem ho nezdědil já.

Mohl se Čas rýmovat, mohla tohle být ozvěna mezi vzdálenou minulostí a vzdálenou budoucností? Náhoda to být *nemohla*, že ne? Ne s tímto poselstvím na tomto místě.

Moje rodina.

Opravdu jste byli moje matka a můj otec.

„Neznamená to vzkříšení mrtvých, Harry,“ řekl pan Lupin. „Znamená to přijmout smrt, a tím se nad smrt povznést a zvládnout ji.“

„To ti řekl James?“ zeptal se Harry a jeho hlas zněl podivně.

„Ne,“ řekl pan Lupin, „ale –“

„Dobře.“

Harry se pomalu zvedl z místa, kde klečel, a měl pocit, jako by na ramenou nesl slunce a zvedal ho, aby vytáhl úsvit nad obzor.

Ale samozřejmě, že se o to pokoušeli i jiní kouzelníci. Nejsem jedinečný. Nikdy jsem v tom nebyl sám. Tyto pocity v mém srdci nejsou výjimečné ani v kouzelnickém, ani v mudlovském světě.

„Harry, tvoje hůlka!“ Hlas pana Lupina byl najednou rozrušený a když Harry zvedl hůlku, aby si ji prohlédl zblízka, viděl, že ze dřeva vyvěrá slabá stříbrná záře.

„Sešli Patrona!“ vyzval ho pan Lupin. „Zkus to, Harry!“
No jasně. Pan Lupin si myslí, že to neumím –

Harry se usmál a pak se dokonce rozesmál i nahlas.
„Raději ne,“ řekl Harry. „Kdybych v tomhle rozpoložení zkoušel to kouzlo seslat, nejspíš by mě to stálo život.“

„Cože?“ řekl pan Lupin. „Takhle přece kouzlo Patronus nefunguje!“

Harry James Potter-Evans-Verres se smál dál, utíral si další slzy, a zvedl levou ruku.

„Víte, pane Lupine,“ řekl Harry, „je potřeba opravdu *barokní* chápání, aby si člověk myslel, že si někdo chodil světem a přemítal o tom, jak smrt je prostě něco, s čím se všichni musíme smířit, a svůj postoj komunikoval slovy ‚Posledním nepřítelem, který bude zničen, je smrt.‘ Možná se někomu *jinému* zdálo, že to zní poeticky, a tak tu větu převzal a pokusil se ji vyložit po svém, ale ten, kdo ji vyslovil jako první, smrt moc rád neměl.“ Někdy Harryho

mátlo, jak si většina lidí nejspíš ani *nevšimla*, když něco překroutili o 180 stupňů oproti nejočividnějšímu výkladu. Nemohla to být záležitost hrubé mozkové kapacity, lidé dokázali vidět očividný výklad většiny ostatních vět. „Také ,bude zničen‘ popisuje změnu budoucího stavu, takže se nemůže jednat o to, jak se věci mají teď.“

Remus Lupin na něj zíral široce rozevřenýma očima. „Ty jsi určitě dítě Jamese a Lily,“ řekl a znělo to poněkud šokovaně.

„Ano, jsem,“ řekl Harry. Ale to nestačilo, musel udělat něco víc, a tak Harry zvedl hůlku do vzduchu a řekl hlasem tak pevným, jak jen to dokázal: „Jsem Harry James Potter-Evans-Verres, syn Lily a Jamese z rodu Potterů, a přijímám úkol své rodiny. Smrt je můj nepřítel a já ji porazím.“

Tri budou syni Peverla a tři jih orudje jimiže budou hotěti Smrt pokoriti.

„Cože?“ řekl nahlas Harry. Ta slova se mu nevysvětlitelně vynořila v proudu vědomí, jako by pocházela z jeho hlavy.

„Co to bylo?“ zeptal se ve stejnou chvíli Remus Lupin. Harry se obrátil a prohlížel si hřbitov, ale nic neviděl. Vedle něj totéž dělal pan Lupin.

Ani jeden z nich si nevšiml vysokého kamene, ošuntělého tisíciletým stářím, na kterém čára v kruhu v

trojúhelníku slabě stříbrně zářila jako světlo z Harryho hůlky, ale na tu dálku kvůli jasnému slunci neviditelně.

O něco později:

„Ještě jednou děkuji, pane Lupine,“ řekl Harry, když se vysoký zjizvený muž chystal odejít. „I když bych si opravdu přál, abyste -“

„Profesor Brumbál řekl, že nás mám přenést zpátky do Bradavic, kdyby se stalo něco neobvyklého, ať už by to vypadalo jako útok nebo ne,“ řekl pan Lupin pevně. „Což je velmi rozumné.“

Harry přikývl. A pak, jelikož si tuhle otázku pečlivě schoval na konec, se zeptal: „Máte představu, co ta slova znamenala?“

„Kdybych to věděl, neřekl bych ti to,“ řekl pan Lupin a tvářil se přísně. „Rozhodně ne bez svolení profesora Brumbála. Chápu tvou dychtivost, ale neměl by ses pokoušet odhalovat tajemství rodu Potterů, dokud nebudeš dospělý. To znamená, až složíš O.V.C.E., Harry, nebo alespoň NKÚ. Myslím si, že sis o tom, jaký smysl má motto tvé rodiny, udělal nesprávnou představu!“

Harry přikývl, pro sebe si povzdechl a rozloučil se s panem Lupinem.

Harry se vracel Bradavicemi do havraspárské věže a cítil se zvláště, ale posíleně. Nic z toho nečekal, ale všechno mu to bylo ku prospěchu.

Cestou do ložnice musel projít společenskou místností Havraspáru.

A v tu chvíli k němu dorazil zářivý tvor, pod plameny svíček v havraspárské společenské místnosti se jemně bíle lesknul, jako by se vyplazil z nicoty – stříbrný had.

*Tri budou syni Peverla a tři jím orudje jimiže budou hotěti
Smrt pokoriti.*^[2]

Tři budou Peverellovi synové a tři jejich nástroje, jimiž
budou chtít porazit Smrt.

- Proneseno v přítomnosti tří bratrů Peverellových,
v malé krčmě na okraji toho, co později nazvou
Godrikův důl.

97. Role, část 8. – Schůzka s dlužníkem {"chapter":97, "link":"https://archetypal.cz/2021/97-role-cast-8","id":38297}}

Harrymu se už podruhé toho dne zalily oči slzami. Nevšímal si udivených pohledů havraspárských spolužáků ve společenské místnosti, natáhl ruku ke stříbrnému tvorovi od Draca Malfoye, přitulil ho v náručí, jako by byl živý, a odpotácel se směrem ke své ložnici. Napůl naslepo zamířil do prostor ve svém kufru, zatímco stříbrný had tiše spočíval v jeho náručí.

Páté setkání: neděle 19. dubna, 10:12

Schůzka s dlužníkem, kterou si lord Malfoy vyžádal od Harryho Pottera, který Luciusi Malfoyovi dlužil nějakých 58 203 galeonů, se v souladu s britskými zákony konala v Gringottově bance.

Vrchní divotvůrce Brumbál se snažil Harrymu Potterovi zabránit, aby opustil bezpečí Bradavic (tento obrat přiměl Harryho Pottera zvednout prsty a naznačit ve vzduchu uvozovky). Chlapec-který-přežil chvíli tiše uvažoval a za sebe schůzku odsouhlasil, zvláště svolný k požadavkům svého nepřítele.

Ředitel Bradavic, který v očích kouzelnické Británie vystupoval jako Harryho zákonný poručník, souhlas svého

svěřence přehlasoval.

Dluhová komise Starostolce přehlasovala ředitele Bradavic.

Vrchní divotvůrce přehlasoval dluhovou komisi.

Starostolec přehlasoval vrchního divotvůrce.

A tak se Chlapec-který-přežil, vydal pod přísnou ochranou Pošuka Moodyho a trojice bystrozorů ke Gringottům do banky. Moodyho zářivě modré oko se divoce otáčelo na všechny strany, jako by případnému útočníkovi chtělo naznačit, že je na stráži a neustále ve střehu, a že s radostí sežehne ledviny každému, kdo se pokusí směrem k Chlapci-který-přežil byt jen kýchnout.

Harry Potter dával pozor ještě bedlivěji než minule a všímal si, jak procházejí dokořán otevřenými vstupními dveřmi Gringottových pod nápisem *Fortius Quo Fidelius*. Při posledních třech návštěvách Gringottových Harry jen obdivoval mramorové sloupy, zlatě hořící pochodně, architekturu, která nebyla úplně podobná vzhledu lidské kouzelnické Británie. Od té doby ale proběhl Incident v Azkabanu a další události, a teď, při čtvrté návštěvě, Harry přemýšlel o Skřetích vzpourách a setrvalém rozhořčení skřetů nad tím, že nesmějí vlastnit hůlky, a o jistých skutečnostech, které sice nebyly v učebnici dějepisu pro první ročník, ale které si Harry domyslel a které mu velmi

tichým hlasem potvrdil profesor Kratiknot. Lord Voldemort skřety zabíjel stejně jako čaroděje – což byl od lorda Voldemorta neuvěřitelně hloupý tah, pokud Harrymu něco důležitého neuniklo – ale co si skřeti mysleli o Chlapci-který-přežil, to Harry netušil. Skřeti měli pověst bytostí, které nezůstávají nic dlužny a zároveň si vezmou to, o čem usoudí, že jim to někdo dluží, a také pověst bytostí, které toto účtování provádějí poněkud po svém.

Strážní v brnění, kteří dnes uvnitř stáli v pravidelných rozestupech, zírali na Chlapce-který-přežil s prázdnými výrazy a na Moodyho a bystrozory vrhali pohledy hořkého opovržení. U stolků a přepážek v bankovním předsálí se skřetí pokladníci se stejným opovržením dívali na kouzelníky, do jejichž rukou vydávali galeony; jeden pokladník na čarodějku, která se tvářila rozzlobeně a zoufale, v úsměvu vycenil ostré zuby.

Pokud správně chápu lidskou povahu – a jestli se nemýlím v tom, že všechny humanoidní magické druhy jsou geneticky lidé s nějakým dědičným magickým jevem – pak se neskamarádíte s kouzelníkem jenom proto, že jsem k vám zdvořilý, anebo že pro vás mám pochopení.. Ale zajímalo by mě, jestli byste podpořili Chlapce-který-přežil v jeho snaze svrhnout ministerstvo, kdybych vám slíbil, že potom zruším

zákon o hůlkách... nebo kdybych vám výměnou za vaši podporu hůlky a knihy kouzel klidně dal... je to důvod, proč je tajemství výroby hůlek vyhrazeno lidem, jako je Ollivander? Ačkoli pokud jste opravdu jako lidé, pak má skřetí národ nejspíš své vlastní vnitřní hrůzy, své vlastní Azkabany, neboť i to je lidská přirozenost; v tom případě budu muset dříve či později svrhnout nebo reformovat i vaši vlastní vládu. Hm.

Objevil se před nimi starý skřet a Harry s opatrnou zdvořilostí udělal úklonu hlavou, na což starý skřet zareagoval rázným pokývnutím. Nekonala se žádná divoká jízda vlakem, starý skřet je prostě jen provedl krátkou chodbou, která končila malou čekárnou se třemi lavicemi ve skřetí velikosti a jednou židlí ve velikosti kouzelníka, na nichž nikdo neseseděl.

„Nepodepisuj nic, co ti Lucius Malfoy dá,“ řekl Šílený Moody. „Nic, rozumíš mi, chlapče? Pokud ti Malfoy podá výtisk *Podivuhodných dobrodružství Chlapce-který-přežil* a požádá tě o autogram, řekni mu, že sis vykloubil prst. Dokud budeš u Gringottových, neber ani na vteřinu do ruky brk. Pokud ti někdo podá brk, tak ten brk zlom a pak si radši zlom prsty. Mám to dál vysvětlovat, synku?“

„Ani ne,“ řekl Harry. „V mudlovské Británii taky máme právníky a vaši právníci by jim připadali roztomilí.“

O chvíli později Harry Potter odevzdal svou hůlku obrněnému skřetímu strážci, který ho prohledal nejrůznějšími zajímavě vypadajícími sondami, a předal Moodymu svůj váček, aby mu ho hlídal.

A pak Harry prošel dalšími dveřmi a vodopádem Zlodějova pádu, který se odpařil hned, jak na druhé straně vyšel.

Za dveřmi byla větší místnost s luxusně obloženými zdmi a drahým vybavením, kterou se táhl velký zlatý stůl. Na jedné straně stolu stála dvě obrovská kožená křesla a na druhé malá dřevěná stolička pro dlužníka. Na místnost dohlíželi dva strážní skřeti v plné zbroji, s ozdobnými sluchátky a brýlemi. Žádná ze stran nesměla mít hůlky ani jiné magické předměty a skřetí strážci by okamžitě zaútočili, kdyby se někdo v rámci tohoto mírumilovného setkání pod dohledem Gringottovy banky odvážil použít bezhůlkovou magii. Zdobená sluchátka skřetím strážím bránila slyšet rozhovor, pokud nebyli přímo osloveni, a brýle zajišťovaly, aby tváře čarodějů byly rozmazané. Bylo to zkrátka něco na způsob *skutečné* ochranky, alespoň pokud jste byli nitroobránцем.

Harry se vyhoupl na svou nepohodlnou dřevěnou stoličku, sarkasticky to zhodnotil jako *nenápadné* a čekal na své věřitele.

O krátkou chvíli později, mnohem kratší, než po jak dlouho dobu může dlužník podle zákona čekat, do místnosti vstoupil Lucius Malfoy a obsadil své kožené křeslo navyklým, praxí zaběhlým pohybem. V rukou nedržel hůl s hadí hlavou, ale dlouhá bílá hříva za ním vlála stejně jako vždy a z jeho tváře se nedalo nic vyčíst.

Za ním tiše vešel kluk se světle blondatými vlasy, který měl na sobě černý hábit mnohem jemnější než jakákoli bradavická školní uniforma, a s ovládaným výrazem ve tváři kráčel v otcových stopách. I on byl Harryho věžitelem v částce zhruba čtyřiceti galeonů a také pocházel z rodu Malfoyů, takže se na něj technicky vzato vztahovalo usnesení Starostolce umožňující toto setkání.

Draco. Harry to neřekl nahlas, ani nedovolil, aby se jeho vlastní výraz změnil. Nenapadalo ho nic, co by mohl říct. *Ani je mi to líto* mu nepřipadalo vhodné. Harry se neodvažoval nic takového říct ani Dracovu patronovi, když si během několika krátkých výměn domluvili toto setkání – a nejen proto, že by to Lucius mohl odposlechnout. Stačilo mu, že Dracova šťastná myšlenka pořád byla šťastná a že ještě dokázal chtít, aby to Harry věděl.

Lucius Malfoy promluvil jako první, jeho hlas byl vyrovnaný a tvář pevná. „Harry Pottere, nechápu, co se v Bradavicích děje, mohl bys mi to vysvětlit?“

„Sám nevím,“ řekl Harry. „Kdybych těm událostem rozuměl, nedovolil bych, aby se staly, lorde Malfoyi.“

„Tak mi odpověz na tuto otázku. *Kdo jsi?*“

Harry se vyrovnaně díval do tváře svého věřitele.

„Nejsem Vy-víte-kdo, jak jste si myslel,“ řekl Harry. Nebyl *úplný* idiot a nakonec přišel na to, s kým si Lucius Malfoy myslel, že před Starostolcem mluví. „Očividně nejsem ani normální kluk. Stejně tak je zřejmé, že to nejspíš má *něco* společného s tím chlapec-který-přežil. Ale co a proč nevím o nic víc než vy. Ptal jsem se Moudrého klobouku a ani ten nevěděl.“

Lucius Malfoy odměřeně přikývl. „Nenapadl mě žádný důvod, proč bys chtěl platit sto tisíc galeonů za záchranu života nějaké mudly. Žádný důvod kromě jediného, který by vysvětloval její moc i krvežíznivost, ale pak zemřela rukou trolla, a ty přesto žiješ dál. A také mi toho o tobě můj syn, Harry Pottere, *spoustu* vyprávěl, a *nedávalo to smysl ani za mák*, slyšel jsem u svatého Munga blouznění šílenců, které bylo daleko rozumnější, než co mi vyprávěl můj syn pod *veritasérem* o věcech, které jsi zinscenoval, a chtěl bych, abys mi vysvětlil část toho *šíleného blouznění*, které jsi *osobně uskutečnil*, a to hned.“

Harry se otočil na Draca, který se na něj podíval s obličejem, jehož výraz se hroutil, ovládl a pak zase napjal.

„Také bych rád věděl,“ řekl Draco Malfoy vysokým a kolísavým hlasem, „proč, Pottere.“

Harry zavřel oči a začal mluvit, aniž by se díval.

„Chlapec, kterého vychovali mudlové a mysleli si o něm, že je chytrý. Viděl jsi mě, Draco, a napadlo tě, jak užitečné by bylo, kdyby se Chlapci-který-přežil, klidně jedinému ze všech ostatních dětí ve tvém ročníku, podařilo ukázat, jak se věci mají, kdybychom se mohli spřátelit. A já jsem si totéž myslel o tobě. Jenže my dva jsme pravdu viděli v úplně jiných věcech. Ne, že bych tvrdil, že existují různé pravdy, chci říct, že existují různé víry, ale existuje jen jedna realita, jen jeden vesmír, který může tyto víry potvrdit nebo vyvrátit –“

„Lhal jsi mi.“

Harry otevřel oči a podíval se na Draca. „Raději bych řekl,“ řekl Harry ne zcela pevným hlasem, „že věci, které jsem ti povídal, byly z jistého úhlu pohledu pravdivé.“

„*Jistý úhel pohledu?*“ Draco Malfoy se tvářil stejně rozzlobeně jako se mohl tvářit Luke Skywalker, a ani on neměl náladu poslouchat Kenobiho výmluvy. „Pro věci, pravdivé z určitého úhlu pohledu, existuje označení. Říká se jim *lži!*“

„Nebo lsti,“ řekl Harry vyrovnaně. „Prohlášení, která jsou technicky vzato pravdivá, ale která posluchače

oklamou a přimějí ho, aby si vytvořil další nepravdivé představy. Myslím, že je dobré to rozlišovat. To, co jsem ti řekl, bylo sebenaplňující se proroctví; věřil jsi, že nedokážeš oklamat sebe sama, a tak ses o to nepokoušel. Dovednosti, které jsi se naučil, jsou skutečné, a bylo by pro tebe velmi nepříjemné, kdybys proti nim začal uvnitř sebe bojovat. Lidé se pouhým aktem vůle nedokážou přimět k tomu, aby věřili, že modrá je zelená, ale *myslí* si, že to dokážou, a to může být skoro stejně špatné.“

„Využil jsi mě,“ řekl Draco Malfoy.

„Využil jsem tě jen způsobem, který tě posílil. Tak to vypadá, když jsi využit přítelem.“

„*I já vím, že takhle přátelství nevypadá!*“

Opět promluvil Lucius Malfoy. „Za jakým účelem? Jaký to mělo smysl?“ Ani hlas staršího Malfoye nebyl zcela pevný. „*Proč?*“

Harry si ho chvíli prohlížel a pak se obrátil k Dracovi. „Tvůj otec tomu asi nebude věřit,“ řekl Harry. „Ale ty, Draco, bys měl být schopen vidět, že všechno, co se stalo, je s touto hypotézou v souladu. A že jakákoli cyničtější hypotéza by nevysvětlila, že jsem na tebe netlačil víc, i když sis myslel, že na tebe mám páku, nebo proč jsem tě toho tolik učil. Myslel jsem si, že dědic rodu Malfoyů, který byl veřejně viděn, jak chytá mudlovskou dívku, aby jí

zabránil spadnout ze střechy Bradavic, by byl dobrým kompromisním kandidátem na vůdce kouzelnické Británie po reformách.“

„Takže bych podle tebe měl věřit,“ řekl Lucius Malfoy sevřeným hlasem, „že se prohlašuješ za blázna. Dobře, nechme to prozatím všechno stranou. Řekni mi, kdo do Bradavic poslal toho trolla.“

„To já nevím,“ řekl Harry.

„Řekni mi, koho *podezříváš*, Harry Pottere.“

„Mám čtyři podezřelé. Jedním z nich je profesor Snape –“

„*Snape?*“ vyhrkl Draco.

„Druhým je samozřejmě bradavický profesor obrany, už jen proto, že je to *profesor obrany*.“ Harry by ho byl vynechal, nechtěl na profesora Quirrella upozorňovat Malfoye, kdyby byl nevinný, ale Draco by to na něho mohl vytáhnout. „Třetího byste mi nevěřili. Čtvrtá je souhrnná kategorie s názvem Všechno ostatní.“ *A pátou, lorda Voldemorta, bych před vámi jmenovat neměl.*

Lucius Malfoy se zachmuřil. „Myslíš, že nepoznám návnadu s háčkem? Pověz mi o té třetí možnosti, Pottere, o té, kterou chceš, abychom považovali za *pravdivou*, a přestaňme hrát tyhle hry.“

Harry si lorda Malfoye pevně prohlížel. „Jednou jsem četl knihu, kterou jsem číst neměl, a tam se psalo, že komunikace je dění, které se odehrává mezi sobě rovnými. Zaměstnanci lžou svým šéfům a ti zase očekávají, že jim bude lháno. Nehraju si na plachého, jen si všímám, že v naší současné situaci prostě není možné, abych vám řekl o třetím podezřelém a abyste mi uvěřili, že moje historka byla něco jiného než lákadlo.“

Pak promluvil Draco. „Je to otec, že?“

Harry se na Draca překvapeně podíval.

Draco mluvil vyrovnaně. „Máš podezření, že toho trolla do Bradavic poslal otec, aby se dostal ke Grangerové, že? Myslíš si to, že ano!“

Harry otevřel ústa, aby řekl *Vlastně ne*, ale pak se mu pro jednou v životě podařilo myslet dopředu a včas se zarazit.

„Aha...“ řekl místo toho pomalu. „Tak *takhle* to je. Lucius Malfoy veřejně prohlásí, že Hermioně neprojde to, co udělala, a ejhle, zabije ji troll.“ V tu chvíli se Harry usmál s vyceněnými zuby. „A když tady popřu své podezření, tak Draco, který není nitroobránce, pak může pod veritasérem dosvědčit, že Chlapec-který-přežil, *nepodezírá* Luciuse Malfoye, že by poslal do Bradavic trolla usmrtit Hermionu Grangerovou, která se zavázala přísahou rodu Potterů a jejíž krevní dluh byl nedávno

vykoupen za sto tisíc galeonů a tak dále.“ Harry se mírně zaklonil, ačkoli jeho dřevěná stolička neměla opěradlo, s nímž by to mohl udělat pořádně. „Ale teď, když jsem na to upozornil, vidím, že to dává smysl. Zřejmě jste Hermionu Grangerovou zabil právě vy, přesně jak jste jí vyhrožoval před celým Starostolcem.“

„To tedy ne,“ řekl Lucius Malfoy, opět bez výrazu.

Harry opět vycenil zuby v onom neúsměvu. „No, v *tom* případě tam venku musí být ještě někdo *další*, kdo zabil Hermionu a pohrával si s bradavickými ochranami, stejná osoba, která se *předtím* pokusila *hodit na Hermionu vraždu Draca Malfoye*. Buď jste Hermionu Grangerovou zabil poté, co jste dostal zapláceno za její život, nebo jste pokus o vraždu svého syna svedl na nevinnou dívku a pod falešnou záminkou jste připravil mou rodinu o všechny peníze. Jedna z těch dvou věcí musí být pravda.“

„Možná jsi ji zabil ty v naději, že se ti tak vrátí peníze.“ Lucius Malfoy se naklonil dopředu a upřeně se na Harryho zadíval.

„Pak bych za ni *já* své peníze vůbec nedával. Jak sám chápete. Neurážíte moji inteligenci, lorde Malfoyi – ne, počkejte, promiňte, to jste musel *poznámenat* jen kdyby to Draco musel dosvědčit, tak nic.“

Lucius Malfoy se v křesle zaklonil a zíral.

„Snažil jsem se ti to sdělit, otče,“ řekl Draco potichu, „ale nikdo si nedokáže představit, co je Harry Potter zač, dokud se s ním skutečně *nepotká*...“

Harry si poklepal prstem na tvář. „Takže lidem ten očividný rozpor začíná docházet? Vlastně mě to překvapuje. Nehádal bych, že se to stane.“ Harry už se naučil obecný rytmus cynismu profesora Quirrella a dokázal ho reprodukovat nezávisle. „Nemyslel bych si, že noviny budou schopné informovat o konceptech jako ‚Budto musí být pravda X, nebo Y, ale nevíme, které z nich‘. Očekával bych, že novináři budou přinášet jen příběhy poskládané z řady atomických propozic typu ‚X je pravdivé‘, ‚Y je nepravdivé‘ nebo ‚X je pravdivé a Y je nepravdivé‘. Nikoliv složitější logické spojky typu ‚Je-li X pravdivé, pak je Y pravdivé, ale nevíme, zda je X pravdivé‘. A všichni vaši příznivci by měli rychle přepínat mezi ‚Nemůžete dokázat, že lord Malfoy zabil Grangerovou, mohl to být někdo jiný‘ a ‚Nemůžete dokázat, že to na Grangerovou hodil někdo jiný‘, protože dokud je výsledek nejistý, měli by se snažit, aby byla pravda oboje najednou... počkejte, *nevlastníte* vy náhodou Denního věštce?“

„Denní věstec,“ řekl Lucius Malfoy úsečně, „kterého rozhodně nevlastním, je příliš vážený na to, aby

publikoval tak hanlivé nesmysly. Bohužel ne všichni kouzelníci s vlivem jsou tak rozumní.“

„Ah, chápu,“ přikývl Harry.

Lucius se podíval na Draca. „Bylo něco ze zbytku toho, co říkal, důležité?“

„Ne, otče, nebylo.“

„Děkuji ti, synu.“ vrátil se Lucius pohledem k Harrymu. Když promluvil, jeho hlas byl chladný a sebejistý a začal nabývat svou obvyklou protáhlost. „Je možné, že bych se nechal přesvědčit, abych ti prokázal nějakou laskavost, kdybys před Starostolcem připustil to, co zjevně víš, tedy že za ten čin nejsem zodpovědný. Byl bych ochoten tvůj zbývající dluh vůči rodu Malfoyů dost výrazně snížit, nebo dokonce upravit jeho podmínky tak, aby byl splatný až později.“

Harry si Luciusa Malfoye pevně prohlížel. „Luciusi Malfoyi, vy jste si plně vědom toho, že Hermiona Grangerová byla ve skutečnosti falešně obviněna a váš syn k tomu posloužil jako návnada, že jí byly upraveny vzpomínky nebo ještě něco horšího, a že rod Potterů proti vám předtím nic neměl. Můj protinávrh zní: Vraťte mé rodině peníze, já před Starostolcem oznámím, že rod Potterů nechová k rodu Malfoyů žádnou zášť, a představíme jednotnou tvář proti tomu, kdo za tím stojí.

Vykašleme se na role, které máme hrát, a místo svádění bitvy se spojíme. Mohla by to být jediná věc, kterou od nás nepřítel neočekává.“

V místnosti se rozhostilo krátké ticho, až na dva skřetí strážce, kteří bez ohledu na vše dýchali dál.

„Jsi blázen,“ řekl Lucius Malfoy chladně.

„Říkáme tomu spravedlnost, lorde Malfoyi. Nemůžete přece očekávat, že s vámi budu spolupracovat, když si přisvojujete bohatství rodu Potterů pod záminkou, o které teď už víte, že je falešná. Chápu, jak vám to tehdy připadalo, ale teď už znáte skutečnost.“

„Nemůžeš mi nabídnout nic, co by mělo hodnotu sta tisíc galeonů.“

„Skutečně ne?“ Harry se odmlčel. „To se podívejme. Myslím, že vám docela pravděpodobně víc záleží na dlouhodobém blahu rodu Malfoyů než na tom, ze které politické otázky si neúspěšný Temný pán minulé generace udělal svého favorita.“ Harry se významně podíval na Draca. „Další generace si rýsuje vlastní bitevní pole a utváří nová spojenectví. Váš syn z toho může být vyřazen, nebo může jít rovnou na vrchol. Má to pro vás větší cenu než čtyřicet tisíc galeonů, které jste nijak zvlášť nečekal a ani nepotřebujete?“ Harry se potutelně usmál. „Čtyřicet tisíc galeonů. Dva miliony mudlovských liber šterlinků.

Váš syn ví pár věcí, které by vás mohly překvapit, o velikosti mudlovské ekonomiky. Přišlo by jim zábavné, že se osud země točí kolem dvou milionů liber šterlinků. Mysleli by si, že to je roztomilé. A já si myslím totéž, lorde Malfoyi. Situace se nemá tak, že bych byl zoufalý. Jen se vám snažím nabídnout férovou šanci zachovat se fér.“

„Aha?“ řekl lord Malfoy. „A co bude, když tvou šanci odmítnu?“

Harry pokrčil rameny. „To záleží na tom, jaká koaliční vláda bude sestavena bez Malfoyů. Pokud se podaří vládu reformovat mírumilovně, protože jakýkoli jiný způsob by mír narušil, vyplatím vám ty peníze z drobných na útratu. Nebo třeba budou Smrtijedi souzeni za své zločiny a aby bylo spravedlnosti učiněno zadost, popraveni, samozřejmě pokud budou řádným soudem odsouzeni.“

„Ty jsi opravdu blázen,“ řekl tiše Lucius Malfoy. „Nemáš žádnou moc, žádné bohatství, a přesto mluvíš o takových věcech.“

„Ano, bylo by hloupoučké si myslet, že bych vás mohl vyděsit. Koneckonců nejste mozkomor.“

A Harry se dál usmíval. Dohledal si, že bezoár *skutečně* vyléčí téměř každý jed, když ho někomu strčíte do úst dostatečně rychle. Možná by nevyléčil ozáření radiací z přeměněného polonia, ale na druhou stranu možná ano.

Harry se tedy podíval na body tuhnutí různých kyselin a ukázalo se, že kyselina sírová ztuhne už při pouhých deseti stupních Celsia, což znamenalo, že by Harry mohl na mudlovském trhu koupit litr kyseliny, zmrazit ji a přeměnit na nenápadný kousek vodního ledu, který by mohl někomu dostat do úst a nechat je to spolknout. Jakmile by přeměnění vyprchalo, žádný bezoár by to nezachránil. Harry samozřejmě neměl v úmyslu říct to nahlas, ale jelikož se mu během plnění svého questu beztak nepodařilo zabránit žádnému úmrtí, neměl v úmyslu nechat se dál omezovat zákonem nebo snad dokonce Batmanovými zásadami.

Máš poslední šance přežít, Luciusi. Z etického hlediska tvůj život propadl v den, kdy jsi spáchal první zvěrstvo pro Smrtijedy. Pořád jsi člověkem a tvůj život pořád má hodnotu, ale už nemáš morálně povinnou ochranu nevinného. Každý dobrý člověk teď má právo tě zabít, pokud usoudí, že to z dlouhodobého hlediska zachrání životy, a já tento závěr vyvodím, pokud se mi začneš plést do cesty. Ten, kdo na Grangerovou poslal trolla, se musel zaměřit i na tebe a zasáhnout tě nějakou kletbou, po které se bývalí Smrtijedi změní na hromádku slizu. Velmi smutné.

„Otče,“ řekl Draco tichým hlasem. „Myslím, žes to měl zvážit.“

Lucius Malfoy se podíval na svého syna. „Děláš si legraci.“

„Ne, je to tak. Nemyslím si, že si Potter své knihy jen tak vymyslel, nikdo by tolik věcí nedokázal napsat, a byly v nich věci, které jsem si mohl sám ověřit. A jestli je pravda aspoň polovina toho všeho, má pravdu, sto tisíc galeonů neznamená zas tak mnoho. Když mu je dáme, opravdu se stane přítelem rodu Malfoyů – aspoň tak, jak si *on* přátelství představuje. A když mu je nedáme, bude tvým nepřítelem, ať už to bude v jeho vlastním zájmu nebo ne – prostě po tobě půjde. Harry Potter takto opravdu uvažuje. Nejde mu o peníze, ale o to, co považuje za čestné.“

Harry Potter naklonil hlavu a dál se usmíval.

„Ale jednu věc si ujasněme,“ řekl Draco a teď se díval přímo na něj. V jeho očích se objevil prudký záblesk.
„*Ublížil jsi mi. A jsi mi za to dlužen.*“

„Beru na vědomí,“ řekl Harry tiše. „Samozřejmě pod podmínkou, že to bude i jinak.“

Lucius Malfoy otevřel ústa, aby něco řekl, a pak je zase zavřel. „Blázen,“ řekl znovu.

Došlo k dlouhé diskuzi mezi otcem a synem, během níž se Harrymu podařilo udržet jazyk za zuby.

Když se zdálo, že ani Draco nedokáže svého otce přesvědčit, promluvil Harry znovu a přednesl, jaké další

kroky zamýšlí, pokud by rody Potterů a Malfoyů dokázaly spolupracovat.

To přineslo další diskuzi mezi Lucieusem a Dracem, během níž Harry dál mlčel.

Konečně se oči Lucieuse Malfoye obrátily k Harrymu. „A ty věříš,“ řekl Lucius Malfoy, „že dokážeš přesvědčit Longbottomovou a Bonesovou, aby s tímto postupem souhlasily, i když Brumbál je proti.“

Harry přikývl. „Vaše zapojení jim samozřejmě bude připadat podezřelé. Ale řeknu jim, že to od začátku byl můj plán, to by mělo pomoci.“

„Předpokládám,“ řekl Lucius Malfoy po odmlce, „že bych mohl nechat sepsat smlouvu, která by tě zbavila *téměř* celého zbývajícího dluhu, kdybych nějakou náhodou do toho bláznivého nápadu šel. Bude pak ale potřeba dalších záruk...“

Harry okamžitě sáhl do svého hábitu, vytáhl pergamen, rozvinul ho a rozložil na zlatý stůl. „Už jsem se do toho pustil sám,“ řekl Harry. V bradavické knihovně strávil několik hodin pečlivým studiem dostupných právnických knih. Naštěstí, pokud mohl Harry soudit, byly zákony kouzelnické Británie na mudlovské poměry okouzlujícím způsobem prosté. Napsat, že původní dluh krve a platba se ruší, Potterovým se vrací majetek a všechny ostatní

předměty z trezoru, a zbývající dluh se anuluje, to vše bez obvinění Malfoyových, bylo jen o pár řádků víc, než když se to vyslovalo nahlas. „Musel jsem svým hlídačům slíbit, že nic z toho, co jste mi dali, nepodepíšu. Takže jsem to pro jistotu celé sepsal sám a podepsal ještě předtím, než jsme se sem vydali.“

Draco se přidušeně zasmál.

Lucius si smlouvu přečetl a chladně se usmál. „Je to půvabně přímočaré.“

„Taky jsem slíbil, že se během návštěvy Gringottových nedotknu brku,“ řekl Harry. Znovu sáhl do hábitu a vytáhl mudlovské pero spolu s listem normálního papíru. „Bude tohle znění v pořádku?“ Harry rychle načmáral právnícky znějící prohlášení o tom, že rod Potterů v žádném případě nepovažuje rod Malfoyů za odpovědný za vraždu Hermiony Grangerové a nevěří, že s ní mají něco společného, a pak papír zvedl do vzduchu, aby si ho lord Malfoy prohlédl.

Lord Malfoy se podíval na papír, mírně obrátil oči v sloup a řekl: „To asi bude stačit. Nicméně aby ten význam byl přesný, měl bys použít právní termín *odškodnit*, a ne *zprostit viny* –“

„Dobrý pokus, ale nehrozí. Víím přesně, co ta slova znamenají, lorde Malfoyi.“ Harry vzal pergamen a začal si

původní znění pečlivě přepisovat.

Když Harry skončil, lord Malfoy se natáhl přes zlatý stůl, vzal pero a zamyšleně si ho prohlížel. „Předpokládám, že je to jeden z tvých mudlovských artefaktů? Co to dělá, synku?“

„Píše to, aniž bys potřeboval kalamář,“ odpověděl Draco.

„To vidím. Předpokládám, že pro někoho by to mohla být zajímavá hračka.“ Lucius uhladil pergamenovou smlouvu na stole, pak přiložil ruku k řádku pro podpis a zamyšleně položil pero na začátek.

Harry odtrhl oči vzhůru k tváři Luciuse Malfoye, nutil se pravidelně dýchat, ale nedokázal úplně uvolnit napětí ve svalech.

„Náš dobrý přítel Severus Snape,“ řekl Lucius Malfoy a stále poklepal perem na řádek, který čekal na jeho podpis. „Profesor obrany, který si říká Quirrell. A teď se znovu ptám, kdo je ten třetí podezřelý, Harry Pottere?“

„Důrazně vám doporučuji, abyste se nejprve podepsal, lorde Malfoyi, pokud se k tomu skutečně chystáte. Z těchto informací budete mít větší užitek, když si nebudete myslet, že se vám snažím něco podsunout.“

Další chladný úsměv. „Risknu to. Mluv, jestli chceš, abychom pokračovali.“

Harry zaváhal a pak vyrovnaně řekl: „Můj třetí podezřelý je Albus Brumbál.“

Pero na pergamentu se zastavilo. „Zvláštní obvinění,“ protáhl Lucius. „Brumbál se hodně ztrapnil, když za jeho působení zemřel bradavický student. Předpokládáš, že o něm uvěřím čemukoliv jen proto, že je můj nepřítel?“

„Je jedním z několika podezřelých, lorde Malfoyi, a ne nutně tím nejpravděpodobnějším. Ale dokázal jsem zabít dospělého horského trolla, protože jsem měl zbraň, kterou mi na začátku školního roku dal Brumbál. Není to závažný důkaz, ale je to podezřelé. A jestli si myslíte, že zavraždit jednoho ze studentů není Brumbálův styl, no, to samozřejmě napadlo i mě.“

„To *není* jeho styl?“ řekl Draco Malfoy.

Lucius Malfoy odměřeně a opatrně zavrtěl hlavou. „Není, synu. Brumbál je při páchání zla vybíravý.“ Lord Malfoy se v křesle opřel a zůstal nehybně sedět. „Pověz mi o té zbrani.“

„Ještě si nejsem jistý, jestli bych o tom před vámi měl mluvit podrobněji, lorde Malfoyi.“ Harry se nadechl. „Dovolte *mi*, abych vám to objasnil. Nesnažím se vám vnutit myšlenku, že za tím stojí Brumbál, jenom připouštím tu možnost –“

Pak promluvil Draco Malfoy. „To, co ti dal Brumbál, mělo sloužit k zabíjení trollů? Tedy *jenom* trollů? Můžeš nám říct tohle?“

Lucius překvapeně otočil hlavu a podíval se na svého syna.

„Ne...“ Harry pomalu řekl. „Nebyl to konkrétně třeba meč na zabíjení trollů ani nic takového.“

Draco na něj upíral zrak. „Fungovalo by to zařízení proti vrahovi?“

Ne, pokud by použil štít. „Ne.“

„Rvačka ve škole?“

Rozpínající se kámen v krku je nutně smrtící. „Ne. Nemyslím si, že byl určen k použití proti lidem.“

Draco přikývl. „Takže jen magická stvoření. Byla by to dobrá zbraň proti rozzuřenému hipogryfovi nebo něčemu podobnému?“

„Funguje omračující kouzlo na hipogryfy?“ Harry se pomalu zeptal.

„To nevím,“ řekl Draco.

„Ano,“ řekl Lucius Malfoy.

V porovnání s pokusem zaměřit Wingardium Leviosa a Finite Incantatem – „Pak by omračující kouzlo představovalo lepší způsob, jak se vypořádat s hipogryfem.“ Takto řečeno to skutečně stále více

vypadalo, že proměněný kámen je optimální zbraní *pouze* proti magickému tvorovi z masa a kostí s kůží odolnou proti kouzlům. „Ale... Chci říct, že to vůbec nemuselo být zamýšleno jako zbraň, použil jsem to zvláštním způsobem, možná to byl jen jeho bláznivý rozmar –“

„Ne,“ řekl Lucius Malfoy tiše. „To *není* rozmar. Není to náhoda. Ne u Brumbála.“

„Tak je to on,“ řekl Draco. Dracovi se pomalu zúžily oči a zlomyslně přikývl. „Je to on *už od začátku*. Soudní nitrozpytec *říkal*, že na Grangerovou někdo použil nitrozpyt. Brumbál *přiznal*, že to byl on. A vsadím se, že *ve skutečnosti* se ochrany spustily, když mě Grangerová proklela, a Brumbál je prostě *ignoroval*.“

„Ale –“ Harry řekl. Podíval se na Luciuse a přemýšlel, jestli je opravdu výhodné zpochybňovat tento nápad. „Jaký by měl *motiv*? Prohlásíme, že je zlý, a s tím se spokojíme?“

Draco Malfoy vyskočil ze židle a začal se procházet po místnosti, černé roucho za mladým chlapcem vlálo a skřetí strážci na něj překvapeně zírali skrz své očarované brýle. „Abys přišel na kloub podivnému spiknutí, podívej se, co se děje, a pak se zeptej, kdo z toho má prospěch. Až na to, že Brumbál neplánoval, že se Grangerovou pokusíš před Starostolcem zachránit, snažil se ti v tom zabránit.

Co by se stalo, kdyby Grangerová *fakticky* šla do Azkabanu? Rod Malfoyů a rod Potterů by se navždy nenáviděli. Ze všech podezřelých si *něco takového* přeje jen Brumbál. Takže to zapadá. *Všechno* to do sebe zapadá. Ten, kdo tu vraždu skutečně spáchal, je – Albus Brumbál!“

„Hm,“ řekl Harry. „Ale proč by *pro mě* tedy měl zbraň proti trollům? Říkal jsem, že mi to připadá podezřelé, ale neřekl jsem, že by to dávalo smysl.“

Draco zamyšleně přikývl. „Možná si Brumbál myslel, že toho trolla zastavíš dřív, než Grangerovou dostane, a pak bude moci obvinit otce, že ho poslal. Spousta lidí by se hodně zlobila, kdyby si mysleli, že se otec o něco takového vůbec *pokusil*, dokonce v Bradavicích. Jak otec řekl, Brumbála ztrapnilo, když se ukázalo, že v Bradavicích doopravdy zemřel student, protože Bradavice jsou svým bezpečím proslulé. Takže až sem to nejspíš nemělo dojít.“

Harrymu se mimoděk vybavila hrůza v Brumbálových očích, když uviděl tělo Hermiony Grangerové.

Dostal bych se tam včas, kdyby Weasleyovic dvojčatům neukradli kouzelnou mapu? Mohlo to být v plánu? Jenže pak jim mapu někdo ukradl, Brumbál to nevěděl, a já přišel pozdě... ale ne, to nedává moc smysl, zjistil jsem to pozdě, jak mohl Brumbál tušit, že použiju koště... no, věděl, že ho mám...

Takový plán nemohl v žádném případě vyjít.

A taky nevyšel.

Ale někdo, kdo začíná být trochu senilní, by mohl *očekávat*, že to bude fungovat, a fénix by nemusel poznat rozdíl.

„Nebo,“ pokračoval Draco Malfoy a stále energicky přecházel, „možná měl Brumbál po ruce očarovaného trolla a čekal, že ho porazíš někdy jindy, kvůli nějakému jinému plánu, a pak ho místo toho použil na Grangerovou. Nedovedu si představit, že by to Brumbál měl *všechno* naplánované od prvního týdne školy –“

„Já si to představit dovedu,“ řekl Lucius Malfoy tiše. „Už jsem se s tím u Brumbála setkal.“

Draco rozhodně přikývl. „Pak jsem tedy v prvním dějství nikdy zemřít *neměl*. Brumbál věděl, že mě profesor Quirrell kontroluje, nebo Brumbál plánoval, že mě včas najde někdo jiný – mrtvý bych nemohl svědčit proti Grangerové, a kdybych zemřel, bylo by to trapné. Ale můj odchod z Bradavic a to, že nebudu poblíž, abych vedl Zmijozel, by mu přišlo vhod. A pak měl Harry zastavit trolla dřív, než dostane Grangerovou, a všichni měli vinu svalit na tebe, otče, jenže tentokrát to nedopadlo tak, jak si to Brumbál naplánoval.“

Lucius Malfoy odlepil své šedé oči od místa, do kterého zíral, a s překvapením hleděl na svého syna. „Jestli je to pravda – ale zajímalo by mě, jestli Harry Potter jen hraje svou neochotu tomu uvěřit.“

„Možná,“ řekl Draco. „Ale jsem si skoro jistý, že nehraje.“

„Pokud by to tedy byla pravda...“ Lucius Malfoy se odmlčel. V očích se mu pomalu rozhořel vztek.

„Co přesně *bychom* měli udělat?“ Harry se zeptal.

„To je mi už také jasné,“ řekl Draco. Otočil se na ně a zvedl prst vysoko do vzduchu. „Najdeme důkazy, které Brumbála z tohoto zločinu usvědčí, a zajistíme spravedlnost!“

Harry Potter a Lucius Malfoy se na sebe podívali.

Ani jeden z nich nevěděl, co říct.

„Můj synu,“ řekl po chvíli Lucius Malfoy, „dnes sis vedl opravdu dobře.“

„Děkuji, otče!“

„Tohle ale není hra, nejsme bystrozoři, a do spravedlnosti svou důvěru nevkládáme.“

Světlo v Dracových očích trochu pohaslo. „Aha.“

„Já mám sentimentální slabost pro spravedlnost,“ vložil se do toho Harry. *Nemůžu uvěřit, že vedu takový rozhovor.*

Potřeboval jít domů, vzít si list papíru a tužku a pokusit se

zjistit, jestli Dracovy úvahy *skutečně dávají* smysl. „A důkazy.“

Lucius Malfoy obrátil pohled na Harryho Pottera a jeho oči se zaleskly čistým šedým vztekem.

„Jestli jsi mě podvedl,“ řekl Lucius Malfoy s podtónem hněvu, „jestli je to všechno lež, už ti to neodpustím. Ale jestli to podvod není... Přines mi důkaz, který Brumbála z této vraždy usvědčí před Starostolcem, nebo dost důkazů na to, aby byl sesazen, a není nic, co by pro tebe rod Malfoyů neudělal, Harry Pottere. Nic.“

Harry se zhluboka nadechl. Potřeboval si to všechno srovnat a zvážit skutečné pravděpodobnosti, ale neměl na to čas. „Pokud *je to* Brumbál, pak jeho odstraněním z herního plánu vznikne v mocenské struktuře Británie obrovská díra.“

„To ano,“ řekl Lucius Malfoy s pochmurným úsměvem. „Měl bys ambice ji vyplnit, Harry Pottere?“

„Některým vašim oponentům by se to nemuselo líbit. Mohli by odporovat.“

„Prohrají,“ řekl Lucius Malfoy s tváří tvrdou jako železo.

„Takže tohle bych po rodu Malfoyů chtěl, lorde Malfoyi, kdyby kvůli mně sesadili Brumbála. Až bude opozice nejvíc vyděšená – tehdy se jí v posledním okamžiku nabídne dohoda, abychom se vyhnuli občanské válce.“

Některým vašim spojencům se to možná nebude líbit, ale najde se spousta neutrálních, kteří budou za stabilitu vděční. Dohoda bude spočívat v tom, že místo toho, abyste převzal vládu vy, se jí ujme Draco Malfoy, jakmile dosáhne plnoletosti.“

„Cože?“ řekl Draco.

„Draco vypověděl pod veritasérem, že se snažil Hermioně Grangerové pomoci. Vsadím se, že v opozici by se našlo hodně lidí, kteří by to raději riskli s ním, než aby bojovali. Nejsem si jistý, jak přesně byste to vynucoval – nezrušitelný slib nebo smlouvy u Gringottových nebo tak něco – ale musí existovat nějaká vymahatelná smlouva o tom, že moc přejde na Draca, jakmile dokončí Bradavice. Klidně tu dohodu podpořím jako Chlapec-který-přežil. Pokusím se přesvědčit Longbottomovou a Bonesovou a ostatní. Náš první plán připraví půdu na později, pokud si dáte pozor, abyste tentokrát při jednání s Longbottomovou a Bonesovou jednal úctyhodně.“

„Otče, *přísahám*, že jsem to ne–“

Luciusova tvář se zkřivila do pochmurného úsměvu. „Vím, že jsi to nedomlouval, synu. Takže.“ Bělovlasý muž se přes mohutný zlatý stůl zadíval na Harryho Pottera. „Tyto podmínky jsou pro mě přijatelné. Ale nesplníš-li nějakou část naší dohody, ať už první nebo druhou, bude

to pro tebe mít následky, Harry Pottere. A chytré řeči tomu nezabrání.“

A Lucius Malfoy pergamen podepsal.

Pošuk Moody zíral na bronzové dveře zasedací místnosti u Gringottových snad celé hodiny, pokud člověk může zírat na jednu věc, když jeho pohled vždycky vidí na všechny strany.

Problém se snahou být podezřívavý vůči člověku, jako je Lucius Malfoy, pomyslel si Moody, bylo, že člověk může strávit celý den přemýšlením o všem, co by mohl mít za lubem, a stejně to nestihne všechno.

Dveře se otevřely a Harry Potter se vyřítil ven s drobnými krůpějemi potu na čele.

„Podepsal jsi něco?“ dožadoval se okamžitě Moody.

Harry Potter se na něj mlčky podíval, pak sáhl do svého hábitu a vytáhl složený pergamen. „Tohle už skřeti přijali,“ řekl Harry Potter. „Než jsem odešel, udělali tři kopie.“

„MERLIN TĚ ZATRAŤ, SYNKU –“ Moody se zarazil, když jeho oko zahlédlo druhou polovinu dokumentu, jak Harry Potter pomalu a jako by neochotně začal rozbalovat horní část vzhůru. Stačil mu jediný pohled, aby si všiml úhledným písmem sepsaných odstavců a elegantního podpisu Luciuse Malfoye pod podpisem Harryho Pottera.

A pak Moody vybuchl, když uviděl i horní polovinu dokumentu. „*Zprošťuješ rod Malfoyů jakéhokoli podílu na smrti Hermiony Grangerové? Máš vůbec ponětí, co jsi provedl, ty hlupáčku? Proč jsi u Merline něco takového udělal, COŽE –*“

**98. Role, závěr – Vzdělávací dekret {"chapter":98,
"link":"https://archetypal.cz/2021/98-role-
zaver","id":38519}}**

Neděle, 19. dubna, 18:34.

Dafné Greengrassová potichu šla do Greengrassovic pokoje pod zmijozelskými kobkami, který měla díky výsadě nejstarobylějšího rodu. Šla si tam odložit kufr po příjezdu bradavickým expresem, než se na večeri přidá ke zbytku studentů. Od chvíle, kdy odešel Malfoy, měla celou soukromou část jen pro sebe. Rukou za zády svému obrovskému, smaroldem posetému kufru posunkem opakovaně ukazovala, aby ji následoval, protože to vypadalo, že se zdráhá. Možná bude potřeba na starém robustním rodinném kusu obnovit kouzla, nebo se ji její kufr zdráhal do Bradavic následovat, protože už nebyly tak bezpečné.

Matka a otec spolu vedli dlouhý rozhovor, když se dozvěděli o Hermioně; Dafné se v tu dobu schovávala za dveřmi, aby je slyšela, polykala slzy a snažila se nevydat žádný zvuk.

Matka říkala, že je smutnou skutečností, že i kdyby každý rok zemřel jeden student, pořád jsou Bradavice bezpečnější než Krásnohůlky, natož Kruval. Mladá

čarodějka může zemřít více způsoby, než jen díky vraždě. Matka říkala, že učitel přeměňování v Beauxbatons prostě není na stejné úrovni jako McGonagallová.

Otec strážlivě poznamenal, jak je pro dědice Greengrassů důležité zůstat v Bradavicích, kam ostatní nejstarobylější rody posílaly své děti (to byl také důvod staré tradice, kdy šlechtické rody koordinovaly narození svých dědiců, aby se dostali do stejného ročníku Bradavic, pokud to bylo možné). A otec říkal, že být dědičkou nejstarobylějšího rodu znamená, že se člověk nemůže vždycky vyhnout problémům.

Tu poslední větu by raději neslyšela.

Dafné ztěžka polkla, když otočila klikou a otevřela dveře.

„Slečno Greengrassová –“ zašeptala temná postava ve stříbrném plášti.

Dafné vykřikla, zabouchla dveře, vytasila hůlku a začala utíkat.

„Počkej!“ vykřikl hlas, který teď byl vyšší a hlasitější.

Dafné se zastavila. To přece *nemůže* být ten, jehož hlas to připomínalo.

Dafné se pomalu otočila a znovu otevřela dveře.

„Ty!“ řekla užasle Dafné, když spatřila tvář pod kapucí.

„Myslela jsem, že jsi –“

„Vracím se k vám,“ řekla postava ve stříbrném plášti silným hlasem, „na přelomu –“

„*Co děláš v mé ložnici?*“ zaječela Dafné.

„Slyšel jsem, že dokážeš kouzlo Patronus v mlžné podobě. Můžeš mi to ukázat?“

Dafné na něj zírala a krev v žilách jí začínala vřít. „Proč?“ zeptala se a držela hůlku namířenou. „Abys mohl *zabít* každého Zmijozela, který dokáže seslat nezmijozelská kouzla? Všichni *víme*, kdo nechal zabít Hermionu!“

Postava zvýšila hlas. „Vypověděl jsem pod veritasérem, že jsem se snažil Grangerové pomoci! Opravdu jsem se jí snažil pomoci, když jsem ji na střeše chytil za ruku, i jak jsem ji zvedl z podlahy –“

Dafné držela hůlku namířenou. „Tvůj otec klidně mohl manipulovat se záznamy bystrozorů, kdyby chtěl! Nejsem včerejší, pane *Malfoyi*!“

Pomalou, jako by nechtěla vyvolat poplach, vytáhla postava ve stříbrném plášti z hábitu hůlku. Dafné sevřela ruku na své vlastní hůlce, ale pak rozpoznala polohu prstů na jeho hůlce a postoj, který zaujal, a šokovaně se nadechla –

„*Expecto Patronum!*“

Z konce jeho hůlky vyletělo stříbrné světlo – a zkondenzovalo se do zářivého hada, který se svíjel ve vzduchu, jako by si připravoval hnízdečko.

Zírala jako u vytržení.

„*Opravdu* jsem se snažil Hermioně Grangerové pomáhat,“ řekl Draco Malfoy vyrovnaným hlasem. „Protože vím, že nemoc, kterou trpí srdce Zmijozelu, důvod, proč už tolik z nás nedokáže seslat kouzlo Patronus, je nenávist. Nenávist k mudlům, ale vlastně ke každému. Lidé si myslí, že o tom teď Zmijozel je. Ne o vychytralosti, ctižádosti nebo čestná šlechetnosti. A dokonce taky vím, protože je to očividné, když se doopravdy díváš, že Hermiona Grangerová nebyla v magii nijak slabá.“

Dafné měla úplně prázdnou mysl. Nervózně těkala očima kolem sebe, aby se ujistila, že zpod dveří neteče krev, jako když naposledy Něco Prasklo.

„A taky jsem přišel na to,“ řekl tiše Draco Malfoy, zatímco jeho stříbrný had dál zářil nezaměnitelným světlem a teplem, „že Hermiona Grangerová se mě nikdy nepokusila zabít. Možná měla přičarovanou falešnou vzpomínku, možná na ni někdo použil nitrozpyt, ale teď, když byla zavražděna, je zřejmé, že i tehdy byla cílem v

první řadě slečna Grangerová, někdo na ni zkusil hodit, že se mě pokusila zavraždit –”

„V– v– víš, co vlastně říkáš?“ Dafné se zlomil hlas. Kdyby Lucius Malfoy slyšel svého dědice říkat tohle – tak by Draca *stáhl z kůže* a udělal by z něj *kalhoty*!

Draco Malfoy se usmál a jeho roucho se kovově zalesklo ve světle jeho plně zformovaného patrona. Byl to úsměv arogantní a nebezpečný zároveň, jako by možnost, že bude proměněn v kožené kalhoty, byla něco, čím se vůbec nemusí trápit. „Vím,“ řekl Draco, „ale na tom teď nezáleží. Rod Malfoyů vrací peníze rodu Potterů a ruší dluh.“

Dafné přešla ke své posteli a pak na ni padla v naději, že jakmile bude v posteli, tak se z toho snu probudí.

„Chtěl bych, aby ses připojila k našemu spiknutí,“ řekla postava v lesklém hábitu. „Spiknutí všech Zmijozelů, kteří dokážou seslat kouzlo Patronus a všech, kteří se to dokážou naučit. Tak budeme vědět, že si můžeme věřit, když se Stříbrní Zmijozelové setkají.“ Draco Malfoy si dramatickým gestem odhrnul kapuci. „Ale bez *tebe* to nepůjde, Dafné Greengrassová. Bez tebe a tvého rodu. Tvá matka to dojedná s mým otcem, ale rád bych, aby Greengrassovi ten návrh slyšeli nejdříve od tebe.“ Draco Malfoy chmurně ztišil hlas. „Musíme toho spoustu probrat, než si půjdeme dát večeři.“

Harry Potter si očividně zvykl zůstat neviditelným; jeho ruku zahlédli jen krátce, když jim podával seznam, sepsaný na podivném nepergamenu. Harry jim vysvětlil, že když se to vezme kolem a kolem, tak si opravdu nemyslí, že by bylo rozumné, aby bylo možné ho *najít*, s výjimkou zvláštních příležitostí, takže odteď bude s lidmi jednat jen jako beztvary vznášející se hlas nebo jako zářivé stříbrné světlo, které se schovává za rohy, kde ho nikdo nevidí, a které vždycky najde své přátele, ať už se budou schovávat kdekoli. Byla to upřímně jedna z nejděsivějších věcí, které kdy Fred s Georgem slyšeli za celý svůj život, který zahrnoval i to, že všem zmijozelským studentům druhého ročníku naplnili boty přeměněnými živými stonožkami. Fred s Georgem byli toho názoru, že něco takového nemůže být dobré pro duševní zdraví, ale nevěděli, co na to říct. Nedalo se to popřít, na vlastní čtyři oči viděli, že Bradavice...

...nejsou bezpečné...

„Nevím, od koho jste chtěli, aby vyčaroval falešnou vzpomínku Ritě Holoubkové,“ ozval se netělesný hlas Harryho Pottera. „Ať už to byl kdokoli... pravděpodobně *nebude* moci tento příkaz splnit přímo, ale možná bude znát někoho, kdo dokáže získat věci z mudlovského světa.“

Taky vím, že to může být dražší, ale co nejmíň lidí by mělo vědět, že s tím má něco společného Harry Potter.“ Znovu se mihla klukovská ruka a na zem s cinkavým zvukem dopadl pytel. „Některé z těch věcí jsou drahé i v mudlovském světě a váš kontakt možná bude muset vyrazit mimo Británii, ale sto galeonů by na to všechno doufám mělo stačit. Řekl bych vám, odkud ty galeony pocházejí, ale nechci vám pokazit zítřejší překvapení.“

„Co to je za věci?“ zeptali se Fred nebo George, když si seznam prohlíželi. „Náš otec je odborník na mudly –“

„– ale neznáme ani *polovinu* těch věcí –“

„– vlastně z toho nepoznáváme vůbec nic –“

„– co se s tím chystáš *udělat*?“

„Situace už je vážná,“ řekl Harryho hlas tiše. „Nevím, co budu muset udělat. Možná budu potřebovat nejen sílu čarodějů, ale i mudlů, abych to zvládl – a možná ji budu potřebovat hned, nebudu mít čas na přípravu. Nic z toho se *nechystám* použít. Jen to chci mít po ruce... pro případ nouze.“ Harryho hlas se odmlčel. „Očividně vám dlužím víc, než vám kdy budu moci splatit, a vy mi ani *nedovolíte*, abych vám z toho, co si zasloužíte, splatil vůbec *něco*, takže ani nevím, jak vám mám pořádně poděkovat, a jediné, co můžu udělat, je doufat, že až jednou dospějete,

budete celé téhle věci rozumět líp, takže – mohli byste *prosím* přijmout desetiprocentní provizi –“

„Prosím tě sklapni,“ řekl George nebo Fred.

„Proboha, vždyť jsi kvůli mně napadl trolla a Fred měl zlomená žebra!“

Oba jen kroutili hlavou. Harry zůstal pozadu, když mu řekli, aby utekl, a vykročil, aby odvedl pozornost trolla, když se chystal sežrat George. Věděli, že Harry je ten typ člověka, který by si myslel, že něco takového nezruší to, co dvojčatům Weasleyovým dluží, protože jeho vlastní čin tomu není přiměřený. Ale to, co Weasleyovi věděli a co Harry pochopí až když bude starší, bylo, že si nic nedluží a ani nikdy dlužit nemohou. Byl to zvláštní druh sobectví, mysleli si, že Harry v sobě chápe laskavost – ani ve snu by ho nenapadlo chtít peníze nebo službičku po někom, komu pomohl víc než oni jemu – a přitom si očividně nebyl schopen představit, že by se ostatní mohli chtít zachovat stejně k *němu*.

„Připomeň mi, abych vám koupil výtisk mudlovského románu *Atlasova vzpoura*,“ řekl hlas bez zdroje. „Začínám chápat, že jistému druhu lidí může tahle četba prospět.“

Pondělí 20. dubna, 19:00

Stalo se to bez jakéhokoli zásahu nebo znamení od učitelského stolu, když studenti zkroušeně dojídali svou večeři; stalo se to bez dovolení nebo odpuštění požadovaného od profesorů nebo ředitele školy.

Krátce poté, co se objevily dezertní talíře, vstal od zmijozelského stolu student a klidně se vydal nikoliv k učitelskému stolu, ale na opačnou stranu čtyř bradavických stolů. Při pohledu na krátce střižené téměř bílé vlasy se ozvalo šeptání, jak tam Draco Malfoy stál a mlčky si prohlížel celé Bradavice. Draco Malfoy od svého překvapivého návratu neřekl téměř nic. Zmijozel blahosklonně ani nepotvrdil ani nevyvrátil, že se vrátil, protože po smrti Hermiony Grangerové rukou vlastní rodiny už se nemá čeho bát.

Pak Draco Malfoy vzal do jedné ruky lžíci a do druhé sklenici s vodou a začal do ní ťukat, což vydávalo jasný zvonivý zvuk.

Cink.

Cink.

Cink.

Napřed to vyvolalo spíš rozrušené žvanění. U učitelského stolu se jednotliví profesori nechápavě dívali na ředitele, ale ředitel nedával nic najevo, a tak nikdo ze sboru nic nepodnikl.

Draco Malfoy dál ťukal lžičkou do sklenice, dokud místnost v očekávání neutichla.

Pak se od havraspárského stolu zvedl další student, zamířil k místu, kde stál Draco Malfoy, a spolu s ním se otočil k bradavickým. Bylo slyšet překvapené nádechy; ti dva by měli být nejzarytějšími nepřáteli...

„Já a můj otec, pán vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů,“ řekl Draco Malfoy jasným hlasem, „jsme si uvědomili, že v Bradavicích působí zlé síly. Že tyto zlé síly chtěly ublížit Hermioně Grangerové. Že Hermiona Grangerová byla nejspíš proti své vůli donucena pozvednout ruku proti našemu rodu; nebo že nám možná oběma byla přičarována falešná vzpomínka. Prohlašujeme tedy, že ten, kdo se odvážil takto zneužít Malfoyova dědice, je nepřítelem rodu Malfoyů, kterému se pomstíme. A aby bylo cti učiněno zadost, vrátili jsme všechny peníze, které jsme vzali od rodu Potterů, a zrušili jsme zbylý dluh.“

Pak promluvil Harry Potter. „Rod Potterů uznává, že šlo o počestnou chybu, a nechová k rodu Malfoyů žádnou zášť. Věříme a veřejně prohlašujeme, že rod Malfoyů ve smrti Hermiony Grangerové nenese žádnou vinu. Ať už Hermioně Grangerové ublížil kdokoli, stal se tím nepřítelem rodu Potterů, kterému se pomstíme. Oba dva.“

Pak se Harry Potter vydal zpět ke havraspárskému stolu a následně začal explodovat rozruch naprostého, realitu ničícího zmatku –

Draco Malfoy znovu začal ťukat lžičkou do sklenice s vodou a vytvořil tak jasný zvonivý zvuk.

Cink.

Cink.

Cink.

Další studenti se zvedli od stolů a zamířili k místu, kde stál Draco Malfoy, a postavili se po jeho boku, za něj a před něj.

Ve Velké síni zavládlo děsivé ticho, a pocit, že se svět mění a mocnosti přeskupují, visel téměř hmatatelně ve vzduchu.

„Můj otec, Owen Greengrass, se souhlasem a plnou podporou mé matky, lady vznešeného a nejstarobylejšího rodu Greengrassů,“ promluvila Dafné Greengrassová.

„A můj děd Charles z rodu Nottů,“ řekl bývalý poručík Nott, kdysi Theodor z Chaosu, nyní stojící za Dracem Malfoyem.

„A moje prateta Amélie z rodu Bonesů, taktéž ředitelka Odboru pro vymáhání magického práva,“ řekla Susan Bonesová, která stála vedle Dafné Greengrassové, po jejímž boku bojovala.

„A moje babička Augusta ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Longbottomů,“ řekl Neville Longbottom, který se na tuto jednu noc vrátil.

„A můj otec Lucius, lord Malfoy ze vznešeného a nejstarobylejšího rodu Malfoyů!“

„Spolu s Alannou Howeovou tvoří jmenovaní ve správní radě Bradavic většinu!“ pronesla jasně Dafné Greengrassová. „A v zájmu zajištění bezpečnosti všech studentů, včetně svých vlastních dětí, vydali pro bradavickou školu čar a kouzel následující vzdělávací dekrety!“

„Zaprvé!“ řekla Dafné. Snažila se tváří v tvář čtyřem kolejm v čele pětice netrást. Lekce rétoriky od rodičů nedokázaly vyřešit úplně všechno. Dafné rychle sjela očima k ruce, na níž měla vybledlým rudým inkoustem napsanou náповědu. „Studenti nebudou nikam chodit sami, ani na záchod! Budete se přesouvat ve skupinách nejméně po třech, a v každé skupině musí být alespoň jeden student šestého nebo sedmého ročníku!“

„Zadruhé!“ ozvala se zezadu Susan Bonesová téměř pevným hlasem. „Pro lepší zajištění bezpečnosti studentů bylo do Bradavic vysláno devět bystrozorů, aby vytvořili pomocnou ochrannou jednotku!“ Susan vytáhla ze svého

hábitu malý a kulatý skleněný předmět, jeden z komunikátorů, které používali bystrozoři, a které všichni dostali. Susan ho zvedla k ústům a řekla, teď už jistějším hlasem: „Bystrozore Brodski, tady Susan Bonesová. *Vstupte!*“

Dveře do síně se otevřely a dovnitř napochodovalo devět bystrozorů v zesílené kožené uniformě, kterou nosívali ve službě. Okamžitě se rozestoupili, dva bystrozoři zaujali místa u každého ze čtyř stolů a poslední z nich se ujal hlídky u učitelského stolu. Ozývalo se další lapání po dechu.

„Zatřetí!“ řekl Draco Malfoy velitelským hlasem. Malfoy se nejspíš naučil své prohlášení nazpaměť, protože pokud Dafné viděla, na ruce neměl napsáno nic. „Tváří v tvář společnému nepříteli, který se neštítí zabíjet studenty z libovolných kolejí, se musí čtyři bradavické koleje spojit a jednat jako jedna! Abychom to zdůraznili, systém bodování kolejí dočasně pozastaven! *Všichni* profesoři budou nařízením bradavické správní rady podporovat solidaritu mezi kolejemi!“

„Začtvrté!“ pronesl Neville Longbottom. „Všichni studenti, kteří nechodí do nepovinných hodin profesora obrany, dostanou speciální výcvik v sebeobraně od bystrozorských instruktorů!“

„Zapáté!“ zařval Theodor Nott hrozivým tónem.

„Všechny rvačky na chodbách nebo kdekoli mimo hodiny obrany budou tvrdě trestány! Bojujte společně, nebo nebojujte vůbec!“

„Zašesté!“ řekla Dafné Greengrassová a zhluboka se nadechla. Když se dozvěděla, co se chystá, vznesla krbem k matce svou malou dodatečnou prosbu. I když Lucius Malfoy souhlasil s Amélií Bonesovou – kteroužto myšlenku její mysl stále ještě nedokázala pochopit – Greengrassovic rozhodující hlas byl stále životně důležitý, protože Jugson a jeho vlastní frakce odmítli Malfoye podpořit. Nemluvě o tom, že Bonesová Malfoyovi nevěřila a Malfoy nevěřil Bonesové. Matka tedy požádala a Greengrassové dostali – „Vzhledem k tomu, že na studenty byla použita paměťová kouzla, aniž by došlo ke spuštění ochran, je možné, že je do toho zapleten někdo z bradavického učitelského sboru. Proto! Pomocná ochranná jednotka podléhá přímo mému otci, lordu Greengrassovi!“ Tahle část byla jen symbolická, věděla, že nejde o to, že by se někdo neobrátil přímo na bystrozory; ale jednou by se z toho mohlo vyklubat něco víc, a proto požádala matku, aby to zažádala – „A kdyby chtěl někdo něco pomocné ochranné jednotce nahlásit, může se obrátit na přímo na bystrozory nebo můžete dát vědět *mě*

–“ Dafné za sebou máchla rukou, aby ukázala na shromážděné studenty. „Která jsem byla jmenována předsedkyní zvláštního výboru pomocné ochranné jednotky!“

A Dafné se dramaticky odmlčela. Tuhle část si všichni nacvičili.

„Nevíme, kdo náš nepřítel je,“ řekl Neville, jehož hlas nepřeskočil.

„Nevíme, co náš nepřítel chce,“ řekl Theodor a stále se tvářil hrozivě.

„Ale my víme, na koho nepřítel útočí,“ řekla Susan stejně rázně, jako když se pustila do tří studentů sedmého ročníku.

„Nepřítel útočí na studenty Bradavic,“ řekl Draco Malfoy jasně a velitelsky, jako by byl ve svém přirozeném živlu.

„A Bradavice,“ pronesla Dafné Greengrassová a cítila, že jí krev žhne jako nikdy v životě, „se budou *bránit*.“

99. Role, dohra – O deset dní později `{{"chapter":99, "link":"https://archetypal.cz/2021/99-role-dohra","id":38523}}`

O deset dní později byl v Zapovězeném lese nalezen první mrtvý jednorozec.

Konec páté knihy ze šesti.

Všechny knihy najdete volně ke stažení na adrese <https://archetypal.cz/HPaMR>, volně dostupná je i načtená audiokniha.

Přímé odkazy na pátou knihu:

- [EPUB](#)
- [MOBI \(Kindle\)](#)
- [PDF \(do čtečky\)](#)
- [HTML](#)
- [DOCX \(Word k tisku\)](#)
- [ZIP \(všechny formáty\)](#)

V angličtině je na stránkách <https://HPMOR.com> k dispozici originál v mnoha formátech i načtená audiokniha.

Pro další zajímavé překlady navštivte stránky
<https://archetypal.cz> nebo nás sledujte na své oblíbené
soc. síti:

<https://facebook.com/Archetypal.cz>

https://twitter.com/archetypal_cz

Jestli se vám tento Harry Potter líbí, dejte o tom vědět
nám i lidem kolem sebe – nadšené ohlasy čtenářů jsou tou
nejlepší reklamou (jinou ani nemáme) a pro nás jsou
odměnou a motivací. Můžete nám psát do komentářů na
stránkách, na sociálních sítích (doporučený hashtag:
#HPaMR) nebo třeba emailem – ohlasy@archetypal.cz

Poznámky

[1]

Pozn. red. 1: Sprostotu tohoto slovíčka si nejlépe uvědomíte vyhledáním slovního spojení 'bugger strap-on' – pokud vám cizí osoby vidí na monitor, tak pozor na explicitní obrázky a videa.

Pozn. red. 2: Valentina Endera přežila. I její klon. Toto není spoiler, protože po přečtení HPaMR je vyloučené, aby čtenář dokázal bezbolestně pokračovat až na konec série Enderovy hry, plné náboženského balastu, iracionálního chování většiny postav a zápletek typu mýdlová opera.

[←](#)

[2]

Pozn.překl.: Staroangličtinu jsem nahradil pokusem o interslovanštinu – snad to mám správně

[←](#)